

Dashiel Hammett

SIRÇA ANAHTAR

ROMAN

DASHIELL HAMMETT

Sırça Anahtar

Can Yayınları

Dashiell Hammett

Sırça Anahtar

Özgün adı: *The Glass Key*

Çeviren: Sinan Fişek

Can Yayınları

ePub düzenleme: BZ YAYIN

Birinci Sürüm: Haziran 2014

Dashiell Hammett, 27 Mayıs 1894’te Amerika Birleşik Devletlerinde, St. Mary’s County’de doğdu. Gazete satıcılığından dok işçiliğine, demiryollarında memurluktan reklamcılığa kadar çeşitli işlere girip çıktıktan sonra dedektifliği seçti. Bu son işindeki deneyimlerinden yararlanarak yazarlığa başladı. İlk romanı, *Kızıl Hasat*’ı 1929’da kaleme aldı; tüm yazı hayatı 10 yıl süren Hammett bu süreye 5 roman, 67 öykü sığdırdı. Polisiye türünde gerçek edebiyat tadında eserler veren Hammett, ilginç yaşamıyla da dikkat çekti. Görüşleri yüzünden hapse girdi, 1961 yılındaki ölümüne kadar çok güç günler geçirdi.

İçindekiler

Nell Martin için

DASHIELL HAMMETT ÜZERİNE

Samuel Dashiell Hammett 27 Mayıs 1894'te Maryland Eyaleti'nde, St. Mary's County'de doğdu. Altı yaşındayken ailesiyle Philadelphia'ya, ertesi yıl da Baltimore'a taşındı. 1908 yılının Eylül ayında Baltimore Politeknik Lisesine yazıldı, ama kısa bir süre sonra ayrıldı ve bir daha okula gitmedi. 1915 yılına kadar çeşitli işlerde çalıştıktan sonra Pinkerton Ulusal Dedektif Hizmetleri Şirketi'ne özel hafiye olarak girdi. 1918'de orduya yazıldı, çalıştığı Cankurtaran Bölüğünde İspanyol gribine yakalandı. Hastalık ciğerlerine vurdu ve ölene dek yakasını bırakmadı. 1919'da çavuş rütbesiyle terhis oldu. Pinkerton Şirketi'ne döndü, bir süre Maryland'da çalıştıktan sonra ABD'nin batı kıyısına, Washington Eyaleti'nin Spokane Kenti'ne taşındı ve Pinkerton hafiyeliğini orada yürüttü.

Kasım 1920'den Mayıs 1921'e dek, hastalığının nüksetmesi yüzünden birçok hastane değiştirdi, bunlardan birinde tanıştığı Hemşire Josephine (Jose) Dolan'la 7 Temmuz 1921'de San Francisco'da evlendi. Ekimde ilk kızları Mary doğdu, aralık ayında da Hammett hafiyelik mesleğini temelli olarak bıraktı ve bir işletmecilik okuluna yazıldı.

1922 yılının Ekim ayında dönemin gözde dergilerinden 'Smart Set'te ilk yazısı yayımlandı.

İlk polisiye öyküsüyse tam bir yıl sonra 'Black Mask' dergisinde çıktı. Karısının yeniden gebe kalması üzerine yazarlığı bırakıp Samuels Mücevherat Şirketi'nde reklam yazarlığına başladı.

Çocuklarının vereme dönüşen ciğer hastalığını kapmamaları için ayrı bir ev tutmak zorunda kaldı. *Saturday Review of Literature* dergisinde polis romanları eleştirmeni oldu, öyküler yazmayı sürdürdü, 1929 yılında da iki romanı birden Knopf Yayınevi tarafından basıldı: *Red Harvest* (Kızıl Hasat) ve *The Dain Curse* (Dain'lerin Laneti). Sonbaharda New York'a taşındı ve 1930 Şubatında üçüncü romanı, *The Maltese Falcon* (Malta Şahini) yayımlandı. New York'tan ayrılıp Hollywood'a senaryo yazarı olarak gitti ve orada, ömrünün geri kalan günlerini paylaşacağı Lillian Hellman'la tanıştı. Dördüncü romanı *The Glass Key* (Sırça Anahtar) Ocak 1931'de çıktı, yazdığı senaryolardan birinin reddedilmesi üzerine de New York'a döndü. 1933'e kadar New York'ta kaldı, beşinci romanı *The Thin Man* (İnce Adam)'ı yazdı ve Hellman'la birlikte Florida'ya yerleşti, ama altı ay kadar sonra gene New York'a döndü. Colliers dergisinin 24 Mart 1934 sayısında son öyküsü yayımlandı. Bu sıralarda ABD Komünist Partisi'yle ilişkisi başladı ve ölümüne dek bir daha yayımlanmak üzere öykü ve roman yazmadı. Zaman zaman Hollywood'a gidip senaryo yazarlığını sürdürdü, genellikle de topu topu on yıl süren yazarlık yaşamının geliriyle geçindi. Siyasal etkinliklerini giderek artırdı ve Komünist Partisine yakın birçok komite, dernek ve kuruluşta görev aldı. İkinci Dünya Savaşı patlayınca yeniden askere gitmek istedi. Başvurusu birçok kez geri çevrildikten sonra 1943'te Alaska'da Aleut Adaları'nda bir muhabere birliğinde görev yapmaya başladı,

The Adakian (Adaklı) adında bir günlük gazete çıkardı.

Savaş sonrası yeniden New York'a dönüp Komünist Parti'yle bağlantılı olduğu söylenen Jefferson Toplumsal Bilimler Okulunda

polis romanı yazarlığı konulu dersler verdi. Öykü ve romanlarından sürekli olarak filmler, radyo oyunları yapılıyor, Hammett bunların geliriyle rahatça geçiniyor ve siyasal etkinliklerini sürdürüyordu. 1950'de altı aylığına yeniden Hollywood'a döndü, Hollywood'a son gidişiydi bu. Lillian Hellman'ın yazdığı oyunların yapımında çalıştığı birkaç aydan sonra gene Komünist Partisiyle bağlantısı olduğu ileri sürülen Kamu Hakları Kongresi kefalet fonunun yöneticilerinden biri olarak tanıklık etmek üzere mahkeme önüne çıktı. Soruların hemen hemen hepsini yanıtsız bıraktı, daha doğrusu hepsine aynı yanıtı verdi: "Vereceğim yanıt beni suçlu duruma düşürebileceği için, ABD Anayasasının değişik 5. maddesine sığınarak sorunuzu yanıtlamayı reddediyorum."

Mahkemeye hakaretten altı aya mahkûm edilerek hemen tutuklandı ve cezasını New York'ta ve Kentucky Eyaleti'nin Ashland Kenti'nde, federal cezaevlerinde çekti.

Hapisten çıktığında, askerliği sırasında ödemediği vergiler yüzünden tüm gelirlerine el kondu. Bir arkadaşının malikânesinin bekçi evine yerleşti, zaman zaman Hellman'la birlikte yaşadı, birkaç kez de Senatör Joseph McCarthy'nin 'Amerikan aleyhtarı faaliyetler' komiteleri önünde ifade verdi. 1955'te Hellman'ın evindeyken bir kalp krizi geçirdi. Giderek bozulan sağlığı yüzünden, 1959 yılında kendisine ayda 131 dolar on sent tutarında maluliyet maaşı bağlandı.

10 Ocak 1961'de, 66 yaşında, New York'taki Lenox Hill Hastanesi'nde akciğer kanserinden öldü. Vasiyetine uyularak üç gün sonra Washington'da, ABD savaş kahramanlarının ve önemli

kişilerinin mezarlarının bulunduğu Arlington Ulusal Mezarlığı'na gömüldü.

Zarif bir adam bakar Dashiell Hammett'in resimlerinden. Hiçbir resminde tıraşsız değildir.

Hepsinde iyi giyimlidir. 1.86'ya çok çok 65 kilo gelen ince, uzun, hafif kambur bedeninden az dökülen, zengin gösterecek kadar bol giysilerinin kesimi kusursuzdur.

Oysa ömrünün sonlarında öylesine yoksuldur ki, otuz yıl yaşamını paylaşan oyun yazarı Lillian Hellman'ın —biraz abartarak— demesine göre, "Değil bir takım elbise, bir kravat bile alamamıştır." Ama bu parasız yıllarında bile, sektirmeden ödediği tek borçlar, New York'un ünlü giyim mağazaları Brooks Brothers ve Abercrombie ve Fitch'e olanlarıdır.

Bütün resimlerinde şıktır: Beyaz bir kazağın üstüne açık renk bir takım, eller ceplerde: 1940'ların sonları, Pleansantville'de Hellman'la birlikte. Geniş bantlı gri fötr şapka, çizgili kravat, ince beyaz çizgili füme kruvaze takım, siyah pabuçlar pırıl pırıl, sağ el cepte, sol elde sigara, arkasından bir tren kalkıyor: 1940, Hollywood. Fötr şapka, baston, tweed takım, bir el cepte, sol omuzunun üstünden arkaya bakıyor, sağ diz bıçkınca kırılmış: 1934, *The Thin Man* kitabının kapağı. Koyu renk kruvaze takım, sağ el havada, yüzük ve serçe parmakları hafifçe kıvrılmış, sol el göğüs cebindeki mendili düzeltiyor: 1953, McCarthy komisyonlarından birinin önünde and içiyor. Beyaz çerçeveli gözlük, gri kruvaze takım, siyah kravat ve pabuçlar, sol adım atılmış ve sırtı, öbür resimlerin tersine dimdik, kapısı açık bir arabaya yöneliyor; sol bileğinden iri kıyım bir Zenciye

kelepçeli: 1951, Komünist Partisi hakkındaki sorulan yanıtlamayı reddettiği için mahkemeye hakaret suçundan hapse gidiyor.

Yüz hep aynı yüz: Birinci Dünya Savaşı sırasında ilk darbeyi yiyen, kırk küsur yıl sonra da kanserleşip ölümüne neden olan hastalıklı ciğerlerin çökerttiği avurtlar, sonuna dek gür, dimdik, erken aklaşmış saçlar ve rengi saçlarınkine ancak çok sonraları uyacak olan düzgün, üst dudağında bir inceltme işareti gibi duran bıyık.

Fotoğrafçıya, savcıya, daktilodaki kâğıda, masasından eksik olmayan viski şişesine, kendini hapse götürecek arabanın açık kapısına hep aynı bakışla bakan gözler. Görmüş geçirmiş gözler bunlar. Düzinelerle mesleğin yıprattığı, yıllarca insanlığı en batak durumlarında görmüş, hasta ciğerlerle kırk yıl boyunca "Perşembe'den öteye yaşama umudu yokmuşçasına içmekten" donuklaşmış, kendi yağında kavrulmuş insanların sarsılmaz düşünce kararlılığını taşıyan, yoksulluktan zenginliklerin en cafcaflısına çıkıp, tekrar yoksulluğa düşerek halkayı tamamlamış, ama bunların tümüne karşın bitmeyen bir sıcaklığın ve anlayışlılığın hüznünü taşıyan gözler.

The Thin Man'in ilk baskısının kapağını Hammett'in bir resminin süslemesi bir rastlantı değil. Hammett'in tüm kahramanları Hammett değil belki, ama hepsinde Hammett'in özü, yani ahlak anlayışı var; yani dünyaya Hammett'in gözleriyle bakıyorlar.

Kendilerine özgü, toplumunkine genellikle ters düşen, ama sonuca varan ve tıraş olurlarken —her sabah değilse de çoğu zaman— aynaya utanmadan bakmalarına izin veren bir ahlak ve adalet anlayışları var Hammett ve kahramanlarının.

The Maltese Falcon'un ve birçok kısa öykünün kahramanı Sam Spade böyledir. *The Dain Curse*, *Red Harvest* ve gene birçok öykünün adsız, yalnızca, *Continental Op*, yani Kontinental Şirketi'nin hafiyesi, diye bilinen kahramanı da böyledir.

Ama Hammett'e hem olaylara bakışıyla, hem de fiziğiyle en çok benzeyen, *Sırça Anahtar*'ın kahramanı Ned Beaumont'dur. İnce, uzun boylu, sinirli, iki dirhem bir çekirdektir. İnce, düzgün bıyığını başparmağının tırnağıyla habire ortadan sağa, ortadan sola, düzeltip durur.

Solgun yanaklarına veremin yakıcı allığı düşer zaman zaman, ama ne viski şişesinden, ne de o ince, uzun, benekli purolarından uzak durabilir.

Polis romanı kahramanının kişiliği, Hammett'in bu tür yazına getirdiği yeniliklerin en önemlilerindendir. Başlattığı akımda kahraman, 'ya hayduttur, ya çevresini haydut olduğuna inandırmaya çalışır, ya da haydut gibi davranır.' Beaumont, savaşım verdiği batak çevrenin yalnız bir ürünü değil, roman boyunca etkin bir parçasıdır da. Doğruyu arar gerçi, ama arayış biçimi polisiye türündeki seleflerininkine, kusursuz kişiler olarak sunulan polislerin, hafiyelerin yöntemlerine benzemez. Gözdağı, kaba güç, hile, sahtekârlık, şantaj, yaşadığı toplumun ve özellikle yakın çevresinin günlük birer unsurudur, o da büyük bir doğallık ve ustalıkla kullanır bu silahları. Çünkü Hammett'in dünyasında polisler, savcılar, yargıçlar ve politikacılar da bu yöntemleri kullanırlar, hem de hep adalet aşkına değil. Onlar da yozlaşmış, karşılarına alıp tepelemeleri gereken eşkıyanın, kişisel yarar uğruna, birer parçası olmuşlardır.

Bu yüzden Beaumont, Hammett'in diğer kahramanları gibi, toplumun yasal güçlerine ancak kendi çizdiği yolda ilerlemesine bir katkıda bulunabileceğine yüzde yüz inandığı zaman başvurur. Hammett'in ilk romanı *Red Harvest*'in daha ilk sayfasında, *Continental Op*, bazı olaylara açıklık getirmek için gönderildiği kasabanın polisinin pek işe yaramayacağını ilk bakışta değilse de, üçüncü bakışta anlar:

"İlk gördüğüm polisin sakalı uzamıştı, ikincisinin partal üniformasında iki düğme eksikti.

Üçüncüsü kentin ana kavşağında —Broadway'le Union Sokağı köşesinde— durmuş trafiği yönetiyordu ama ağzının kenarında bir puroyla. Bundan sonra polisleri denetlemeyi bıraktım."

Bugün okunduğunda aşırı karamsar gelebilecek bu ortam, aslında, İngiliz yazar ve araştırmacı Julian Symons'a göre, oldukça gerçekçidir, çünkü "Hammett'in anlattığı topyekûn şiddet ortamı, o dönemde ABD'nin kimi kırsal kesimlerindeki ortamdan pek farklı değildir."

Hammett de ömrünün yedi yılını verdiği ve kişiliğinin oluşmasında en büyük yeri tutan özel hafiyelik mesleği sırasında Amerika'nın bu küçük kasabalarını gezip durmuştur hep.

Yalnız on yılı kapsayan, beş roman ve 67 öyküden oluşan yazarlık yaşamında Hammett, polis romanı türünün en iyi örneklerini vermekle kalmadı, bu ikincil ve yalnız 'avam'ı ilgilendirdiği söylenen türü saygınlığa kavuşturdu, kendinden sonra gelen kuşakları etkiledi, üstelik de alabildiğine rahat, dağınık, gamsız bir yaşam sürdü, çok da acı çekti.

1934'te, *New York Evening Journal* gazetesine verdiği bir mülakatta kendini şöyle anlatıyor:

"Usta bir tembelim. Benim kadar iyi ve uzun süreyle tembellik edebilen bir kişi daha bilmiyorum. Sonradan da edinmedim bu yetiyi, doğuştan. Tembellik etmek istediğim için on üç yaşımda okuldan ayrıldım. Bir ara gazete satıcılığı yaptım, tembellik ettim, dok işçisi oldum, tembellik ettim, fabrikada çalıştım, tembellik ettim, banker oldum, tembellik ettim, reklamcı oldum, tembellik ettim, ciddi bir serseri olmaya çabaladım, tembellik ettim, yedi yıl Pinkerton Şirketi'nde hafiyelik edip orduya girdim. Boş zamanlarımda ne mi yaparım? Dur bakayım... Epey içki içerim. Poker de oynarım. O kadar. Bir zamanlar bir köpeğim vardı, ama öldü."

Aslında abartıyor Hammett. Çağının yazarlarının ortak bir özelliği bu: Yazarın yarattığı kişilerle toplum karşısında özdeşleşmeye çalışması, onları üstlenmesi, böylece de yalnızca yapıtlarıyla değil, fizik kişiliğiyle de toplum önünde bir varlık kazanması: F. Scott Fitzgerald ve özellikle Ernest Hemingway'de de olduğu gibi. Zaten Hammett'le Hemingway'in kayıtlara geçen ender karşılaşmaları sarhoşluklar ve atışmalarla geçmiştir. Hammett oldum olası Hemingway'in 'sert erkek' pozlarına bozulur; pek de haksız sayılmaz. New York'ta Stork Club'de sarhoş bir gece, Hemingway Hammett'i iğnelemeye başlar ve onu, iç savaş sonrası İspanya'da ve Nazi işgali sonrası Fransa'da mahsur kalan aydınları boşlamakla suçlar.

Hammett'den, "Dünyada başka insanlar da var," gibilerinden bir karşılık alınca da, bir kaşık kapar, kolunun eklem yerine yerleştirir

ve pazusunu sıkarak kaşığı eğer, Hammett'e de,

"Sıkıysa sen de yap," diye meydan okur. Hammett bozulduğunu belli etmemek için, "Sen git de Fitzgerald'ı korkut bu numaralarla," diye postasını koyar Hemingway'e, ama Stork Club'den çıkarken yaralandığını belli eder: "Şu sıralar yapamam herhalde," der, "ama yapabildiğim yıllarda da yalnızca Pinkerton Şirketi'nden para alacaksam yapardım böyle şaklabanlıkları."

Pek açığa çıkmasa da, ürünleri farklı sayılsa da, Hammett'le Hemingway arasında hem yazınsal, hem kişisel bir rekabet vardır. İkisi de dönemlerinin çok revaçta 'sert erkek' tipi yazarının önde gelen birer örneğidirler, yaşantılarının farklılığına rağmen, Hemingway ona —herkese olduğu gibi— üstünlük taslamaya kalkar, ama Hammett bunu yemez. Gerçi genellikle hor görülen polis romanı türünü gerçek sanat düzeyine çıkarmıştır Hammett, ama bu kolay kolay kabullenilecek bir gerçek değildir o yıllarda. İkisinin de benzer üslupları vardır: ayrıntıyı sıfıra yakın bir noktaya indiren, özlü, ters, sert. İkisi de yalnız ABD'de değil, dünya çapında etkiler yaratmışlar, taklitçiler doğurmuşlardır. Hammett belki de, kendisinden beş yaş küçük olmasına karşın daha önce yazmaya başlayan Hemingway'in bu üslubu ilk kullanan yazar olarak çıkmış olmasını biraz kıskanmaktadır.

Ama Symons, Hammett'i William Faulkner'le karşılaştırmaktan çekinmez (ortak merakları içki ve edebiyat sayesinde iki yazar dost olmuşlar, Faulkner Mississippi'deki evinden New York'a her geldiğinde Hammett'le birlikte uzun, alkollü geceler geçirmiştir), ve *Sırça Anahtar*'ın yalnız bütün zamanların en iyi polis romanı değil,

döneminin tüm Amerikan romanlarıyla aşık atabilecek bir başyapıt olduğunu ileri sürer.

Polis romanlarını sanattan saymayan ozan W. H. Auden, Hammett'in ve Hammett'in tarzını sürdüren Raymond Chandler'in yapıtlarıyla yüzleştirilince, bunların polisiye değil, gerçek birer sanat yapıtı olduklarını söyleyerek sıyrılır işten.

Hammett'den etkilenen, zaman zaman sınırlarını zorlasa da düzeyine hiçbir zaman tam olarak erişemeyen Chandler, önce biraz çamur atar ustasına, hem de en can alıcı noktasına basarak: "Hemingway'in ilk öykü ve romanlarında olmayan hiçbir şey yoktur Hammett'in üslubunda," der. "Hammett'in kesin sanatsal kaygıları olduğuna inanmıyorum. İlk elden tanıdığı bir konuda yazarak rızkını çıkarmaya çalışıyordu, o kadar." Ama sonunda kabullenmek zorunda kalır: "Hammett cinayeti aldı ve onu, sırf ortada bir ceset olsun diye değil, gerçek bir nedenle işleyen insanların eline verdi gene, hem de cinayeti ellerindeki olanaklarla işleyenlere; el oyması düello tabancaları, kurar zehri ya da tropikal balıklarla değil. Bu insanları oldukları gibi döktü kâğıda ve bu amaçla kullandıkları düşünce ve dille konuşturdu onları."

Hammett'in etkisi en beklenmedik yerlerde de çıkıverir ortaya. 1950'leri kavurup geçen 'Beat' kuşağı yazarlarının iki ustası, William Burroughs'la Jack Kerouac, onun üslubuna öykünerek 1940'lı yılların sonlarında ortak bir roman yazarlar, bir bölümünü Burroughs, bir bölümünü Kerouac kaleme alır. Hammett, Burroughs'un en sevdiği yazardır, ama Kerouac onun etkisini pek ağır bulur ve başyapıtı On The Road'u Hammett'in gölgesinden çekip almak için yeniden yazmak zorunda kaldığından yakınır.

Hammett ABD dışındaki aydınları da tavlar. Andre Gide ve Andre Malraux, Salah Birsel'e göre, 'yaman' polis romanı okuyucularıdır ve Hammett'in şartsız hayranıdırlar.

Ama Hammett sapına kadar Amerikalıdır, ülkesinin dışına adımını bile atmamıştır ve yabancılarla, hele. Yabancı aydınlarla, yıldızı pek barışmaz. Daha sonraları sarhoşluk ve zamparalık yüzünden kovulacağı Princeton Üniversitesi'nde Malraux'yla tanıştığında, Fransız yazar, Hammett'e, "Siz Theodore Dreiser'le Ernest Hemingway arasındaki teknik bağlantıyı oluşturuyorsunuz," der. Hammett de Malraux'ya, "Siz Fransa'nın Sean O'Flaherty'sisiniz," der.

Sonra bir mektubunda bu karşılıklı iltifatları Hellman'a aktarırken, "Birbirimizi pek iyi anlayamadık galiba," der. Hellman, hayranları arasında Andre Gide'in de bulunduğunu söyleyince, Hammett'in tepkisi çok daha serttir: "Adımı ağzına almasın o ibne!" Oysa Gide'in hayranlığı öylesine ileridir ki, hem Hemingway'in hem Faulkner'in *Red Harvest*'den çok şey öğrendiklerini ileri sürer. Bazı eleştirmenlerse —Ted Shane, William Curtis gibi— onu Hemingway'den de üstün tutarlar. "Hemingway'den iyi yazıyor, çünkü (üslubunun ardında) gizli olan şey yumuşaklık değil, sertlik," der Shane, *Judge* dergisinde.

Hammett'in Hemingway'e kızmasının nedenleri bir başka yazarla, Clifford Odets'le ilgili sözlerinde de ortaya çıkar. Yoksulluktan çıkan, yıllarca serseriler ve haydutlarla iç içe yaşadıktan sonra yazarlığa dönen Hammett'in, Chicagolu zengin bir doktorun el üstünde büyütülen oğlu Hemingway sert erkek, hayat adamı pozları takınınca sinirlenmesi doğal, çünkü Hammett şöyle düşünüyor:

“Bebeliklerinde bisiklet sahibi olamadıkları için ağlaşan yazarlardan iş çıkmaz.”

Hammett’in Pinkerton Şirketi’nde geçirdiği yıllar, hem insan, hem yazar olarak gelişmesinde en büyük payı almışlardır, ama temel bir namusluluk ilk yıllarından itibaren belirir. “Çeşitli demiryollarının, bankerlerin, küçük sanayilerin, konservecilerin ve benzerlerinin yetersiz ve hoşnutsuz memuru oldum. Genellikle kovuldum,” diye anlatır Hammett, Pinkerton’a girmeden geçirdiği yılları. Kovulma olaylarından birini de Hellman’a anlatır. Bir demiryolu şirketinde çalışırken, bir hafta süreyle her gün işe geç gelince patron Hammett’i odasına çağırıp kovulduğunu söyler. Hammett itirazsız odadan çıkarken geri çağırır ve bir daha geç gelmemeye söz verirse işinden olmayacağını söyler. Hammett teşekkür eder, ama kabul etmez, çünkü nasıl olsa geç kalacağını bildiğini, yalan söylemek istemediğini, onurunun işten daha önemli olduğunu söyler. Hammett’in ‘kararlı namusluluğu’ karşısında patron onu kovmaktan vazgeçtiğini söyler. Ama Hammett bir süre sonra kendiliğinden işten ayrılır.

Pinkerton hafiyelerinin çalışma kuralları Hammett’in kişisel tavrını çizdi: Göze batmayacaksın, namuslu olacaksın, tarafsız olacaksın. Günlük iş yaşamı, yazılarına malzeme sağladı ve mesleği öğrendiği ustası Baltimore şubesinin müdür yardımcısı James Wright,

Continental Op, tipinin örneği oldu. Karşılaştığı bazı durumlarsa siyasal tavrının oluşmasına yardım etti. Pinkerton Şirketi’nde çalıştığı sırada grev kırıcılığı yapmaya zorlandı, hatta bir keresinde kiralık katillik yapması bile önerildi. Anaconda Bakır Şirketi, Frank Little adında bir sendika liderini vurması için Hammett’e para

önerdi. Hammett bunu reddetti, ama kısa bir süre sonra Little, Anaconda patronlarının yardakçıları tarafından linç edildi. Bu olay Hammett'e çok dokundu ve Hellman'a göre, ilk kez, gerçekten yoz bir düzende yaşadığının bilincine varmasına neden oldu.

Hellman, otuz yıl birlikte yaşamış olmalarına karşın, Hammett'in ABD Komünist Partisi'ne üye olup olmadığını bilmediğini söylediği zaman, pek inandırıcı değildir. Araştırmacıların çoğu, Hammett'in 1937 ya da 1938'de partiye üye olduğunu söylerler, ama Hammett'le ilgili en ciddi araştırmanın yazarı Richard Layman hemen ekler: "Gene de, Hammett, ne ABD hükümetinin şiddet yoluyla devrilmesini savundu, ne de demokrasiye karşı ciddi bir tehlike oluşturdu. İç politika konusundaki birçok görüşü bugünün değerlerine göre orta yolcu olmaktan ileri gitmez." Gerçekten de, Hammett inançları uğruna hapse girmişse, kişisel inançları yüzünden başına gelmiştir bu, siyasal inançları değil. Savunmasında ne döneklik etmiş, ne de parti görüşlerini sergilemiştir. Arkadaşlarının adlarını vermemiştir, o kadar.

Muhbir damgasını yiyeceğine, 57 yaşında bir veremli olarak hapse girip hela temizlemeyi yeğ tutmuştur, üstelik de Hellman'a bundan hoşlandığını yazabilmiştir.

Mutlu bir aile yuvasıyla bel soğukluğu, zengin gece kulüpleriyle hastaneler, şöhretle mahkemeler ve hapishaneler, zenginlikle yoksulluk arasında, çelişkiler içinde sürmüştür Hammett'in yaşamı. Aynı zamanda da sözünü ettiği 'usta tembellik'le baş döndürücü bir üretkenlik arasında.

B-O demiryolu şirketinin züğürt, ama namuslu küçük memuru, birkaç yıl sonra, Hollywood'un zenginliklerini tadarken, eski dostu ve patronu, San Franciscolu mücevherci Albert Samuels'e yıllar öncesinden kalma 500 dolarlık borcunu ödemek için film yapım şirketinin, sürücüsü üniformalı, şık arabalarından biriyle Los Angeles'dan San Francisco'ya gidecek, Samuels'e parasını verdiği günden başlayarak, kentin en pahalı otellerinden Fairmont'da yedi gün yedi gece süren bir partinin ev sahipliğini yapacak, ama Hollywood'a dönmek için parası bittiğinden gene Samuels'den borç almak, üstelik de bu kez 800 dolar borç almak zorunda kalacaktır. Hapisten çıktığındaysa iyice yoksuldur. Tüm gelirlerine vergi dairesi el koymuştur. 1956 yılında, gelirinin yalnızca otuz dolar olduğunu, bunun da sekiz yıl önce, Arthur Miller'in *Satıcının Ölümü* oyununda satın almış olduğu bir hissenin geliri olduğunu söyler. Artık günlerini ya Hellman'ın yanında, ya da eski bir arkadaşının New York dışındaki malikânesinin bekçi evinde geçiriyordur. Parasızlıktan önemlisi, yazar olarak tükenmiştir artık. Bekçi evinde niçin bir değil, iki değil, üç tane yazı makinesi olduğunu soran bir gazeteciye, "Bir zamanlar yazar olduğumu kendime hatırlatmak için," der.

On yıl süren ciddi yazarlık dönemi boyunca Hammett her şeyi aşırı yaşadı, içkiye oturdu mu bir hafta kalkmadı. Hastalandı mı, ölümün varoşlarında gezindi. Yazmaya oturdu mu, iliklerini boşaltırcasına yazdı. Kasım 1922'yle Haziran 1924 arasındaki yirmi aylık dönemde sayısız makale ve eleştiri yazısı dışında 28 öykü üretti. Romanlarını da aynı biçimde yazdı. İlk romanı *Red Harvest*'in düzeltmeleri yapılıp baskıya girdiği sıralar, üçüncü romanı *Maltese Falcon*'un son satırlarını yazıyordu. Ama Hammett, onu yazar olarak tek bir

romanın, *Sırça Anahtar*'ın bitirdiğinden yakınacaktır. Hammett'in demesine göre, *Sırça Anahtar*, New York'da, otuz saat süren tek bir oturuşta yazılmıştır. Aynı çalışma düzenini sürdürebileceğini sanmış, ama yanıldığını çabuk anlamıştır. Kitabını adadığı Nell Martin ise, Hammett'in o sıralardaki sevgilisi, San Francisco'da tanışıp New York'a birlikte gittiği piyanist ve müzik öğretmeni genç bir duldur. Hammett *Sırça Anahtar*'ı ona adar, sonra yolları ayrılır.

Sırça Anahtar'ın önemli yeniliklerinden biridir Ned Beaumont. Agatha Christie'lerin, S. S. Van Dyne'ların, Ellery Queen'lerin 'Altın Çağ' hafiyelerinden biri değildir o. Mantığı, kafasının çalışma biçimi, okuyucu için didik didik edilmez. Okuyucu olayın içine çekilir, o da Ned Beaumont'la birlikte görür neler olduğunu, yani Ned Beaumont —daha doğrusu polis romanının kahramanı— eski polisiyelerde olduğu gibi, 'klasik Yunan tragedyasının korosunu andırırcasına olayların dışında kalmaz.' Ama biçim ve dilde getirdiği tüm yeniliklere karşın, polis romanı türünün temel unsuru romana sonuna dek egemendir, bu da, "Taylor Henry'yi kim öldürdü" sorusudur. Ama Symons'a göre, Sırça Anahtar'a "polis romanı deyip geçmek, onun güzelliklerine çağrı çıkarmak değil, onları sınırlamak anlamına gelir," çünkü bu romanı yazmakla, Hammett, polis romanını bir masal türü olmaktan kurtarmıştır. Amerikalı eleştirmen James Sandoe'ya göreyse, bir polis romanı olmaktan öte, Ned Beaumont-Paul Madvig ilişkisinin anlatılışıyla, 'olağandışı koşullar altındaki bir dostluğun derinlemesine bir incelemesidir.'

Layman'a göreyse, 'iki arkadaşın aynı kadını sevdiği klasik bir aşk üçgeni' olan romanda 'kişiler yalnızca eylemleriyle geliştirilirler. Hammett geçmişlerinden, görünüşlerinden çok az söz eder, anlattığı

öyküyle bağlantılı olmayan davranışlarındansa hiç söz açmaz.' Ama gene de, roman bitip kitap kapatıldığı zaman, tüm kişilerin ayrıntılı birer resmi kazınmıştır sanki okuyucunun belleğine. Üstelik de Hammett, hafiyelik mesleğinde öğrendiği temel bir kuralı, tarafsızlığı uygulayarak başarmıştır bunu. Başkişisi Ned Beaumont hep adı ve soyadıyla geçer romanda. Hammett kahramanıyla fazla yüz göz olmak istemez. Hiçbir kişinin tahlili yoktur, huyları, yaratılışları, yalnızca romanın olayına bağlı davranışlarla, karşılıklı konuşmalarla verilmiştir ve roman üçüncü şahısta yazılmıştır.

Bir de romana adını veren, son sayfalarda anlatılan bir düşte ortaya çıkan sırça anahtar vardır. Camdan yapılmış bir anahtarın kırılması kadar doğal bir şey olamaz, anahtar da kırılır.

Neyin simgesidir bu? Çeşitli yorumlar yapılmış, Freud'cu yaklaşımla konuya eğilenler bunun Beaumont'un cinsel güçsüzlüğünü simgelediğini ya da Janet Herry'yle arasındaki ilişkiden duyduğu suçluluğu açığa vurduğunu ileri sürmüşlerdir. Ama en doğru yorum, Layman'ınki gibi görünmektedir. Ona göre, sırça anahtar, "Ned Beaumont ve diğer kişilerin roman süresince öğrendikleri çeşitli şeylerin simgesidir. Bir kapıyı açıp arkasında neler olduğunu bir kez öğrendiniz mi, bulduklarınızın tümüyle yaşamak zorundasınız, yalnızca sevdiğiniz şeyleri seçip çıkaramazsınız aralarından, kapının arkasında bulduklarınızı yok edemezsiniz artık.

Sırçadan yapılmış bir anahtar ancak bir kez kullanılabilir, o da kapıyı açmak için." Yani açılan kapılar bir daha kapanmaz, kapansa bile, arkasındakiler artık kapıyı açan kişinin bölünmez birer parçası

olurlar. Hammett'in, huzursuz, ama dopdolu yaşamından aldığı belki de en önemli ders budur.

Sırça Anahtar, Hammett için de çöküşün kapısını açmıştır. Eline geçmeye başlayan büyük paraları savurmaya, çılgın bir zenginliği yaşamaya başlar. Bir roman daha yazacaktır, ama *The Thin Man*, Hammett'in o zamana dek kendine koyduğu kesin yazarlık kurallarının dışına çıkacak, sözgelimi başka yazarlarda acımasızca eleştirdiği bir uygulamaya geçecek, okuyucusundan bazı gerçekleri saklayacak, roman sıkışık bir noktaya geldiği zaman ortaya damdan düşercesine bazı çözümler atarak, 'meğerse neler olmuş, neler' kaçamağıyla konusunu toparlamaya çalışacaktır. Ama gene de, kahramanları Nick ve Nora Charles'ın zengin, serbest, alkol buharları içindeki vurdumduymaz yaşamları, ekonomik bunalımın ezdiği Amerikalı okuyucuya olağanüstü çekici gelecek, *The Thin Man*, Hammett'in en çok iş yapan romanlarından biri olacak, üstelik de başrollerini William Powell'le Myrna Loy'un oynadıkları altı filmlik bir dizinin esin kaynağı olacaktır.

Kötü bir roman değildir, *The Thin Man*, ama Hammett tarafından yazıldığı için kötü sayılması gerekir düş kırıklığına uğrattığı için. Lillian Hellman ve Hammett üzerine, New York'da yaşadıkları çılgın günler üzerine kurulmuştur aslında roman, Hellman da bunu çekinmeden anlatır. "Sanırım *The Thin Man*, birbirlerini çok seven ve çok içki içen bir çiftin öyküsüydü."

Hammett artık yazar olarak bitecek, ama siyasal davranışlarıyla, yürekliliğiyle ve ödünsüz tavrıyla, parasal ve fizik güçlüklerle haşır neşir oluşundaki yakınmasızlıkla, FBI ve McCarthy'cilerin saldırılarına karşı olan sağlamlığıyla, insan olarak sürecektir,

hırpalanmış gövdesi 10 Ocak 1961'de, Lennox Hastanesinin 823 numaralı odasında pes diyene kadar.

Ölüm nedeni sağ akciğerde kanserdir, ama ciğerleri sağlam olsa bile geri kalan organları ölümüne neden olacak kadar hastadır. Doktorlar, kanserden başka, dokularda şişkinlik, verem, kalp, karaciğer, böbrek ve dalak hastalıkları da saptayacaklardır. 13 Ocak günü Arlington Mezarhğı'na gömüldüğünde, Lillian Hellman, 'onurlu, çok yürekli bir adam'ın ardından ağlayacaktır.

Gene de, FBI, Hammett hakkında tuttuğu 278 sayfalık dosyaya ölümünden sonra bile birkaç satır daha eklemeden edemeyecektir. 17 Ocak 1961 tarihli bir tamimde, Hammett'in Arlington'a gömüldüğünün gazetelerce yazıldığı, mezarlık müdürlüğüne telefon edilerek bunun doğru olduğunun saptandığı belirtilmiş, 'hükümetimizin şiddet yoluyla devrilmesinden yana bir örgütün üyesi olmuş bir adamın, yaşamlarını bu hükümet için vermiş insanların arasına gömülmesinin' çelişkisine basının dikkatinin çekilmesini önerilmiştir.

Ama, Layman'ın dediği gibi, McCarthy'cilik dönemi artık kapanmış, Hammett en sonunda huzura kavuşmuştur.

Sinan Fişek

Bu önsözde şu yapıtlardan yararlanılmıştır:

Lillian Hellman. Scoundrel Time, Little, Brown, 1976;

Richard Layman. Shadow Man: The Life of Dashiell Hammett, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1981;

Julian Symons. Bloody Murder From the Detective Story to the Crime Novel: A History, Penguin Books, 1975;

Dashiell Hammett. Red Harvest, Pan Books, 1975;

Lillian Hellman. An Unfinished Woman, Little, Brown, 1969;

Scott Donaldson. By Force of Will: The Life and Art of Ernest Hemingway, Penguin Books, 1978; Raymond Chandler.

Pearls are a Nuisance (The Simple Art of Murder), Penguin Books, 1979; Ann Charters.

Kerouac, Picador Books, 1974; Salâh Birsel. Pafve Puf (Fantoma Geliyor), Ada Yayınları, 1981;

Dashiell Hammett. Black Mask dergisi, Kasım 1924.

DASHIELL HAMMETT

Sırça Anahtar

1.

ÇİN SOKAĞINDAKİ ÖLÜ

BİR

Yeşil zarlar yeşil çuhanın üzerinde yuvarlanıp masanın kenarına çarparak döndüler. Zarın biri hemen durdu: üst yüzünde yan yana iki eşit sıraya bölünmüş altı beyaz nokta vardı. Öbürü masanın ortasına dek yuvarlandı: durduğunda yukarı bakan yanında tek bir nokta vardı.

Ned Beaumont usulca homurdandı —"Hıh!"— ve kazananlar masanın üstündeki paralan toparladılar.

Harry Sloss zarları alıp beyaz, enli, kıllı elinde salladı. "Çeyreğine." Masanın üstüne bir yirmi dolarlıkla bir beşlik bıraktı.

Ned Beaumont bir adım geri attı. "Hadi bakalım, kumarbazlar" dedi, "ütün şunu. Benim gidip kredi bulmam gerek." Bilardo salonundan geçip kapıya yürüdü. Kapıda, içeri girmekte olan Walter Ivans'la karşılaştı. "N'aber, Walt," dedi, geçip gidecekti, ama Ivans kolunu tutup önüne dikildi.

"P…p… Paul'la k… konuştun mu?" Ivans, "P… p… Paul" derken dudaklarının arasından ince salyalar püskürüyordu.

"Şimdi görmeye gidiyorum." Ivans'ın ablak, sarışın yüzündeki çipil mavi gözler parladı, ama Ned Beaumont kaşlarını çatarak, "Çok şey umma," diye ekledi. "Biraz bekleyebilseydin."

Ivans'ın çenesi titredi: "A… ama karısı gelecek ay d… d… doğuracak."

Ned Beaumont'un koyu gözleri bir an şaşkınlaştı. Kolunu kısa boylu adamın elinden kurtararak bir adım geri çekildi. Kara bıyığının

altında ağzının bir kenarı yamuldu ve “Zaman kötü, Walt” dedi. “Ne diyeyim… Kasımdan önce pek bir şey beklemezsen düş kırıklığına uğramaktan kurtulursun.” Gözleri kısık ve dikkatliydi gene.

“A… ama ona d… d… de ki...”

“Söyleyebileceğimi söylerim; o da elinden geleni yapar, biliyorsun, ama şu sıralar durumu çok sıkışık.” Omuzlarını oynattı ve yüzü karardı; yalnız gözlerinde dikkatli bir parıltı vardı.

Ivans dudaklarını ıslatıp gözlerini kırpıştırdı. Uzun bir soluk alıp iki eliyle usulca Ned Beaumont’un göğsüne vurdu. “G… g… git g… gör onu şimdi,” dedi heyecanlı, yalvaran bir sesle.

“B… ben seni burada b… beklerim.”

İKİ

Ned Beaumont ince, yeşil benekli bir puro yakarak üst kata çıktı. Valinin resminin asılı durduğu ikinci kat sahanlığına gelince yapının önüne doğru döndü ve koridorun sonunu kaplayan geniş meşe kapıyı tıklattı.

Paul Madvig’in “Evet,” dediğini duyunca kapıyı açıp içeri girdi.

Paul Madvig odada yalnızdı, pencerenin önünde durmuş, ellerini pantolon ceplerine sokmuş, sırtı kapıya dönük, pencereyi kaplayan telin arkasından Çin Sokağına bakıyordu.

Ağır ağır dönüp, “Geldin demek,” dedi. Kırk beş yaşında, boyu Ned Beaumont’unki kadar, ama ondan yirmi kilo daha ağır bir adamdı;

bu yirmi kilo farkın tek gramı bile yağ değildi.

Açık renk saçları ortadan ayrılmış, başına iyice yapışmıştı. Yüzünün sağlıklı, kabaca bir güzelliği vardı. Giysileri belki biraz fazla çarpıcıydı, ama pahalıydılar ve Paul'a yakışıyorlardı.

Ned Beaumont kapıyı örtüp, "Bana biraz borç ver," dedi.

Madvig iç cebinden dolgun, kahverengi bir cüzdan çıkardı. "Ne kadar istiyorsun?"

"İki yüz."

Madvig bir yüzlükle beş yirmilik uzatıp sordu: "Zar mı?"

"Sağol."Ned Beaumont parayı cebine koydu. "Evet."

"Çoktandır kazanamıyorsun, değil mi?" diye sordu Madvig. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu gene.

"Çoktandır değil, bir, bir buçuk aydır."

Madvig gülümsedi. "Habire kaybediyorsan, bayağı uzun bir süre sayılır."

"Benim için değil." Ned Beaumont'un sesinde hafif bir öfke seziliyordu.

Madvig cebindeki bozuk paraları şıngırdattı. "İyi oyun dönüyor mu bari bu akşam?"

Masanın kenarına oturup parlak kahverengi pabuçlarına baktı.

Ned Beaumont sarışın adama merakla baktı, sonra başını sallayıp, “Ufak para,” dedi.

Pencereye yürüdü. Sokağın karşısındaki yapıların tepesinde hava ağır ve karanlıktı. Madvig’in arkasındaki telefona gidip bir numara çevirdi. “Alo, Bernie. Ben Ned. ‘Peggy O’Toole’ kaça kaç veriyor?.. O kadarcık mı?.. Eh, beş yüzer koy benden... Tabii... Yağmur yağacak gibi, yağarsa da, ‘Incinerator’u geçer... İyi, daha iyi bir fiyat ver öyleyse. Tamam.” Alıcıyı yerine koyup Madvig’in önüne geldi gene.

Madvig, “Kısmetin bozulunca niçin biraz ara vermiyorsun?” diye sordu.

Ned Beaumont yüzünü ekşitti. “Para etmiyor; şanssızlık dönemini uzatmaktan başka bir işe yaramıyor. O bin beş yüzü azar azar dağıtacağıma birden yatırmalıydım aslında. Başına gelecek varsa, bir an önce gelsin en iyisi.”

Madvig başını kaldırıp güldü. “Dayanabilirsen eğer,” dedi.

Ned Beaumont ağzının kenarlarını aşağı sarkıttı; bıyığının uçları peşlerinden gitti.

“Dayanmam gereken her şeye dayanırım,” dedi kapıya yürüyerek.

Elini kapı tokmağına koyduğunda, Madvig içtenlikle, “Doğrudur, Ned, yaparsın,” dedi.

Ned Beaumont dönüp sordu: “Ne yaparım?”

Madvig bakışlarını pencereye çevirdi. “Her şeye dayanırsın.”

Ned Beaumont, Madvig'in öte yana dönük yüzünü inceledi. Sarışın adam huzursuzca kıpırdanıp cebindeki bozuklukları şıngırdattı gene. Ned Beaumont gözlerini boşlaştırıp gerçekten şaşkın bir sesle, "Kim yapar?" diye sordu.

Madvig'in yüzü kıpkırmızı oldu. Masadan kalkıp Ned Beaumont'a doğru bir adım attı.

"Cehennemin dibi," dedi.

Ned Beaumont güldü.

Madvig utanarak gülümsedi ve yeşil kenarlı bir mendille yüzünü sildi. "Eve neden hiç uğramıyorsun?" diye sordu. "Annem dün gece seni bir aydır görmediğinden yakınıyordu."

"Hafta içinde bir akşam damlarım belki."

"Gel ya. Anam seni sever, bilirsin. Yemeğe gel." Madvig mendili cebine koydu.

Ned Beaumont, ağır ağır, gözünün kenarını sarışın adamdan ayırmaksızın kapıya yöneldi gene. Elini tokmağa götürüp sordu: "Beni niçin görmek istemiştin?"

Madvig alnını kırıştırdı. "Evet, yani…" Öksürdü. "Eee… aslında… başka bir konu." Birden çekingenliği yok oldu, durgun, güvenli bir tavır geldi üstüne. "Bu işleri sen benden iyi bilirsin.

Perşembe günü Bayan Henry'nin doğum günü. Ona ne armağan alayım dersin?"

Ned Beaumont elini kapı tokmağından çekti. Yüzünü gene Madvig' e çevirdiğinde gözlerindeki şaşkınlık yok olmuştu. Purosunun dumanını üfleyip sordu: "Doğum günü için bir şenlik falan düzenliyorlar, değil mi?"

"Evet."

"Çağrılı mısın?"

Madvig başını salladı. "Hayır, ama yarın akşam yemeğe gidiyorum."

Ned Beaumont başını eğip purosuna baktı, sonra gene Madvig'in yüzüne bakıp sordu:

"Senatörü destekleyecek misin, Paul?"

"Öyle yapacağız galiba."

Ned Beaumont sorusunu sorarken gülümseyişi de sesi gibi sakindi: "Neden?"

Madvig gülümsedi. "Çünkü arkasında biz olursak, Roan'u ezer geçer, biz de sanki başka aday yokmuş gibi listemizi rahatça seçtiririz."

Ned Beaumont purosunu ağzına yerleştirdi. Gene sakin, sordu: "Arkasında sen" —sözcüğü özellikle vurguladı—"olmasan Senatör kazanabilir mi bu kez?"

Madvig sakin ve güvenliydi: "Dünyada kazanamaz."

Ned Beaumont bir an sustuktan sonra sordu: “Kendisi de biliyor mu bunu?”

“Herkesten iyi onun bilmesi gerekir. Bilmeseydi de… Neyin var senin, allahaşkına?”

Ned Beaumont yüzünü buruşturarak güldü. “Bilmeseydi” dedi, “yarın akşam oraya yemeğe gider miydin?”

“Neyin var senin, allahaşkına?”

Ned Beaumont puroyu ağzından çıkardı. Dişleri puronun ucunu lime lime etmişti. “Hiçbir şeyim yok,” dedi. Yüzü düşünceliydi. “Listedeki öbür adayların onun desteğine gerekleri yok mu diyorsun?”

“Her liste destek ister,” dedi Madvig umursamazca, “ama onun yardımı olmasa da başımızın çaresine bakabiliriz.”

“Ona bir şeyler söz verdin mi?”

Madvig dudaklarını büzdü. “Anlaştık sayılır.”

Ned Beaumont başını öne eğdi; kaşlarının altından bakıyordu sarışın adama. “Sepetle onu, Paul,’.’ dedi kısık bir sesle. “Batır onu.”

Madvig yumruklarını beline dayadı, usulca, inanamayarak, “Vay anasını!” dedi.

Ned Beaumont Madvig’in önünden geçti ve ince, titrek parmaklarla purosundan arta kalanı masanın üstünde duran dövme bakır küllüğün içine ezdi.

Madvig, doğrulup dönene dek, genç adamın sırtına baktı. Sonra ona sevgi ve sabırsızlık karışımı bir bakışla gülümsedi. “Ne oluyorsun be, Ned?” dedi. “Bir yere dek çok iyi gidiyorsun, sonra durup dururken cinler başına çıkıyor. Seni anlayabiliyorsan! ne olayım!”

Ned Beaumont iğreniyormuşçasına yüzünü ekşitti. “Peki, unut dediğimi,” dedi, sonra hemen kuşkulu bir soruyla saldırıya geçti: “Seçildikten sonra da gene istediklerini yapacak mı dersin?”

Madvig rahattı. “İdare ederim onu.”

“Belki edersin, ama o herifin ömründe hiç oyuna gelmediğini de unutma.”

Madvig başıyla onayladı. “Tabii. Onunla birlik olmanın en iyi yanlarından biri de bu zaten.”

“Hayır, değil, Paul,” dedi Ned Beaumont içtenlikle. “En kötü yanlarından biri aslında.

Başına sızılar bile girse, bunu iyice düşünmeyi ihmal etme. O oynak sarışın kız kancayı derin mi taktı yoksa sana?”

Madvig, “Bayan Henry’yle evleneceğim,” dedi.

Ned Beaumont ağzını ıslık çalacakmış gibi büzdü, ama ıslık çalmadı. Gözlerini kısıp sordu:

“Bu da anlaşmanızın bir parçası mı?”

Madvig çocukça gülümsedi. “Senden ve benden başka bilen yok henüz,” dedi.

Ned Beaumont'un etsiz yanaklarında iki kırmızı nokta belirdi. En güzel gülümseyişini takınıp konuştu: "Sağa sola gidip bunu övünerek anlatmayacağımdan emin olabilirsin; sana bir de akıl vereyim: Eğer istediğin gerçekten buysa, onlardan yazılı söz iste, noter önünde yemin edip bir de teminat akçesi yatırsınlar; hatta düğünün seçim gününden önce olması için diretirsen daha da iyi. Böylece, hiç olmazsa elinde biraz kadın eti kalır, şöyle bir elli, elli bir kilo kadar, değil mi?"

Madvig ayaklarını oynattı. Bakışlarını Ned Beaumont'dan kaçırarak konuştu: "Niçin Senatörden haydudun biriymiş gibi söz ediyorsun hep, anlamıyorum. Tam bir beyefendi o ve—"

"Tam öyle. Post gazetesi yazıyor, Amerika siyaset dünyasında kalan ender soylu kişilerden biri. Kızı da soylu. Ben de bu yüzden uyarıyorum seni: onları görmeye giderken, gömleğini tenine dik, yoksa çıplak dönersin, çünkü onların gözünde çok daha ilkel bir yaratık biçimisin sen, bu yüzden de oyunun kurallarının hiçbiri geçerli değil."

Madvig iç çekip söze başladı: "Yahu, Ned, allahaşkına böyle…"

Ama Ned Beaumont'un aklına bir şey gelmişti. Gözleri kötü kötü parlıyordu. "Genç Taylor Henry'nin de soylu olduğunu unutmayalım; sen de Opal'ın onunla oynaşmasını bu yüzden engelledin herhalde. Sen kız kardeşiyle evlenince, kızının büyük eniştesi mi, nesi olacak, o zaman nasıl yürüyecek işler? Kızınla gene fingirdeşmeye hakkı olacak mı bu koşullar altında?"

Madvig esnedi. "Beni iyi anlayamadın, Ned," dedi. "Benim sana sorduğum bu değildi, Bayan Henry'ye nasıl bir armağan alayım diye

sordum, hepsi bu.”

Ned Beaumont’un yüzü birden asık suratlı bir maskeye benzedi. “Ne kadar ileri gittiniz?” diye sordu, düşüncelerini dışa vurmayan bir sesle.

“Hiç. Belki en çok altı kez gittim oraya, Senatörle konuşmak için. Bazen oradaydı, bazen değildi; ben de topu topu ‘Nasılsınız’, ya da ortalıkta başkaları varken ona benzer şeyler söylüyorum, o kadar. Ona daha ciddi bir şey söyleme fırsatı henüz geçmedi elime.”

Ned Beaumont’un gözlerine bir an için alaycı bir parıltı geldi. Başparmağının tırnağıyla bıyığının yarısını düzeltip sordu: “Yarın akşam ilk kez mi yemeğe gideceksin onlara?”

“Evet, ama son gidişim olacağını sanmıyorum.”

“Ama doğum gününe çağrılmadın, değil mi?”

“Hayır.” Madvig bir an durakladı. “Daha değil.”

“Öyleyse benden alacağın kargılık hoşuna gitmeyecek.”

Madvig’in yüzü kımıltısızdı. “Ne gibi?” diye sordu.

“Hiçbir şey alma.”

“Saçmalama be, Ned!”

Ned Beaumont omuz silkti. “Nasıl istersen öyle yap. Sordun, söyledim.”

“Ama niçin?”

“Almaktan hoşlanacaklarından emin olmadıkça insanlara armağan verilmez.”

“Ama herkes sever…”

“Belki, ama bu daha önemli bir şey. Birisine bir şey verdin mi, sanki yüksek sesle onların bundan hoşlanacaklarını bildiğini söylüyormuş gibi…”

“Anladım,” dedi Madvig. Sağ elinin parmaklarıyla çenesini okşadı. Alnını kırıştırıp,

“Haklısın galiba,” dedi. Birden yüzü aydınlandı. “Ama bu fırsatı kaçırırsam da ne olayım.”

Ned Beaumont hemen, “Peki öyleyse, ama çiçek falan gibi bir şeyler al,” dedi.

“Çiçek mi? Deli misin? Ben…”

“Biliyorum, bir spor araba, ya da birkaç metrelik bir inci gerdanlık almak istiyorsun.

Sonradan çok fırsat geçer eline. Küçükten başlayıp işi yavaş yavaş büyütürsün.”

Madvig yüzünü buruşturdu. “Galiba haklısın, Ned. Bu işleri sen benden daha iyi anlıyorsun.

Çiçek aldım, gitti.”

“Çok fazla da alma.” Sonra aynı solukta ekledi: “Walt Ivans kardeşini hapisten çıkarman gerektiğini yayıyor ekleme...”

Madvig yeleğinin önünü çekiştirdi. "Eklem de ona Tim'in seçimler bitene dek içeride kalacağını söylesin."

"Duruşmaya çıkmasına izin verecek misin?"

"Evet," dedi Madvig, sonra hızla sürdürdü: "Başka türlü yapamayacağımı pekâlâ biliyorsun, Ned. Herkes yeniden seçilmek için elinden geleni yapıp kadın dernekleri önlerine geleni harcarken, Tim'in işini şimdi çözümlemeye kalkmak intihar olur."

Ned Beaumont sarışın adama bakarak alaycı alaycı gülümsedi ve ağır ağır konuştu:

"Soyluların safına katılmadan, kadın derneklerini pek iplemezdik."

"Şimdi ipliyoruz." Madvig'in bakışları dümdüzdü.

"Tim'in karısı önümüzdeki ay doğuracak," dedi Ned Beaumont.

Madvig sabırsızca salıverdi soluğunu. "Her şeyi güçleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar," dedi. "Başları belaya girmeden önce niye düşünmezler bunları? Beyinsiz bunlar, hepsi beyinsiz."

"Belki, ama oyları sağlam."

"İşin kötüsü de o ya," diye hırladı Madvig. Bir süre öfkeyle yere baktı, sonra başını kaldırdı.

"Oylar sayılır sayılmaz çaresine bakarız, ama o zamana dek hiçbir şey olmaz."

"Çocukların pek hoşuna gitmeyecek bu," dedi Ned Beaumont, sarışın adama yan gözle bakarak. "Beyinli ya da beyinsiz,

gözetilmeye alışkınlar."

Madvig çenesini çıkardı biraz. Yuvarlak, dümdüz mavi gözleri Ned Beaumont'unkilere dikilmişti. Usulca sordu: "Ne yapalım yani?"

Ned Beaumont gülümsedi ve sesini hiç değiştirmedi. "İşler biraz daha böyle giderse, eskiden —yani sen Senatörle bir olmadan önce— durumun başka türlü olduğunu söylemeye başlayacaklar."

"Evet?"

Ned Beaumont ne sesini, ne gülümseyişini değiştirerek dikildi durdu. "İşler az daha böyle sürerse, Shad O'Rory'nin kendi adamlarını hâlâ gözettiğini söylemeye başlayacaklar."

O âna dek her şeyi büyük bir dikkatle dinleyen Madvig, sesini çok alçaltarak konuştu:

"Böyle şeyler söylemelerine izin vermeyeceğini biliyorum, Ned, ve böyle konuşmalara son vermek için elinden geleni yapacağını da biliyorum."

Bir an sessizce durdular, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar; yüzlerinde hiçbir değişiklik yoktu. Ned Beaumont sessizliği bozdu: "Tim'in karısıyla çocuğuna bakarsak iyi olur," dedi.

"Tamam işte," Madvig çenesini içeri çekti, gözlerinin donukluğu gitti. "Bakıver, e mi? Ne gerekiyorsa ver onlara."

ÜÇ

Walter Ivans, parıldayan, umut dolu gözlerle Ned Beaumont'u merdivenin dibinde bekliyordu. "N… n… ne dedi?"

"Dediğim gibi: olmuyor. Seçimden sonra Tim'in çıkması için ne gerekiyorsa yapılacak, ama o zamana kadar çıt çıkmayacak."

Walter Ivans başını önüne eğdi, göğsünden hırıltılı bir ses çıktı.

Ned Beaumont elini kısa boylu adamın omuzuna koydu. "Çok güç bir durum, Paul da bunu çok iyi biliyor," dedi, "ama elinden bir şey gelmiyor. Ona, hiçbir şey için para harcamamasını söylemeni istiyor. Tüm faturaları Paul'e gönder, kira, bakkal, doktor, hastane, falan."

Walter Ivans birden başını kaldırıp Ned Beaumont'un elini iki eliyle kavradı. "S… s…sağ olsun." Çipil mavi gözleri yaşarmıştı. "A… a… ama keşke Tim'i ç… çıkarabilse."

Ned Beaumont, "Belki bir şey olur, çıkar; belli olmaz," dedi, elini kurtardı. "Görüşürüz," dedi, Ivans'ın yanından geçerek bilardo salonuna girdi.

Bilardo salonu bomboştu.

Şapkasıyla paltosunu alıp ön kapıdan çıktı. İstiridye renginde, upuzun bir yağmur yağıyordu Çin Sokağında. Yağmura karşı gülümseyerek fısıldadı: "Yağ, yavrum, yağ, üç bin iki yüz elli dolarlık yağ."

İçeri dönüp bir taksi çağırdı.

DÖRT

Ned Beaumont ellerini ölü adamın üstünden çekip ayağa kalktı. Adamın başı kaldırımın kenarından sarkıp sola dönmüştü; köşedeki sokak lambasının ışığı vuruyordu üstüne. Genç bir yüzdü bu; sarı, kıvırcık saçların kenarından kaşına uzayıp alnını ikiye bölen karanlık çizgi, yüzünde donmuş öfkeyi çoğaltıyordu sanki.

Ned Beaumont Çin Sokağından bir aşağı, bir yukarı baktı. Görebildiği kadarıyla sokakta kimse yoktu. İki sokak aşağıda, Tahta Kulübe kulübünün önünde, iki adam bir arabadan iniyordu. Arabayı kulübün önüne, burnu Ned Beaumont'a dönük bırakıp içeri girdiler.

Ned Beaumont, arabaya birkaç saniye baktıktan sonra birden başını çevirip arkasına, sokağa baktı, hızla döndü, kaldırıma, en yakın ağacın gölgesine attı kendini. Ağzından soluyordu.

Avuçlarında ufacık ter damlaları birikmişti, ama gene de titredi ve paltosunun yakasını kaldırdı.

Elini ağaca dayayıp yarım dakika kadar gölgede bekledi. Sonra birden toparlanıp Tahta Kulübe'ye doğru yürümeye başladı. Yürüyüşü giderek hızlanıyordu; öne doğru eğilmiş, koşar adımla giderken karşı kaldırımdan gelen bir adam gördü. Hemen yavaşlayıp dimdik yürümeye başladı.

Adam Ned Beaumont'a yaklaşmadan bir evin kapısından içeri girdi.

Kulübe vardığında, Ned Beaumont artık ağzından solumuyordu. Dudaklarının rengi gene de biraz solgundu. Hiç durmaksızın boş arabaya bir göz attı, iki fenerin aydınlattığı merdivenlerden çıkıp kulübe girdi.

Harry’Sloss yanında bir başkasıyla vestiyerden gelerek içeri giriyordu. Durup birlikte,

“Merhaba, Ned,” dediler. Sloss, “Duyduğuma göre ‘Peggy O’Toole’a oynamışsın bugün,” diye ekledi.

“Evet.”

“İyi verdi mi?”

“Üç bin iki yüz.”

Sloss alt dudağını yaladı. “Güzel. İyi bir oyuna oturursun artık bu akşam.”

“Daha sonra belki. Paul içerde mi?”

“Bilmem. Biz de şimdi geldik. Fazla gecikme, kıza erken dönerim diye söz verdim.”

Ned Beaumont, “Tamam,” dedi, vestiyere gitti. “Paul içerde mi?” diye sordu vestiyerciye.

“Evet, on dakika kadar önce geldi.”

Ned Beaumont kol saatine baktı. On buçuktu. İkinci kattaki, sokağa bakan odaya çıktı. Ned Beaumont içeri girdiğinde, Madvig smokinini giymiş, masaya oturmuş, elinin birini telefona uzatmıştı. Elini geri çekip sordu: “Nasılsın, Ned?” Geniş, güzel yüzü sağlıklı ve sakindi.

Ned Beaumont, “Daha kötü olabilirdim,” dedi kapıyı arkasından çekerek. Madvig’inkine yakın bir koltuğa oturdu. “Henry’lerle

akşam yemeği nasıl geçti?”

Madvig’in gözlerinin kenarları kırıştı. “Daha kötü olabilirdi,” dedi.

Ned Beaumont soluk renkli, benekli bir puronun ucunu kesiyordu. Ellerinin titremesi, sesinin sakinliğiyle çelişiyordu. “Taylor da orada mıydı?” diye sordu. Başını kaldırmadan Madvig’e baktı.

“Yemekte yoktu. Niçin sordun?”

Ned Beaumont arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı, puroyu tutan eliyle havada umursamazca bir eğri çizip, “Sokağın yukarısında bir kaldırım kenarında ölüsü yatıyor,” dedi.

Madvig hiç heyecanlanmadan sordu: “Öyle mi?”

Ned Beaumont öne doğru eğildi. İnce yüzündeki kaslar gerildi. Purosunun yaprakları parmaklarının arasında hafif bir çıtırtıyla parçalandı. Sinirli sinirli sordu. “Ne dediğimi anladın mı?”

Madvig başını ağır ağır “Evet” anlamına salladı.

“Ee?”

“Neeesi?”

“Öldürülmüş?”

“Peki,” dedi Madvig. “Ne yapayım yani, sinir nöbetleri mi geçireyim?”

Ned Beaumont koltuğunda doğrulup sordu: “Polisi çağırayım mı?”

Madvig kaşlarını azıcık kaldırdı: “Polis bilmiyor mu?”

Ned Beaumont gözlerini sarışın adama dikmiş, bakıyordu. "Ben gördüğümde ortalıkta kimse yoktu," dedi. "Bir şey yapmadan seni bir göreyim dedim. Ölüyü benim bulduğumu söylememin bir sakıncası var mı?"

Madvig kalkık kaşlarını indirip, "Niçin olsun?" diye sordu boş bir sesle.

Ned Beaumont kalktı, telefona doğru iki adım attı, durdu, sarışın adama döndü gene. Ağır ağır, sözcüklerin üzerine basarak konuştu: "Şapkası yoktu."

"Nasıl ola işine yaramaz artık." Madvig yüzünü buruşturdu. "Amma da salak herifsin, Ned."

Ned Beaumont, "ikimizden biri öyle," dedi, telefona gitti.

BEŞ

TAYLOR HENRY ÖLDÜRÜLDÜ

SENATÖRÜN OĞLUNUN ÖLÜSÜ ÇİN SOKAĞINDA BULUNDU

Senatör Ralph Bancroft Henry'nin bir soyguna kurban gittiği sanılan 26 yaşındaki oğlu Taylor Henry dün gece saat 10'u birkaç dakika geçe Çin Sokağı'yla Pamela Caddesi'nin köşesinde ölü olarak bulunmuştur.

Adli Tabip William J. Hoops, Taylor Henry'nin ölüm nedeninin, alnına muşta ya da başka bir ezici aletle vurulduktan sonra düştüğünde kafasının arkasının kaldırım kenarına çarpmasından meydana gelen bir kafatası çatlaması ve beyin sarsıntısı olarak saptandığını açıklamıştır.

Ölünün ilk olarak 914 Randall Caddesi'nde oturan ve iki sokak aşağıdaki Tahta Kulübe kulübüne gidip olayı polise bildiren Ned Beaumont tarafından bulunduğu sanılmaktadır. Ama Bay Beaumont polisle temasa geçmeden ölü, polis memuru Michael Smitt tarafından bulunup merkeze haber verilmiştir.

Polis Müdürü Frederick M. Rainey olayı öğrenir öğrenmez kentteki tüm şüpheli kişilerin gözaltına alınmasını istemiş ve verdiği demeçte katil ya da katillerin bulunması için tüm olanakların seferber edileceğini bildirmiştir.

Taylor Henry'nin ailesi, maktulün Charles Sokağı'ndaki evinden saat dokuz otuz sıralarında ayrılıp...

Ned Beaumont gazeteyi bir kenara bıraktı, fincanında an kahveyi içti, fincanla tabağını başucu masasının üstüne koyup yastıkların üzerine yaslandı. Yüzü yorgun ve solgundu.

Battaniyeyi boynuna çekti, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve huzursuz gözlerle yatak odası pencerelerinin arasındaki duvar dilimine asılı baskı resme baktı.

Yarım saat, gözkapaklarından başka hiçbir yeri kımıldamaksızın uzandı. Sonra gazeteyi alıp haberi bir daha okudu. Okudukça, gözlerindeki huzursuzluk yüzüne yayıldı. Gazeteyi gene bir kenara bırakıp kalktı, beyaz pijamalı ince gövdesini ağır ağır, yorgun yorgun, küçük işlemelerle bezeli siyah kimonosuna sardı, ayaklarına kahverengi terliklerini geçirdi ve hafifçe öksürerek oturma odasına gitti.

Eski biçimde döşenmiş, yüksek tavanlı, geniş pencereli, şöminenin üstünde kocaman bir ayna bulunan, mobilyaları kırmızı tüylü

kadifeyle kaplı bir odaydı bu. Masanın üstündeki kutudan bir puro çıkarıp geniş, kırmızı bir koltuğa oturdu. Ayaklan sabah güneşinin oluşturduğu bir dikdörtgenin içinde duruyordu; üflediği duman, güneş ışığına değince birden oylum kazandı. Alnını kırıştırıyor, puro ağzında değilken tırnaklarından birini kemiriyordu.

Kapısı çalındı. Toparlandı, gözleri parladı, uyanıverdi. “Girin.”

Beyaz ceketli bir garson girdi içeri.

Ned Beaumont, “Ha, tamam,” dedi düş kırıklığıyla ve kırmızı koltuğa bırakıverdi gene kendini.

Garson odaya girdi, boş tabaklarla yüklü tepsiyi alıp gitti. Ned Beaumont purosundan arta kalanı şömineye atıp banyoya girdi. Tıraş olup, yıkanıp giyindiğinde, yüzünün solgunluğu, gövdesinin yorgunluğu epey azalmıştı.

ALTI

Saat henüz on iki olmadan Ned Beaumont evinden çıkmış, sekiz sokak ötedeki Link Sokağında soluk gri renkte bir yapıya yürümüştü. Girişteki düğmeye bastı, kilit açılınca içeri girdi ve küçük asansöre binip altıncı kata çıktı.

Üzerinde 611 yazılı kapının ziline bastı. Kapıyı, daha yirmisini yeni bitirmiş gibi görünen ufak tefek bir kız açtı hemen. Gözleri koyu ve öfkeli, yüzüyse —gözlerinin çevresi dışında— beyaz ve öfkeliydi. “Aa, merhaba,” dedi, gülümseyip eliyle belli belirsiz, yatıştırıcı bir hareket yaparak öfkesi için özür diledi. Madeni bir tizliği vardı sesinin. Üstünde kahverengi bir kürk vardı, ama başı açıktı. Karaya

çalan kısa kesilmiş saçları kafasının üstüne boyayla sürülmüş gibi düzgün ve parlak duruyordu. Kulak memelerinden sarkan altın küpeler akik kakmalıydı.

Kapıyı aralayarak bir adım geri çekildi.

Ned Beaumont kapıdan girerken sordu: “Bernie kalktı mı?”

Kızın yüzü öfkeyle parladı gene; tiz bir sesle, “O aşağılık köpek!” dedi.

Ned Beaumont dönmeden arkasındaki kapıyı kapadı.

Kız, adama yaklaşıp kollarını dirseklerinden kavrayarak sarsmaya çalıştı. “Neler yaptım o serseri için, biliyor musun?” dedi. “Dünyanın en güzel yuvasını, beni gerçek bir melek sanan anamla babamı bıraktım. Onun beş para etmediğini söylemişlerdi bana. Herkes söylemişti, haklıymışlar da, ama ben bunu anlamayacak kadar aptalmışım. Ama öğrendim artık ne mal olduğunu o...” Gerisi tiz sövgülerdi.

Ned Beaumont kımıldamadan, ciddi ciddi dinliyordu. Gözleri, sağlıklı bir adamın gözlerine benzemiyordu o anda. Kızın soluğu kesilip bir an için sustuğunda sordu: “Ne yaptı?”

“Ne mi yaptı? Ekti beni o...” Tümcenin sonu sövgüydü.

Ned Beaumont irkildi. Dudaklarını belli belirsiz bir gülüş zorladı. “Benim için bir şey bırakmadı herhalde, değil mi?”

Kız dişlerini birbirine vurup yüzünü yaklaştırdı. Gözleri büyüdü. “Sana borcu mu var?”

“Dünkü…” Öksürdü. “Dünkü dördüncü yarışta üç bin iki yüz elli kâğıt kazanmıştım.”

Kız ellerini adamın kollarından çekip alaycı bir biçimde güldü. “Bulursan almamazlık etme.

Bak.” Ellerini uzattı. Sol elinin küçük parmağında akik bir yüzük vardı. Ellerini kaldırıp akik küpelerine dokundu. “Bunlardan başka tek parça mücevher bırakmadı bana, üzerimde olmasalardı bunları da götürecekti.”

Ned Beaumont tuhaf, ilgisiz bir sesle sordu: “Ne zaman oldu bu?”

“Dün gece, ama bu sabah fark ettim. Hem de sanma ki Bay Orospu Çocuğunu bir daha karşılaştığımda pişman etmeyeceğim.” Ellerini giysisinin içine soktu, çıkardığında yumruğunu sıkmıştı. Yumruğunu Ned Beaumont’un yüzüne yaklaştırıp açtı. Elinde üç buruşuk kâğıt parçası vardı. Ned Beaumont kâğıtları almak için uzandığında kız yumruğunu kapatıp elini kaçırdı, bir adım geri çekildi.

Adam ağzının kenarlarını sabırsızca oynatıp elini indirdi.

Kız heyecanla sordu: “Taylor Henry’yle ilgili yazıyı gördün mü sabahki gazetede?”

Ned Beaumont’un “Evet,” yanıtı yeterince sakin çıktı, ama göğsü hızla inip kalktı.

“Bunların ne olduğunu biliyor musun?” Üç buruşuk kâğıt parçasını tutan elini açtı gene.

Ned Beaumont başını salladı. Gözleri kısık ve parlaktı.

“Bunlar Taylor Henry’nin borç senetleri,” dedi kız, zafer dolu bir tavırla. “Tam bin iki yüz dolarlık.”

Ned Beaumont bir şey diyecek oldu, vazgeçti; konuştuğunda sesi cansızdı. “Öldüğüne göre, beş para etmezler.”

Kız, kâğıtları gene giysisinin içine sokup Ned Beaumont’a yaklaştı. “Dinle,” dedi. “Bunlar hiçbir zaman beş para etmedi, zaten o yüzden öldü.”

“Senin tahminin mi bu?”

“Adını ne koyarsan koy,” dedi kız. “Ama ben sana bir söyleyeyim: Bernie geçen cuma Taylor’a telefon etti ve ona paraları sökülmesi için üç gün süre tanıdı.”

Ned Beaumont başparmağının tırnağıyla bıyığının yansını okşadı. “Bunları öfkenden söylemiyorsun, değil mi?” diye sordu, temkinli bir sesle.

Kız yüzünü öfkeyle buruşturdu. “Tabii öfkeliyim,” dedi. “Bunları polise götürecek kadar öfkeliyim; zaten öyle yapacağım. Ama olayların böyle gelişmediğini sanıyorsan, salağın birisin.”

Adam hâlâ inanmamış görünüyordu: “Nerde buldun bunları?”

“Kasada.” Parlak başını odanın içine doğru salladı.

Adam sordu: “Dün akşam kaçta tüydü?”

“Bilmiyorum. Saat dokuz buçuk sularında geldim, uzun uzun oturup bekledim gelecek diye.

Sabaha karşı kuşkulanmaya başlayınca evi aradım, baktım son kuruşuna dek tüm paraları, üstüme takmadığım tüm mücevherleri temizlemiş."

Ned Beaumont bıyığını tırnağıyla okşadı gene ve sordu: "Nereye gitti dersin?"

Kız ayağını yere vurdu, iki yumruğunu da havada sallayarak, yok olan Bernie'ye tiz, öfkeli sesiyle sövmeye başladı.

Ned Beaumont, "Kes artık," dedi. Kızın bileklerini tuttu sıkıca. "Bağırıp çağırmaktan başka bir şey yapmayacaksan, o senetleri bana ver de ben bakayım çaresine."

Kız bileklerini kurtarıp bağırdı: "Sana hiçbir şey vermem. Polisten başka kimseye vermem onları."

"İyi canım, polise ver öyleyse. Nereye gider dersin, Lee?"

Lee acı bir sesle nereye gideceğini bilmediğini, ama nereye gitmesini istediğini bildiğini söyledi.

Ned Beaumont yorgun yorgun, "Tamam, çok iyi" dedi. "Böyle espriler patlatmak çok işimize yarayacak. New York'a döner mi dersin?"

"Ne bileyim ben?" Kızın gözlerine birdenbire uyanık bir bakış geldi.

Ned Beaumont'un yanakları sinirden kızardı. "Ne haltlar karıştırıyorsun gene?" diye sordu kuşkuyla.

Kızın yüzü tertemiz bir maske gibiydi: "Hiç. Ne demek istiyorsun?"

Adam kıza doğru eğildi. Oldukça içten bir sesle, başını yandan yana sallayıp sözlerini vurgulayarak konuştu: “O kâğıtları polise götürmeyeceğini sanma, Lee, çünkü götüreceksin.”

“Tabii götüreceğim,” dedi kız.

YEDİ

Ned Beaumont yapının alt katındaki bir dükkândan telefon etti. Karakolu aradı, Komiser Doolan’ı istedi: “Alo, Komiser Doolan?.. Sizi Bayan Lee Wiltshire adına arıyorum. Kendisi Bernie Despain’in Link Sokak 1666 numaralı evinde bulunuyor. Despain dün akşam birden ortadan kaybolmuş, giderken de Taylor Henry’nin borç senetlerinden birkaçını bırakmış...

Evet, birkaç gün önce de Taylor Henry’ye gözdağı vermiş... Evet, sizi bir an önce görmek istiyor... Hayır, siz gelseniz, ya da hemen birini gönderseniz daha iyi olur... Evet... Orası önemli değil, beni tanımazsınız. Bernie Despain’in evinden telefon etmek istemediği için ben sizi arıyorum...” Bir an daha dinledi, sonra başka bir şey demeden telefonu kapatıp dükkândan çıktı.

SEKİZ

Ned Beaumont, Thames Sokağı’nın yukarısındaki tuğladan birörnek evlerden birine gitti.

Kapıyı çaldığında genç bir Zenci kız açtı, kahverengi yüzünün tümüyle gülümsedi,

“Nasılsınız, Bay Beaumont?” dedi, onu içtenlikle içeri çağırıyormuşçasına açtı kapıyı.

Ned Beaumont, “N’aber, June,” dedi. “Kimse var mı evde?”

“Evet, efendim, yemekteler hâlâ.”

Paul Madvig’le anasının kırmızılı beyazlı bir örtüyle kaplı masanın başında oturdukları yemek odasına girdi. Masada üçüncü bir iskemle vardı, ama boştu ve önündeki tabak, çatal, bıçak kullanılmamıştı. Paul Madvig’in anası, yetmişi aşkın yaşının sarışınlığını iyice aklâştıramadığı, uzun boylu, zayıf bir kadındı. Gözleri oğlununkiler kadar mavi, duru ve gençti. Odaya giren Ned Beaumont’a bakınca daha da gençleştiler. Ama konuşurken alnındaki kırışıklar daha da derinleşti: “Sonunda geldin demek. Yaşlı bir kadını böyle savsakladığın için çok kötü bir çocuksun.”

Ned Beaumont bıçkınca gülümseyip, “Ama büyüdüm artık, Ana, kendi işlerimle uğraşmam gerek,” dedi. Madvig’e el salladı. “N’aber, Paul?”

Madvig, “Otur,” dedi, “June sana yiyecek bir şeyler ayarlasın.”

Ned Beaumont, Bayan Madvig’in uzattığı sıska eli öpmek için eğiliyordu. Kadın elini çekip azarladı: “Nereden öğreniyorsun bu numaraları?”

“Artık büyüyorum dedim ya.” Madvig’e döndü: “Sağol, kahvaltıdan yeni kalktım.” Boş iskemleye baktı. “Opal nerde?”

Bayan Madvig, “Yatıyor,” dedi. “Pek keyfi yok.”

Ned Beaumont başını salladı, bir an bekleyip kibarca sordu:

“Önemli bir şey değil, değil mi?” Madvig’e bakıyordu.

Madvig başını salladı. “Başı mı ağrıyormuş, ne. Kız biraz fazla dans ediyor, bana kalırsa.”

Bayan Madvig, “Sen de ne biçim babasın,” dedi. “Kızının başının ağrısından bile haberin yok.”

Madvig’in gözlerinin kenarları kırıştı. “Hadi hadi, Ana, terbiyesizlik etme şimdi,” dedi. Ned Beaumont’a döndü. “Ne var ne yok?”

Ned Beaumont Bayan Madvig’in yanından dolaşıp boş iskemleye oturdu. “Bernie Despain,

‘Peggy , O’Toole’dan kazandığım paralarla birlikte dün gece sırra kadem bastı.”

Sarışın adam gözlerini açtı.

Ned Beaumont, “Giderken Taylor Henry’nin bin iki yüz dolarlık borç senedini bırakmış,” dedi.

Sarışın adamın gözleri birden kısılıverdi.

Ned Beaumont, “Lee, Taylor’u cuma günü arayıp parayı ödemesi için üç gün süre tanıdığını söylüyor,” dedi.

Madvig elinin tersiyle çenesine dokundu. “Lee kim?”

“Bernie’nin dostu.”

“Ya.” Sonra da, Ned Beaumont başka bir şey demeyince, Madvig sordu: “Taylor parayı vermezse ne yapacakmış?”

“Bilmiyorum.” Ned Beaumont kolunu masaya yaslayıp sarışın adama doğru eğildi. “Beni polis müdürüne yardımcı falan gibi bir şey yaptırsana, Paul.”

“Allah, Allah,” dedi Madvig, gözlerini kırpıştırarak. “Nereden çıkardın şimdi bunu?”

“İşimi kolaylaştırır. Bu herifin peşine düşeceğim çünkü; polis kimliğim olursa da başım belaya girmekten kurtulabilir.”

Madvig endişeli gözlerle genç adama baktı. “Neye bozuldun ki bu kadar?” diye sordu usulca.

“Üç bin iki yüz elli dolara.”

“Anlıyorum,” dedi Madvig gene usulca, “ama dün akşam, daha kazıklandığını bilmezken bile bir kurt düşmüştü içine.”

Ned Beaumont sabırsızca elini salladı. “Habire gözümü kırpmadan cesetlerle mi karşılaşayım istiyorsun?” diye sordu. “Onu boş ver. Önemi yok. Ama bu herifi yakalamalıyım. Yakalamam şart.” Yüzü solmuş, çizgileri sertleşmişti ve sesi çok içten, çok heyecanlıydı. “Dinle, Paul: Para sorunu değil bu. Üç bin iki yüz çok para tabii, ama beş kâğıt da olsa fark etmezdi. İki aydır kumarda tek kuruş kazanamadım, kafamı bozan da o. Şansım da elimden giderse ne işe yararım ben? Sonra kısmetim açılıyor gene, ya da açıldığını sanıyorum ve düzeliyorum. Kuyruğumu sıkıştığı yerden çekip artık, ‘Ben de insanım, sağda solda tekmelenen, tepilen bir yaratık değilim,’ diyebiliyorum kendime, paranın da değeri var tabii, ama asıl önemli olan o değil. Önemli olan, durmadan, usanmadan kaybetmenin bende yarattığı etki. Anlayabiliyor musun?

Yıkılıyorum böyle olunca. Tam da kısmetsizliğimi yendiğimi sandığımda herifin biri düdük gibi bırakıveriyor beni ortada. Buna izin veremem.

Verirsem, bittim demektir, artık işe yaramam demektir. Peşine düşeceğim bu herifin. Nasıl olsa peşine düşeceğim, ama bana yardımca olursan, işim kolaylaşır.”

Madvig iri elini açıp Ned Beaumont'un yüzünü sertçe itti. “Tabii be, Ned,” dedi, “tabii yardım ederim. Böyle işlere bulaşmandan hoşlanmıyorum, o kadar, ama ne yapalım, madem böyle, en iyisi galiba seni başsavcılığa bağlı özel müfettiş yapmak. Böylece Farr'a bağlı olursun, o da burnunu sokmaz bu işe.”

Bayan Madvig kemikli ellerinde birer tabak tutarak ayağa kalktı.

“Erkeklerin işine karışmamayı kendime ilke edinmeseydim,” dedi sertçe, “size söyleyecek bir çift sözüm olurdu. Kimbilir ne işlere bulaşıp ne belalara sokacaksınız başınızı.”

Ned Beaumont, Bayan Madvig ellerinde tabaklarla odadan çıkana dek gülümsedi. Sonra gülümseyişini kesiverip, “Her şeyi şimdiden ayarlar mısın, öğleden sonraya kadar hazır olsun?” diye sordu.

“Tabii,” dedi Madvig ayağa kalkarak. “Farr'a telefon edeyim. Sonra da yapabileceğim başka bir şey varsa, biliyorsun...”

Ned Beaumont, “Tabii,” dedi ve Madvig odadan çıktı.

Kara June gelip sofrayı toplamaya başladı.

“Bayan Opal hâlâ uyuyor mu dersin?” diye sordu Ned Beaumont.

“Hayır, efendim. Ona daha şimdi çayla kızarmış ekmek götürdüm.”

“Bir koşu çık da sor bakalım, bir dakika uğrayabilir miyim?”

“Tabii, efendim, hemen.”

Zenci kız, odadan çıktıktan sonra Ned Beaumont masadan kalkıp odayı arşınlamaya başladı.

İnce yanaklarına çıkan kan, elmacık kemiklerinin hemen altını ısıtıyordu. Madvig girdiğinde durdu.

“Tamam,” dedi Madvig. “Farr yoksa, Barbero’yu görürsün. Sana gerekenleri verir, hiçbir şey anlatmak zorunda da değilsin.”

Ned Beaumont, “Sağol,” dedi ve kapıya gelen Zenci kıza baktı.

Kız, “Buyurmanızı söylüyor,” dedi.

DOKUZ

Opal Madvig’in odasında, egemen renk maviydi. Ned Beaumont içeri girdiğinde kız mavi, simli bir sabahlığa sarınmış, yastıklara sırtını vermiş, yatağında oturuyordu. Babasıyla babaannesi gibi mavi gözlü, uzun kemikli, kesin çizgiliydi, açık pembe teni hâlâ çocuksuydu.

Gözleri kanlanmıştı.

Bir parça kızarmış ekmeği kucağındaki tepsiye bıraktı, elini uzatıp sağlam, bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Merhaba, Ned,” dedi. Sesi titriyordu.

Ned Beaumont tokalaşmadı, kızın elinin arkasına hafifçe vurup "N'aber, ufaklık," dedi, yatağın ayakucuna oturdu. Uzun bacaklarını üst üste atıp cebinden bir puro çıkardı. "Duman başını ağrıtır mı?"

"Yok canım," dedi kız.

Adam kendi kendini onaylıyormuş gibi başını salladı, puroyu yeniden cebine yerleştirip umursamaz tavrını attı üstünden. Kızla tam yüz yüze gelebilmek için yatağın üstünde kaykıldı. Anlayışla dolu gözleri nemlenmişti. Sesi toklaşmıştı. "Biliyorum, ufaklık, kolay değil."

Kız, bebek gözleriyle baktı ona. "Yok canım, başımın ağrısı geçti sayılır, zaten çok kötü değildi." Sesindeki titreklik yok olmuştu.

Adam incelen dudaklarıyla gülümseyip sordu: "Yabancı mı olduk artık?"

Kız alnını kırıştırdı biraz: "Ne demek istediğini anlayamadım, Ned."

Ned Beaumont, ağzı ve gözleri sertleşerek karşılık verdi: "Taylor'u demek istiyorum."

Kızın kucağındaki tepsi biraz kımıldadı, ama yüzü hiç değişmedi. "Evet," dedi, "ama biliyorsun, kaç aydır görmemiştim onu, hani babam…"

Ned Beaumont birden ayağa kalktı. Kapıya giderken, omuzunun üstünden, "Öyle olsun," dedi.

Yataktaki kız hiçbir şey demedi.

Adam odadan çıkıp merdivenden indi.

Aşağıda girişte paltosunu giymekte olan Paul Madvig, “Daireye gidip o kanalizasyon sözleşmelerine bir göz atmam gerek,” dedi. “İstersen seni Farr’ın bürosuna bırakabilirim.”

Ned Beaumont, “İyi olur,” dediği sırada yukarıdan Opal’in sesi duyuldu: “Ned, Ned!”

“Tamam,” diye seslenip Madvig’e döndü: “Acelen varsa beni bekleme.”

Madvig saatine baktı. “Kaçmam gerek. Akşama kulüpte görüşür müyüz?”

Ned Beaumont, “Olur,” deyip üst kata çıktı gene.

Opal tepsiyi yatağın ayakucuna itmişti. “Kapıyı kapa,” dedi. Kapı kapandıktan sonra, yanı başına oturabilmesi için yatakta kayıp yer açtı. Sonra sordu: “Niçin böyle davranıyorsun?”

“Bana yalan söylememeksin,” dedi Ned Beaumont ciddi bir sesle, otururken.

“Ama, Ned!” Kızın mavi gözleri adamın kahverengi gözlerini yokluyordu.

Ned Beaumont sordu: “Taylor’u en son ne zaman gördün?”

“Yani konuşmak için mi?” Yüzü ve sesi açıktı. “Haftalardır görmedim ve…”

Ned Beaumont birden ayağa kalktı. Kapıya yönelirken, “Öyle olsun,” dedi omuzunun üstünden.

Kapıya varmasına bir adım kala kız seslendi: "Ned, ne olur, zora koşma beni."

Adam ağır ağır döndü; yüzünde hiçbir duygu okunmuyordu.

"Arkadaş değil miyiz?" diye sordu kız.

"Tabii," dedi adam hemen, tekdüze bir sesle, "ama birbirimize yalan söyleyince, unutuveriyorum bunu."

Kız yatakta yan döndü, yanağını en üstteki yastığa dayayıp ağlamaya başladı. Sesi çıkmıyordu. Gözyaşları yastığın üzerine akıp gri bir leke bıraktılar.

Ned Beaumont yatağa döndü, yanına oturdu gene ve kızın başını yastıktan alıp omuzuna dayadı.

Böylece birkaç dakika, sessiz sessiz ağladı kız. Sonra, ağzını adamın ceketine dayadığı yerden, belli belirsiz sözler çıktı: "Onunla… onunla buluştuğumu biliyor muydun?"

"Evet."

Birden endişeyle dikildi kız yatağına. "Babam da biliyor muydu?"

"Sanmıyorum. Bilmiyorum."

Kız gene başını adamın omuzuna dayadı ve sesi çok hafif çıktı: "Ned, daha dün öğleden sonra onunlaydım, bütün öğleden sonra birlikteydik."

Kıza doladığı kollarını sıktı, ama bir şey demedi.

Biraz sustuktan sonra sordu kız: "Bu… bunu kim yaptı ona dersin?"

Adam yüzünü buruşturdu.

Kız birden başını kaldırdı, güçsüzlüğünden hiçbir iz kalmamıştı. “Biliyor musun, Ned?”

Adam durakladı, dudaklarını ıslattı, mırıldandı: “Galiba biliyorum.”

“Kim?” diye sordu kız öfkeyle.

Adam gene durakladı, gözlerini kaçırdı, sonra ağır ağır konuşarak sordu: “Zamanı gelene dek kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun?”

“Evet,” dedi kız hemen, ama adamın konuşmasına fırsat vermeden iki eliyle omuzunu kavradı. “Dur. Söz vermiyorum henüz; önce sen bana kaçamayacaklarına, cezalandırılacaklarına söz vereceksin.”

“Ona söz veremem. Kimse veremez.”

Kız dudağını kemirerek bir süre adama baktı, sonra, “Peki,” dedi. “Söz veriyorum gene de.

Kim yaptı?”

“Bernie Despain adında bir kumarbaza ödeyemeyeceği kadar çok borcu olduğunu söylemiş miydi hiç sana?”

“Bu… bu Despain denen adam… ?”

“Galiba, ama sana borcuyla ilgili hiçbir şey… ?”

“Başının dertte olduğunu biliyordum. O kadarını söyledi, ama ne olduğunu anlatmadı; yalnız babasıyla para konusunda atıştıklarını söylemişti; bir de, ‘Durumum çok kötü!’ demişti.”

“Despain’den söz etmedi mi?”

“Hayır. Neydi? Niçin yaptı Despain bunu?”

“Elinde, Taylor’un imzaladığı bin doları aşkın borç senedi vardı ve parasını alamıyordu.

Dün akşam kentten aceleyle ayrılmış. Polis peşinde şimdi.” Sesini alçaltıp yan gözle baktı kıza. “Onun yakalanıp cezalandırılması için yardım eder miydin?”

“Evet. Nedir?”

“Ama biraz alışılmadık bir şey. Ona hüküm giydirmek güç olacak, ama eğer suçluysa, bundan emin olmak için biraz —alışılmadık, diyelim— bir şey yapar mısın?”

“Ne olursa!” dedi kız.

Adam iç çekip dudaklarını birbirine sürttü.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu kız, heyecanla.

“Bana Taylor’un şapkalarından birini bulmanı istiyorum.”

“Ne?”

“Taylor’un şapkalarından birini istiyorum,” dedi Ned Beaumont. Yüzü kızarmıştı. “Bulabilir misin bana bir tane?”

Kız şaşkınlık içindeydi. “Ama niçin, Ned?”

“Despain’i enseleyeceğimizden emin olmak için. Şimdilik başka bir şey söyleyemem.

Bulabilir misin, bulamaz mısın?”

“Galiba… galiba bulabilirim, ama anlatsan…”

“En erken ne zaman bulabilirsin?”

“Bugün öğleden sonra herhalde,” dedi kız, “ama keşke…”

Kızın sözünü kesti gene. “Hiçbir şey bilme bu konuda. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur; şapka için de aynı şey geçerli.” Kolunu kıza dolayıp kendine çekti. “Onu gerçekten seviyor muydun, ufaklık, yoksa sırf baban…”

“Gerçekten seviyordum onu,” diye hıçkırdı kız. “Oldukça eminim… eminim sevdiğimden.”

2.

ŞAPKA NUMARASI

BİR

Ned Beaumont, başında kendisine pek uymayan bir şapkayla, bavullarını sırtlamış hamalın ardından Grand Central Garının 42. sokağa açılan kapılarından birinden çıkıp kahverengi bir taksiye doğru yürüdü. Hamala bahşiş verdi, taksiye bindi, sürücüye Broadway'e çıkan 40'lı sokaklardan birindeki bir otelin adresini verdi, arkasına yaslanıp purosunu yaktı. Broadway tiyatrolarına giden araba akımında sürünerek ilerleyen taksinin içinde, purosunu içmekten çok, kemiriyordu.

Madison Caddesi'nin köşesinde, kırmızı ışığa karşı dönen yeşil bir taksi Ned Beaumont'un bindiği kahverengi taksiye hızla çarptı, kaldırım kenarında duran bir arabanın üzerine devirdi; kırık cam parçalarından oluşan bir yağmurun altında, Ned Beaumont bir köşeye sıkıştı.

Toparlanıp, birikmeye başlayan kalabalığın arasına çıktı. Yaralı olmadığını söyledi. Bir polisin sorularını yanıtladı. Başına pek uymayan şapkayı bulup kafasına geçirdi. Bavullarını başka bir taksiye taşıttı, otelin adını ikinci sürücüye verdi, otele varana dek taksinin bir köşesine sıkışıp bembeyaz bir yüzle titredi durdu.

Otel defterine adını yazdırdıktan sonra mektuplarını istedi, kendisine iki telefon notuyla iki kapalı, pulsuz zarf uzattılar.

Odasını gösteren oğlana kendisine bir şişe viski getiri meşini söyledi. Oğlan gittikten sonra kapıyı kilitleyip telefon notlarını okudu, ikisinin de tarihi o günündü, birinin saati 16.50, öbürününki 20.05'ti. Kol saatine baktı: 20.45.

Daha erken saatte bırakılmış notta Gargoyle'da yazılıydı, ikincisi şöyle diyordu: Tom ve Jerry'de. Sonra ararım.', İkisindeki imza da aynıydı: Jack.

Zarflardan birini açtı. İçinde açık, erkeksi bir el yazısıyla dolu, üstlerinde bir gün öncesinin tarihini taşıyan iki; sayfa vardı.

Chicago'lu Eileen Dale kimliğiyle Matin Oteli'nin 1211 numaralı odasında kalıyor.

Otogardan birkaç yere telefon etti ve Doğu 30. Sokakta oturan bir adam ve bir kızla buluştu.

Birçok yer gezdiler, genellikle meyhane meyhane dolaştılar; galiba onu arıyorlardı, ama pek bir şey bulmuşa benzemiyorlar. 734 numaralı odadayım. Adamla kızın adları Brook.

Öbür zarftaki kâğıtta da aynı yazı vardı, tarih o gününküydü.

Bu sabah Deward'i gördüm, ama Bernie'nin burada olduğunu bilmediğini söyledi. Sonra telefon ederim.

Bu iki mektubun da imzası Jack'di.

Ned Beaumont yıkandı, bavulundan çıkardığı temiz gömleği giydi ve tam purosunu yakarken komi gelip viskisini getirdi. Çocuğa para verdi, banyodan bir bardak aldı, odanın penceresinin önüne bir iskemle çekti. Orada oturup puro içti, viskisini yudumlayıp sokağın karşısını seyretti telefon çalana dek.

"Alo," dedi telefona. "Evet, Jack... Daha şimdi geldim... Neresi?.. Tabii... Tabii, hemen geliyorum."

Bir bardak daha viski içti, başına pek uymayan şapkayı giydi, bir iskemlenin arkasına bırakmış olduğu paltosunu alıp giydi, ceplerinden birini yokladı, dışarı çıktı.

Saat dokuzu on geçiyordu.

İKİ

Broadway yakınlarında bir yapının, üstünde Tom ve Jerry yazılı ışıklı tabelasının altındaki çift kanatlı, buzlu camdan, sallanan kapılarını açıp içeriye giren Ned Beaumont, dar bir koridordan yürüdü. Koridorun sol duvarındaki tek kanatlı, yaylı kapıdan lokantaya girdi.

Köşedeki masalardan birinde oturan bir adam ayağa kalkıp parmağıyla işaret etti. Orta boylu, genç, iyi giyimli, duru ve koyu tenli, oldukça yakışıklı bir adamdı bu.

Ned Beaumont yanına gitti. “N’aber, Jack?” dedi el sıkışırlarken.

“Kızla Brook’lar yukardalar,” dedi Jack. “Sırtını merdivenlere verirsen; burada oturmanın bir sakıncası yok. Onların çıktığını ya da öbürünün içeri girdiğini görebilirim, seni tanımamasına yetecek kadar da kalabalık burası.”

Ned Beaumont, Jack’ın masasına oturdu. “Onu mu bekliyorlar?”

Jack omuz silkti. “Bilmiyorum, ama sallanmalarının bir nedeni olmalı. Bir şey yemek ister misin? Bu katta içki vermiyorlar.”

Ned Beaumont, “Bir şeyler içmek istiyorum,” dedi. “Üst katta bizi görmeyecekleri bir yer bulamaz mıyız?”

“Pek büyük bir yer değil,” diye karşı çıktı Jack. “Onlardan gizlenebileceğimiz bölmeli iki yer var yukarıda, ama o gelirse görür bizi.”

“Bir deneyelim. Canım bir içki çekiyor, gelirse de gelsin. Onunla burada konuşsam da olur.”

Jack, Ned Beaumont’a tuhaf tuhaf baktı, sonra gözlerini kaçırarak, “Sen bilirsin,” dedi.

“Bakayım, bölmeli masalardan boş olanı var mı?” Durakladı, sonra gene omuz silkip masadan kalktı.

Ned Beaumont iskemlesine dönüp iyi giyimli delikanlının merdivenlerden çıkışını seyretti.

Delikanlı yeniden inene dek merdivenlerin dibine baktı. Jack ikinci basamaktan işaret etti.

Ned Beaumont yanına geldiğinde, “Bölmelerin uygun olanı boş, kızın da sırtı bize dönük,” dedi. “Geçerken Brook’lara bir göz atabilirsin.”

Üst kata çıktılar. Bölmeli yerler —göğüs yüksekliğinde tahta parmaklıklar arasına yerleştirilmiş masalarla banklar— merdivenin sağındaydı. Geniş bir kemerin altından, bar boyunca bakınca ikinci katın yemek odasını görebiliyorlardı.

Ned Beaumont’un gözleri kolsuz bej bir giysi ve kahverengi bir şapka giymiş olan Lee Wiltshire’in sırtına takıldı. Kahverengi kürk

mantosu iskemlenin arkasına asılıydı.

Yanındakilere baktı. Solunda, kanca burunlu, uzun çeneli, soluk tenli bir adam oturuyordu; kırk yaşlarındaydı ve yırtıcı bir hayvana benziyordu. Karşısında yumuşak tenli, kızıl saçlı, gözleri birbirinden ayrık bir kız oturuyordu. Kız gülüyordu.

Ned Beaumont, Jack'in peşinden bölmeye girdi. Masaya karşılıklı oturdular. Ned Beaumont sırtını yemek odasına vermiş, tahta parmaklığın kendisini iyice gizlemesi için bankın dibine oturmuştu. Şapkasını çıkardı, ama paltosu sırtındaydı.

Bir garson geldi. Ned Beaumont, "Viski," dedi. Jack, "Bir rickey," dedi.

Jack bir paket sigara çıkardı, içinden bir tane aldı, gözlerini sigaraya dikti, "İş senin işin, ben de senin için çalışıyorum," dedi, "ama burada dostları varsa, kapışmak için pek iyi bir yer olmasa gerek."

"Dostları var mı ki?"

Jack sigarayı ağzının kenarına yerleştirdi; çubuk gibi sallandı konuştukça: "Onu burada beklediklerine göre sürekli geldiği yerlerden biri olabilir."

Garson içkilerini getirdi. Ned Beaumont bardağını bir dikişte bitirip yakındı: "Sulandıra sulandıra hiçbir şey bırakmamışlar."

"Evet, öyle gibi," dedi Jack, bardağından bir yudum aldı. Sigarasını yakıp bir yudum daha aldı.

"Gelir gelmez saldırıya geçiyorum," dedi Ned Beaumont.

“Pekâlâ.” Jack’in esmer, yakışıklı yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. “Ben ne yapacağım?”

Ned Beaumont, “Bana bırak,” dedi ve garsonu çağırdı gene.

Kendine bir duble skoç ısmarladı, Jack de bir rickey daha söyledi. Ned Beaumont bardağını gelir gelmez boşalttı. Jack garsonun, yarısına dek bile içemediği ilk içkisini götürmesine izin verdi, ikinci içkisini yudumlamaya başladı. Az sonra Ned Beaumont bir duble daha, sonra bir tane daha ısmarladı; Jack içkilerinin hiçbirini sonuna dek içemedi.

Sonra Bernie Despain üst kata çıktı.

Merdiveni gözleyen Jack kumarbazın gelişini gördü ve ayağını Ned Beaumont’unkinin üstüne koydu. Başını boş bardağından kaldıran Ned Beaumont’un bakışları birden donuklaştı ve katılaştı. Avuçlarını masaya dayayarak ayağa kalktı. Bölmeden çıkıp yüzünü Despain’e döndü. “Paramı istiyorum, Bernie,” dedi.

Despain’in arkasından merdivenleri çıkan adam öne geçti ve sol yumruğuyla Ned Beaumont’un gövdesine çok sert bir yumruk attı. Uzun boylu bir adam değildi bu, ama omuzları geniş, yumruklan iri birer küre gibiydi.

Ned Beaumont bölmelerden birine çarptı. Öne doğru büküldü ve dizleri boşalıverdi, ama düşmedi. Bir an asılı kaldı orada. Gözleri cam gibiydi ve teni hafif yeşilleşmişti. Kimsenin anlayamadığı bir şeyler söyleyip merdivenlere gitti.

Eklemleri gevşemiş, yüzü solgun, başı açık, merdivenlerden indi. Alt kat yemek odasından sokağa çıktı, kaldırıma yürüdü ve kustu.

Kustuktan sonra üç metre ötede duran bir taksiye gitti, içine girdi, sürücüye Greenwhich Village'da bir adres söyledi.

ÜÇ

Ned Beaumont, açık bodrum kapısından karanlık sokağa ışık ve gürültü yayan bir evin önünde taksiden indi.

Bodrum kapısından girdiği dar odada iki beyaz ceketli barmen, beş metrelik bir barın arkasından bir düzine kadar kadın ve erkeğe içki veriyorlar, iki garson da başka insanların oturdukları masaların arasında dolaşıyorlardı.

Saçları dökük olan barmen, "Vay be, Ned," dedi, içinde pembe bir karışım hazırlamakta olduğu uzun bardağı bir kenara bırakıp ıslak elini barın üstünden uzattı.

Ned Beaumont, "N'aber, Mack," deyip ıslak eli sıktı.

Garsonlardan biri gelip Ned Beaumont'la tokalaştı, sonra da Ned Beaumont'un Tony diye çağırdığı tombul, cafcaflı bir italyan geldi. Selamlaşmalar bitince, Ned Beaumont içki ısmarlayacağını söyledi.

"Zor ısmarlarsın," dedi Tony. Bara dönüp boş bir bardakla tezgâha vurdu. "Bu herif bu akşam burada bir bardak su bile ısmarlayamaz," dedi barmen baktığında. "Ne isterse ocaktan."

Ned Beaumont, "Bana göre hava hoş, öyle olsun. Duble skoç," dedi.

Odanın öbür ucundaki bir masadan iki kız ayağa kalkıp birlikte seslendiler: "Huu, Ned."

Ned Beaumont, Tony'ye, "Şimdi gelirim," deyip kızların masasına gitti. Ned Beaumont'a sarıldılar, sorular sordular, yanlarındaki adamlarla tanıştırdılar ve masalarında ona yer açtılar.

Oturup sorularını yanıtladı, New York'a kısa bir gezi için döndüğünü, uzun kalmayacağını, duble skoç içtiğini söyledi.

Saat üçten az önce masalarından kalktılar, Tony'nin yerinden çıktılar, üç sokak ötede," yeni çıktıkları yerin neredeyse tıpatıp aynı bir başka yere girdiler, az öncekinden farksız bir masaya oturup aynı içkilerden içtiler.

Adamlardan biri saat üç buçukta kalktı. Giderken ne o masadakilerle esenleşti, ne de masadakiler onunla. On dakika sonra Ned Beaumont, öbür adam ve iki kız kalktılar. Köşede bir taksiye bindiler, Washnington alanı yakınında bir otele gittiler, öbür adamla kızlardan birini orada indirdiler.

Öbür kız, kendini Fedink diye çağıran Ned Beaumont'u 73. Sokakta bir eve götürdü. Ev çok sıcaktı. Kız kapıyı açınca sıcak hava yüzlerine çarptı. Kız oturma odasına üç adım attıktan sonra iç çekip yere düştü. Ned Beaumont kapıyı kapayıp kızı uyandırmaya çalıştı, ama kız uyanmıyordu. Kızı yandaki odaya zorlukla yarı taşıyıp yarı çekerek götürdü, basma kaplı bir sedirin üzerine yatırdı. Giysilerinin bir bölümünü çıkardı, birkaç battaniye bulup üstüne örttü, pencereyi açtı. Sonra banyoya gidip kustu. Ondan sonra da oturma odasına döndü, divanın üzerine soyunmadan uzanıp sızdı.

DÖRT

Ned Beaumont'u, kafasının yakınında bir yerlerde çalan bir telefon uyandırdı. Gözlerini açtı, ayaklarını yere koydu, yan dönüp odaya göz gezdirdi. Telefonu görünce gözlerini kapayıp rahatladı.

Telefon hâlâ çalıyordu. İnledi, gözlerini açtı gene, sol kolunu gövdesinin altından kurtarana dek kıvrandı. Bileğini yüzüne iyice yaklaştırıp gözlerini kısarak saatine baktı. Saatin camı yok olmuş, akreple yelkovan on ikiye on iki kala durmuşlardı.

Ned Beaumont, sol dirseğine yaslanıp sol elini başına destek edene dek kıvrandı gene divanın üstünde. Telefon hâlâ çalıyordu. Donuk gözlerle çevresine bakındı. Işıklar yanıyordu.

Açık kapılardan birinden, Fedink'in sedirin üstünden sarkan battaniyeyle örtülü ayaklarını görüyordu.

Yeniden inleyip oturdu, parmaklarını dağınık koyu saçlarının arasından geçirip avuçlarını şakaklarına bastırdı. Dudakları kupkuru, kahverengi bir kabukla kaplıydı. Dilini üzerlerinde gezdirip yüzünü ekşitti. Sonra hafifçe öksürerek kalktı, eldivenleriyle paltosunu çıkardı, divanın üstüne atıp banyoya gitti.

Banyodan çıktığında sedire yaklaşıp Fedink'e baktı. Yüzüstü yatmış, mavi yenli kollarından birini başının üzerine koymuş, derin bir uykudaydı. Telefon susmuştu. Boyunbağını düzeltip oturma odasına döndü. İki iskemlenin arasındaki masanın üstünde açık duran bir kutuda üç Murad sigarası vardı. Birini aldı, keyifsizce, "Çok şık," dedi, bir kibrit bulup sigarayı yaktı, mutfağa gitti. Dört portakalın suyunu büyük bir bardağa sıkıp içti. Mutfaktan çıkarken Fedink hüzün verici derecede duygusuz bir sesle, "Ted nerede?" diye sordu. Görünürdeki gözü yarı açıktı.

Ned Beaumont yanına gitti. “Ted kim?” diye sordu.

“O birlikte olduğum adam.”

“Birisiyle miydin ki? Ben ne bileyim?”

Kız ağzını açtı, kapatırken de tatsız bir şapırtı çıkardı. “Saat kaç?”

“Onu da bilmiyorum. Ama gündüz.”

Kız yüzünü basma kaplı yastığa sürüp, “Amma da iyiyim ben de,” dedi. “Dün onunla evleneceğime söz verdim, sonra da ekip önüme çıkan ilk serseriyi evime attım.” Başının üstünde duran elini açıp kapadı. “Yoksa evim değil mi burası?”

“Anahtarın vardı, gerisini bilmem. Biraz portakal suyuyla kahve ister misin?”

“Ölmekten başka hiçbir şey istemiyorum. Ne olursun, Ned, gidip bir daha hiç gelmez misin?”

“Benim için çok güç olacak,” dedi ters ters, “Ama denerim.”

Paltosuyla eldivenlerini giydi, cebinden buruşuk bir kasket çıkardı, başına geçirip evden çıktı.

BEŞ

Yarım saat sonra Ned Beaumont, otelindeki 734 numaralı odanın kapısını vuruyordu. Az sonra Jack’in uykulu sesi işitildi: “Kim o?”

“Beaumont.”

“Ha,” dedi ses, “Tamam.” Hiç sevinmemişti.

Jack kapıyı açıp ışıkları yaktı. Yeşil benekli pijamalar vardı üstünde. Ayakları çıplaktı.

Uykusuzluktan gözleri donuk donuktu, yüzü kızarmıştı. Esnedi, başını salladı, yatağa dönüp uzandı, gözlerini tavana dikti. Sonra, pek ilgi duymadığını belli eden bir sesle sordu: “Nasılsın bu sabah?”

Ned Beaumont kapıyı örtmüştü. Kapıyla yatağın arasında duruyor, asık bir suratla yatan adama bakıyordu. Sordu: “Ben gittikten sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı.” Jack gene esnedi. “Yoksa benim ne yaptığımı mı öğrenmek istiyorsun?” Karşılık beklemedi. “Dışarı çıktım, onlar çıkana dek bekledim. Despain, kız, bir de sana vuran o adam çıktılar. 48. Sokaktaki Buckman apartmanına gittiler. Despain orada gizleniyor —938 numaralı dairede— Barton Dewey adını kullanıyor. Saat üçe dek orada bekleyip sonra ayrıldım. Bir yolunu bulup beni ekmedilerse, üçü de hâlâ oradaydılar gittiğimde.” Başını hafifçe odanın köşelerinden birine doğru salladı. “Şapkan iskemlenin üstünde. Bari onu kurtarayım, dedim.”

Ned Beaumont iskemleye gidip başına pek uymayan şapkayı aldı. Kırışık, koyu renkli kasketi cebine sokup şapkayı başına geçirdi.

Jack, “Bir fırt istersen, masanın üstünde bir şişe cin var,” dedi.

Ned Beaumont, “Sağol, istemem,” dedi. “Tabancan var mı?”

Jack tavana bakmayı bıraktı. Yatağına oturdu, kollarını iyice açıp gerindi, üçüncü kez esneyip sordu: “Ne yapmak niyetindesin?”

Kibar bir meraktan başka bir şey yoktu sesinde.

“Despain’i görmeye gideceğim.”

Jack, kaldırdığı dizlerinin üzerine ellerini kavuşturmuş, biraz öne eğilerek oturmuş, yatağın ayakucuna bakıyordu. Ağır ağır konuştu: “Bence gitmesen daha iyi olur şimdilik.”

“Gitmek gerekli, hem de şimdi.”

Konuşma biçimi Jack’in başını kaldırmasına neden oldu. Ned Beaumont’un yüzünde sağlıksız, sarımsı gri bir renk vardı. Gözleri bulanık, kenarları kırmızıydı, akları görülecek kadar açık değildiler. Dudakları kuru ve her zamankinden biraz daha kalın gibi duruyordu.

“Sabahladın mı?” diye sordu Jack.

“Biraz uyudum.”

“Sagarhogoş muydun?”

“Evet, ama tabancandan ne haber?”

Jack bacaklarını battaniyenin altından çıkarıp yatağın kenarından aşağı sarkıttı. “Önceden niçin biraz uyumuyorsun? Sonra birlikte gideriz peşlerinden. Bitkinsin şimdi.”

Ned Beaumont, “Şimdi gideceğim,” dedi.

Jack, “Peki,” dedi, “Ama yanlış bir iş yapıyorsun. Çocuk değiller ki böyle bitkin çıkasın karşılarına. Ciddi adamlar bunlar.”

“Tabanca nerede?” diye sordu Ned Beaumont.

Jack kalkıp pijama gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Ned Beaumont, “Tabancayı ver ve yat yerine,” dedi. “Yalnız gideceğim.”

Jack, çözdüğü düğmeyi yeniden ilikleyip yatağa girdi. “Tabanca yazı masasının üst çekmecesinde,” dedi. “Fazla mermi de var, istiyorsan.” Yan yatıp gözlerini kapadı.

Ned Beaumont tabancayı aldı, pantolonunun arka cebine koydu, “Sonra görüşürüz,” dedi, ışığı söndürdü ve çıktı.

ALTI

Buckman apartmanı, üzerine yapıldığı parselin hemen tümünü dolduran küp biçiminde sarı bir yapıydı. İçeri girdiğinde, Ned Beaumont kapıcıya Bay Dewey’le görüşmek istediğini söyledi. Adı sorulduğunda, “Ned Beaumont,” dedi.

Beş dakika sonra asansörden çıkmış, uzun bir koridorun sonundaki açık bir kapıya doğru yürüyordu; kapının önünde Bernie Despain duruyordu.

Despain ufak tefek bir adamdı, kısa boylu ve zayıftı, başı da gövdesine oranla fazlaca iriydi.

Uzun, dalgalı, kabarık saçları başının büyüklüğünü daha da abartıyor, neredeyse bir sakatlıkmış gibi gösteriyordu. Yüzü karanlıktı ve gözleri dışında kaba çizgilerden oluşmuştu; alnında ve burnunun iki yanından aşağı ağzının kenarlarını aşarak inen iki derin çizgi vardı.

Yanaklarından birinde hafif kırmızı bir yara izi vardı. Lacivert takımı ütülüydü ve hiçbir takı yoktu üstünde.

Yüzünde alaycı bir gülümseyişle kapıda duruyordu. "Günaydın, Ned," dedi.

Ned Beaumont, "Seninle konuşmak istiyorum, Bernie," dedi.

"Kestirmiştim isteyeceğini. Telefonda adını söylediler, hemen kendi kendime, 'Bahse girerim benimle konuşmak isteyecektir,' dedim."

Ned Beaumont bir şey demedi. Yüzü sarı, ağzı gergindi.

Despain'in gülümseyişi daha da rahatlaştı. "Burada dikilmek zorunda değilsin, dostum," dedi. "Gel içeri." Yana çekildi.

Kapıdan küçük bir boşluğa giriliyordu. Karşıda açık duran bir başka kapıdan Lee Wiltshire ve Ned Beaumont'u yumruklayan adam görünüyordu. Açık duran iki bavulu doldurmayı bırakmış, Ned Beaumont'a bakıyorlardı.

Ned Beaumont küçük aralığa girdi.

Despain peşinden girip koridora açılan kapıyı kapadı ve "Bizim Kid biraz acelecidir, sen de öyle üstüme yürüyüverince belki bir bela falan arıyorsundur diye düşünmüş, anladın mı? Bir zılgıt geçtim sonradan, sen de sorarsan belki özür bile diler."

Kid, gözlerini Ned Beaumont'a dikip kötü kötü bakmakta olan Lee Wiltshire'a fısıltıyla bir şeyler söyledi. Kadın küçük, acımasız bir kahkaha atıp, "Evet," dedi, "Sapına kadar, tam bir beyefendi."

Bernie Despain, “İçeri buyurun, Bay Beaumont,” dedi. “Arkadaşları tanıyorsunuz, değil mi?”

Ned Beaumont, Lee’yle Kid’in bulundukları odaya girdi.

Kid sordu: “Karnın nasıl?”

Ned Beaumont bir şey demedi.

Bernie Despain, “Allah, Allah!” dedi. “Buraya konuşmaya geldiğini söylüyorsun, ama senden az konuşan adam da görmedim.”

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi Ned Beaumont. “Yanımızda bu kalabalığın olması gerekli mi?”

“Benim için gerekli,” dedi Despain. “Senin için değil. Onlardan uzaklaşmak istiyorsan, bütün yapacağın şu kapıdan çıkıp kendi işine bakmak.”

“Benim işim burada.”

“Evet, bir para konusu vardı galiba.” Despain, Kid’e gülümsedi. “Bir para konusu yok muydu, Kid?”

Kid yerinden kalkmış, Ned Beaumont’un odaya girdiği kapının başında durmuştu. “Bir şeyler vardı,” dedi katı bir sesle. “Ama ne olduğunu unuttum.”

Ned Beaumont paltosunu çıkarıp kahverengi bir koltuğun arkasına astı. Koltuğun üzerine oturup şapkasını arkasına koydu. “İşim o değil bu kez. Şimdi …dur bakayım.” Ceketinin iç cebinden bir kâğıt çıkardı, kâğıdı açıp bir göz attı ve “Şimdi, başsavcılığa bağlı özel müfettiş olarak buradayım,” dedi.

Bir an için Despain'in gözlerindeki parıltı bulanıverdi, ama hemen, "Amma da ilerliyorsun bu dünyada sen de," dedi. "Seni son gördüğümde, Paul'un ayak işleriyle uğraşıyordun."

Ned Beaumont kâğıdı yeniden katlayıp cebine yerleştirdi.

Despain, "E, hadi bakalım," dedi. "Bir şeyler teftiş et de görelim." İri kafasını sallayarak Ned Beaumont'un karşısına oturdu. "Yoksa Taylor Henry cinayetini sormak için mi ta New York'a geldin?"

"Evet."

"Çok yazık! Buraya kadar boşuna gelmişsin." Yerde duran bavulları gösterdi eliyle. "Lee bana konuyu anlatır anlatmaz toparlanmaya başladım, dönüp senin hazırladığın oyunları göreyim diye."

Ned Beaumont rahatça koltuğun arkasına yaslandı. Bir eli arkasındaydı. "Eğer bir oyunsa bu, Lee'nin oyunu. Polis bütün bildiklerini ondan öğrendi."

"Evet," dedi kadın öfkeyle. "Çünkü sen gönderdin onları bana, pezevenk herif."

Despain, "Yok, yok," dedi. "Lee salak karının biridir, ama o borç senetlerinin hiçbir anlamı yok. Onlar…"

"Salak karının biriyim ben, öyle mi?" diye bağırdı Lee, öfkeyle. "Ta buralara kadar gelmedim sanki sana haber vermek için, bütün mücevherlerimi alıp gitmene…"

"Evet," dedi Despain hoş bir sesle. "Buraya gelmen de ne kadar salak bir karı olduğunu gösteriyor, çünkü bu herifin beni bulmasına yardımcı oldun."

“Madem öyle düşünüyorsun, ben de o borç senetlerini polise verdiğime sevindim. Ne dersin?”

Despain, “O konuda kesin olarak ne dediğimi sana konuğumuz gittikten sonra söyleyeceğim,” dedi. Ned Beaumont’a döndü: “Demek namuslu Bay Paul Madvig başımıza çorap örmene izin veriyor, öyle mi?”

Ned Beaumont gülümsedi. “Başına çorap falan örüldüğü yok, Bernie, sen de biliyorsun bunu. Lee’nin bize verdiği yalnızca küçük bir ipucuydu, öbür bulduklarımıza da uydu.”

“Yani onun sana verdiklerinden başka şeyler de mi var?”

“Çok.”

“Ne?”

Ned Beaumont gülümsedi gene. “Sana söyleyeceğim çok şey var, Bernie, ama kalabalık önünde söylemek istemem.”

Despain, “Bok ye!” dedi.

Kid, katı sesiyle, Despain’e seslendi kapıdan: “Şu hıyarı kapı dışarı edelim de çekip gidelim artık.”

“Dur biraz,” dedi Despain. Sonra alnını kırıştırıp Ned Beaumont’a bir soru sordu:

“Tutuklanma emri var mı benim için?”

“Vallahi, bildiğim kadarıyla…”

“Var mı, yok mu?” Despain’in şakacı tavrı yok olmuştu.

Ned Beaumont ağır ağır, “Bildiğim kadarıyla yok,” dedi.

Despain ayağa kalkıp iskemlesini geri itti. “Öyleyse bas git buradan ve çabuk git, yoksa Kid’e dövdürtürüm seni gene.”

Ned Beaumont ayağa kalktı. Paltosunu aldı. Paltosunun cebinden kasketini çıkardı, bir elinde kasketi, kolunda da paltosuyla durdu, ağır bir sesle, “Pişman olacaksın,” dedi. Sonra ağırbaşlı bir biçimde dışarı çıktı. Kid’in katı gülüşüyle Lee’nin cırlak kahkahaları duyuldu arkasından.

YEDİ

Buckman’dan çıkınca, Ned Beaumont hızla sokak boyunca yürümeye başladı. Gözleri yorgun yüzünde parıldıyor, koyu bıyığı gelip geçici gülümseyişinin üstünde titriyordu.

İlk köşede Jack’le yüz yüze geldi. “Sen ne arıyorsun burada?” diye sordu.

Jack, “Bildiğim kadarıyla sana çalışıyorum hâlâ,” dedi, “Gelip yapabileceğim bir şey var mı diye bir bakayım dedim.”

“Harika. Çabuk bir taksi bul bize. Tüyüyorlar.”

Jack, “Oldu,” dedi, yürümeye başladı.

Ned Beaumont köşede kaldı. Durduğu yerden Buckman’ın hem ön, hem yan kapıları görünüyordu.

Az sonra Jack bir taksiyle döndü. Ned Beaumont da arabaya bindi, sürücüye nereye park etmesi gerektiğini söyledi.

“Ne yaptın onlara?” diye sordu Jack, arabaya iyice yerleştikten sonra.

“Bir şeyler.”

“Ya.”

On dakika geçti ve Jack, “Bak,” diyerek parmağıyla Buckman’ın yan kapısına yanaşan bir taksiyi gösterdi.

Önce, iki bavulu taşıyarak Kid çıktı, o taksiye bindikten sonra da Despain’le kız koşarak yanına geldiler. Taksi yola çıktı.

Jack öne doğru eğilip sürücüye ne yapması gerektiğini söyledi. Öbür taksinin peşinden gittiler. Sabah güneşinde pırıl pırıl sokaklardan geçtiler, dolambaçlı bir yoldan giderek 49. Sokak’taki eski, tuğladan bir eve geldiler.

Despain’in taksisi evin önünde durdu ve gene kaldırıma ilk çıkan Kid oldu. Sokağı yukarıdan aşağıya bir süzdü. Evin ön kapısına gidip anahtarla açtı. Sonra taksiye döndü gene.

Despain’le kız fırlayıp hızla eve girdiler. Kid bavulları taşıyarak arkalarından gitti.

“Taksiyle burada bekle,” dedi Ned Beaumont Jack’e.

“Ne yapacaksın?”

“Şansımı deneyeceğim.”

Jack başını salladı. “Bela aramak için pek uygun bir semt değil burası da,” dedi.

Ned Beaumont, “Despain’le birlikte çıkarsam tüyersin,” dedi. “Bir başka taksiye atlayıp Buckman’a gider, orayı gözlersin. Dışarı çıkmazsam da ne yapmam gerektiğine kendin karar verirsin.”

Taksinin kapısını açıp dışarı çıktı. Titriyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Jack’in pencereden uzanıp söylediği bir şeyi duymazlıktan gelip hızla karşıya geçti, iki adamla kızın girdikleri eve yöneldi. Ön basamaklardan çıkıp doğru kapıya gitti, elini kapı tokmağına koydu. Tokmak elinde döndü. Kapı kilitli değildi. İtip açtı, loş koridora bir göz atıp içeri girdi.

Kapı arkasından hızla kapandı ve Kid’in yumruklarından biri kafasına hızla vurdu, kasketi başından uçarken kendisi de duvara çarptı. Sersemleyerek biraz çöktü, bir dizi yerdeydi neredeyse, Kid’in öbür yumruğu başının üstünden geçip duvara çarptı.

Dudaklarını dişlerinin üzerine gerip Kid’in apış arasına bir yumruk attı; Kid’i hırlatan kısa, sert bir yumruktu bu ve Kid düştü, Ned Beaumont da ondan önce ayağa kalktı.

Aralığın az ötesinde Bernie Despain duvara yaslanmış, ağzı incelip gerilmiş, gözleri ufalıp kara birer noktaya dönüşmüş, kısık bir sesle aynı sözleri yineliyordu: “Vur ona, Kid, vur ona...” Lee Wiltshire görünürde yoktu.

Kid’in bundan sonraki iki yumruğu Ned Beaumont’un göğsüne geldi, duvarın üzerine ezdi onu, öksürttü. Suratına nişanlanan üçüncü yumruktan kaçmayı başardı. Sonra kolunu Kid’in gırtlağına dayayıp itti, Kid’in karnına bir tekme attı. Kid öfkeyle kükreyerek, iki yumruğunu birden çalıştırarak saldırdı, ama kol ve ayak vuruşları onu Ned Beaumont’dan uzaklaştırmış, Ned Beaumont’a

sağ elini pantolonunun arka cebine atıp Jack'in tabancasını çıkaracak kadar zaman sağlamıştı. Tabancayı doğrultacak vakti yoktu, namlusunu aşağı doğru tutup tetiği çekti ve Kid'i sağ budundan vurmayı başardı. Kid bir çığlık atıp yere düştü. Düştüğü yerde yatıp korku dolu, kanlı gözlerle Ned Beaumont'a baktı.

Ned Beaumont bir adım geri çekildi, sol elini cebine sokup Bernie Despain'e döndü: "Dışarı gel benimle. Seninle konuşmak istiyorum." Yüzü asık ve kararlıydı.

Üst katta bir koşuşma duyuldu. Yapının arkasında bir yerlerde bir kapı açıldı, dış koridorda heyecanlı sesler işitildi, ama görünürde kimse yoktu.

Despain,' korkunç bir büyünün etkisindeymiş gibi, uzun süre Ned Beaumont'a baktı. Sonra, tek söz söylemeden, yerde yatan adamın üstünden atlayıp Ned Beaumont'un önünden kapıya yürüdü. Ned Beaumont sokağa çıkan merdivenlere varmadan tabancayı ceketinin cebine koydu, ama elini üstünden ayırmadı.

"Şu taksiye yürü," dedi Despain'e, Jack'in içinden çıkmakta olduğu arabayı gösterdi.

Taksiye bindiklerinde, sürücüye nereye olursa gitmelerini söyledi, "Sana nereye gideceğimizi söyleyene dek dolaş," dedi.

Despain konuşabilecek duruma geldiğinde yola çıkmışlardı. "Senin bu yaptığına soygunculuk derler," dedi. "Ne istersen vereceğim, çünkü ölmek istemiyorum, ama bu yaptığın bir soygundur."

Ned Beaumont kötü kötü gülüp başını salladı. "Dünyada yükseldiğimi ve artık savcılıkta bir işim olduğunu unutma."

“Ama bir şeyle suçlanmıyorum ki. Arandığım da yok. Dedin ki…”

“Seninle dalga geçiyordum, Bernie; bazı nedenlerim vardı. Aranıyorsun.”

“Hangi suçtan?”

“Taylor Henry’yi öldürmekten.”

“O mu? Boş ver, dönüp yanıtlarım o suçlamaları. Zaten beni suçlayacak bir şey yok ki elinizde. Bende borç senetleri var, doğru. Öldürüldüğü akşam kentten gittim, doğru. Borcunu ödemediği için zılgıtı bastım, o da doğru. Ama hangi birinci sınıf avukat üstesinden gelmez böyle suçlamaların? Yahu, Lee’nin dediğine göre, senetleri saat dokuz buçuktan önce kasamda bırakmışsam, o akşam paramı istemeye niyetim olmadığını göstermez mi bu?”

“Hayır, çünkü elimizdeki tek kanıt bu değil.”

“Başka bir şey olamaz ki,” dedi Despain, içtenlikle.

Ned Beaumont kötü kötü sırıttı. “Yanılıyorsun, Bernie. Bu sabah seni görmeye geldiğimde başımda bir şapka vardı, hatırlıyor musun?”

“Belki. Galiba vardı.”

“Giderken de paltomun cebinden bir kasket çıkarıp taktım, hatırlıyor musun?”

Esmer adamın küçük gözlerinde şaşkınlık ve korku izleri görülmeye başladı. “Hay Allah!

Eee? Nereye varmak istiyorsun?”

“Kanıtlara varmak istiyorum. Bana pek uymayan o şapkayı hatırlıyor musun?”

Bernie Despain’in sesi gırtlağından geliyordu: “Bilmiyorum, Ned. Allah aşkına, ne anlatmak istiyorsun?”

“O şapkanın benim olmadığı için bana uymadığını anlatmak istiyorum. Taylor öldürüldüğü zaman şapkasının bulunamadığını hatırlıyor musun?”

“Bilmiyorum. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sana şunu anlatmaya çalışıyorum: Bu sabah basımdaki şapka Taylor’un şapkasıydı ve şu anda Buckman’daki dairende, o kahverengi koltuğun oturma yeriyle arkalığı arasında zulada.

Öbür kanıtlara bunu da ekleyince, seni ızgaraya oturtabilir miyiz, ne dersin?”

Despain korkuyla bağıracaktı, ama Ned Beaumont eliyle ağzını kapayıp, “Kes sesini,” diye hırladı kulağına.

Despain’in esmer yüzünden terler akıyordu. Ned Beaumont’un üzerine atıldı, iki eliyle yakasına yapışıp yalvarmaya başladı: “Yapma bunu bana, Ned. Sana alacağının her kuruşunu faiziyle veririm bunu yapmazsan. Seni atlatmaya zaten niyetim yoktu, Ned, Allah belamı versin yoktu. Sıkışık zamanıma rastladı, senin parayı borç almış gibi kullanayım dedim, o kadar. Vallahi. Şu anda da çok param yok, ama Lee’nin mücevherlerini satacağım bugün, onların parasından da senin borcunu son kuruşuna dek vereceğim. Ne kadardı, Ned? Hepsini hemen bu sabah veririm.”

Ned Beaumont esmer adamı taksinin öbür ucuna itti, “Üç bin iki yüz elli dolardı,” dedi.

“Üç bin iki yüz elli dolar. Son kuruşuna dek hemen bu sabah hepsini vereceğim sana.”

Despain saatine baktı. “Evet, efendim, derhal vereceğim, oraya vardığımızın dakikasında para elinde. İhtiyar Stein yerine gelmiştir şimdi. Yalnız beni bırakacağını söyle, ne olur, Ned, eski dostluğumuzun hatırına.”

Ned Beaumont düşünceli düşünceli ellerini ovuşturdu. “Seni bırakmam olanaksız gibi. Hiç değilse şimdilik. Savcılık sorunu var, sorguya çekilmek için de aranıyorsun. Yani olsa olsa şapkanın pazarlığını yapabiliriz. Sana önerim şu: Paramı ver, ben .de şapkayı bulduğumda yalnız olurum, başka kimsenin de haberi olmaz. Yoksa New York polisinin yarısını yanımda götürürüm ve… İşte böyle. İster kabul edersin, ister etmezsin.”

“Hey Tanrım!” diye inledi Bernie Despain. “Sürücüye söyle, bizi ihtiyar Stein’ın yerine götürsün. Adresi... “

3.

DİNAMİT

BİR

New York'dan gelen trenden inen Ned Beaumont, parlak gözlü, dimdik, üzün boylu bir adamdı. Yalnız göğsünün darlığı sağlığında bir bozukluk olabileceğini sezdiriyordu. Yüzünün çizgileri, rengi sağlıklıydı. Uzun, yumuşak adımlar atıyordu. Peronu sokağa bağlayan beton basamakları çeviklikle tırmandı, bekleme salonundan geçti, danışmada duran bir tanıdığına el salladı ve sokak kapılarından birinden geçerek istasyondan çıktı.

Kaldırımda, bavullarını getiren hamalı beklerken bir gazete aldı. Bavullarını yerleştirdiği taksiyle Randall Caddesi'ne doğru giderken gazeteyi açtı. Baş sayfadaki yarım sütunluk bir haberi okudu:

İKİNCİ KARDEŞ DE ÖLDÜ

FRANCIS F. WEST, KARDEŞİNİN

ÖLDÜĞÜ YERİN YANINDA BİR CİNAYETE KURBAN GİTTİ

1342 Kuzey Achland Caddesi'nde oturan West ailesi, iki haftada ikinci kez bir faciayla karşılaşmış, Francis F. West (31), kardeşi Norman'ın içki kaçakçılarına ait olduğu söylenen bir araba tarafından geçen ay ezilmesine tanık olduğu yerden bir sokak ötede, dün gece vurularak öldürülmüştür.

Görgü tanıklarının bildirdiklerine göre, Rockaway kahvesinde garson olarak çalışan Francis West, gece yarısından az sonra işten dönerken, Achland Caddesinden hızla gelen siyah bir özel araba kendisine yetişmiştir. Araba West'in yanına gelince kaldırıma yanaşıp yavaşlamış ve içinden yirmiden fazla el ateş edilmiştir. West sekiz isabet almış ve anında ölmüştür.

Tanıkların hiç durmadığını bildirdikleri cinayet arabası hemen hızlanıp Bauman Sokağı köşesinden dönmüş ve gözden yitmiştir. Arabanın içindekileri Geçemediklerini söyleyen tanıkların çelişkili ifadeler vermeleri polisin işini güçleştirmektedir.

West ailesinin geride kalan ve geçen ay da Norman'ın ölümüne tanık olan üçüncü kardeşi Boyd, Francis'in niçin öldürülmüş olabileceğini bilmediğini söylemiş, kardeşinin düşmanları olmadığını bildirmiştir. Baker Caddesi 1917 adresinde oturan ve gelecek hafta Francis West'le evlenecek olan Bayan Marie Shepperd de nişanlısını kimin öldürmek isteyebileceği konusunda bir fikri olmadığını belirtmiştir.

Geçen ay Norman West'i kazayla öldüren arabanın sürücüsü Timothy Ivans ise, ölüme yol açma suçundan yargılanmayı beklediği şehir tutukevindeki hücresinde gazetecilerle görüşmeyi reddetmiştir.

Ned Beaumont gazeteyi özenle, ağır ağır katladı, paltosunun ceplerinden birine yerleştirdi.

Dudakları gerilmiş, düşünmekten gözlerine bir parıltı gelmişti. Bunun dışında yüzü sakindi.

Taksinin bir köşesine yaslanıp yakmadığı purosuyla oynamaya başladı.

Evine döndüğünde, şapkasıyla paltosunu çıkarmadan telefona gidip dört ayrı numara çevirdi, her seferinde Paul Madvig'in orada olup olmadığını, nerede bulunabileceğini bilip bilmediklerini sordu. Dördüncüden sonra Madvig'i aramaktan vazgeçti.

Telefonu bıraktı, purosunu masanın üstünde durduğu yerden alıp yaktı, yeniden masanın kenarına yerleştirdi, telefonu alıp Vilayeti

aradı, Başsavcılığı istedi. Beklerken, ayağıyla bir iskemle çekti telefonun yakınına, oturup purosunu ağzına yerleştirdi.

Sonra alıcının içine konuştu: "Alo, Bay Farr orada mı?.. Ned Beaumont... Evet, teşekkür ederim." Dumanı yavaşça içine çekip bıraktı. "Alo, Farr?.. Geleli daha iki dakika oldu... Evet.

Seni görmeye gelebilir miyim şimdi?.. Evet, Paul sana bu West cinayetiyle ilgili bir şey söyledi mi?.. Nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?.. Aslında seninle görüşmek istediğim, bu işle ilgili bir sorun var... Evet, yarım saat falan diyelim... Tamam."

Telefonu bırakıp odanın öbür ucuna, kapının yanındaki masanın üzerinde duran mektuplara bakmaya gitti. Birkaç dergiyle dokuz mektup vardı. Zarflarına hızla baktı, hiçbirini açmadan masanın üzerine attı gene, sonra yatak odasına gidip soyundu, oradan da banyoya girdi, tıraş oldu, yıkandı.

İKİ

Başsavcı Michael Joseph Farr kırk yaşında, tombul bir adamdı. Saçları, kırmızı, kavgacı bir suratın üzerinde azıcık ve dik dik çıkmıştı ve yüzüyle aynı renkteydiler. Ceviz kaplı masasının üstü boştu; yalnız bir telefon, bir de, iki yanında siyah ve beyaz birer dolmakalemin durduğu, bir elinde bir uçak tutan, tek ayak üstünde dikilmiş bir çıplaktan oluşan yeşil, damarlı akikten yapılmış büyük bir kalem takımı vardı.

Ned Beaumont'un elini iki eliyle sıktı, yerine dönmeden onu deri kaplı bir koltuğa oturttu.

Koltuğunda geriye yaslanıp sordu: “Yolculuğun iyi geçti mi?” Bakışlarındaki dostluğun ardında, gözleri merakla parlıyordu.

“İyi geçti,” dedi Ned Beaumont. “Şu Francis West’e gelelim: Onun ölümüyle Tim Ivans’a karşı açılacak dava ne olacak?”

Farr sarsıldı, sonra o şaşkınlığını, koltuğuna daha rahat yerleşmek için yapılan bir kıvranmanın başlangıcıymış gibi gösterdi.

“Pek bir şey fark etmeyecek aslında,” dedi. “Yani çok bir fark olmayacak, çünkü Ivans’a karşı ifade verecek öbür kardeş de var.” Ned Beaumont’un yüzüne bilerek bakmıyor, ceviz çalışma masasının bir köşesini seyrediyordu. “Hayrola? Niçin sordun?”

Ned Beaumont kendisine bakmayan adama gözlerini dikkatle dikmişti. “Merak ediyordum da. Ama öbür kardeşi Tim’i tanır ve tanıdığını da söylerse, sorun yok demektir.”

Farr, başını kaldırmadan, “Tabii,” dedi. Koltuğunu usulca ileri geri, her seferinde iki üç santim giderek, beş altı kere salladı. Çene kemiğini örten tombul yanakları hafif hafif titriyordu. Öksürüp ayağa kalktı. Ned Beaumont’a şimdi dost gözlerle bakıyordu. “Bir dakika bekle,” dedi. “Bir işe bakıvermem gerek. Her an tepelerinde olmazsan, her şeyi unutuveriyorlar. Sakın gitme, seninle Despain konusunda görüşmek istiyorum.”

Ned Beaumont, “Keyfine bak,” diye mırıldandı başsavcı odadan çıkarken ve yalnız kaldığı on beş dakika boyunca sakin sakin purosunu içti.

Farr alnını kırıştırarak döndü. “Seni böyle bırakıverdiğim için kusuruma bakma,” dedi otururken, “ama işimiz başımızdan aşkın

şu sıralar. Böyle giderse…” Elleriyle umutsuz bir hareket yaparak bağladı sözlerini.

“Sorun değil. Taylor Henry’nin öldürülmesiyle ilgili yeni bir şey var mı?”

“Burada bir şey yok. Zaten o yüzden sana Despain’i soracaktım.” Farr gene bile bile Ned Beaumont’un yüzüne bakmıyordu.

Farr’ın göremediği ince, alaycı bir gülümseyiş belirdi bir an için Ned Beaumont’un dudaklarında. “Yakından bakınca, Despain’i suçlayacak kadar bir kanıt olmadığı anlaşılıyor.”

Farr masasının köşesine bakarak başıyla ağır ağır onayladı. “Belki de, ama aynı akşam kentten kaçıvermesi pek akıllıca bir iş değil.”

“Başka bir nedeni vardı,” dedi Ned Beaumont, “oldukça da geçerli bir neden.” Belli belirsiz gülümseyişi gelip gitti.

Farr inandırılmaya hazır bir adam havasında başını salladı gene. “Onu gerçekten öldürmüş olabileceğine pek inanmıyorsun galiba.”

Ned Beaumont’un verdiği karşılık baştan savmaydı: “Yaptığını sanmıyorum, ama olabilir de. Onu bir süre içeride tutacak kadar da malzeme var elimizde.”

Başsavcı başını kaldırıp Ned Beaumont’a baktı. Biraz çekingen, biraz da dostça bir biçimde gülümsedi, “Beni ilgilendirmeyen bir konuysa eğer, söyle susayım,” dedi, “Ama, Allah aşkına, Paul seni niçin Bernie Despain’in peşinden New York’a gönderdi?”

Ned Beaumont bir an düşünceli düşünceli durup karşılık vermedi. Sonra omuzlarını azıcık oynatarak, “O beni göndermedi ki,” dedi.

“Gitmeme izin verdi.”

Farr bir şey demedi.

Ned Beaumont ciğerlerini puro dumanıyla doldurdu, boşalttı ve, “Bernie bir bahis işinde bana kazık atmaya kalktı,” dedi. “O yüzden tüydü. Taylor Henry’nin öldürülmesiyle, üzerine bin beş yüz dolar yatırdığım ‘Peggy O’Toole’un birinci gelmesinin aynı günde olması bir rastlantı.”

Başsavcı aceleyle, “Tabii, Ned,” dedi. “Paul’la senin yaptıklarınız beni ilgilendirmez. Aslında biliyor musun, Bernie Despain’in yolda genç Henry’ye rastlayıverip bir şeyler yapmadığından da emin değilim. Ne olur ne olmaz, onu bir süre gözaltında tutsam iyi olacak galiba.” Küt, kısacık ağzına biraz yılışık bir gülümseyiş geldi. “Burnumu Paul’un işlerine —ya da seninkilere— soktuğumu sanma, ama…” Yüzüne kan yürümüş, bir parlaklık gelmişti. Birden eğilip masasının çekmecesini açtı. Parmaklarının arasında kâğıtlar hışırdadı. Elini çekmeceden çıkarıp Ned Beaumont’a uzattı. Parmaklarının arasında kenarı yırtılmış küçük, beyaz bir zarf vardı. “Al,” dedi. Sesi toklaşmıştı. “Şuna bir bak da ne düşündüğünü söyle, yoksa yalnızca saçma sapan bir şey mi?”

Ned Beaumont zarfı aldı, ama hemen bakmadı. Soğuk ve parlak gözlerini başsavcının kırmızı yüzüne dikti.

Bakışlarının altında Farr’ın yüzü daha da kanlandı, yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı.

Sesi de yatıştırıcıydı: “Buna hiç önem vermiyorum, Ned, ama yani uğraştığımız her işte böyle saçmalıklar geçiyor elimize ve neyse, oku

da gör."

Uzunca bir süre daha geçtikten sonra Ned Beaumont bakışlarını Farr'dan zarfa çevirdi.

Adres daktiloyla yazılmıştı:

Sayın M.J. Farr Başsavcı Vilayet Şehir Özel

Posta damgası bir önceki cumartesinindi, içindeki tek sayfa beyaz kâğıdın üzerine daktiloyla yazılı selamsız, imzasız üç tümce vardı:

Paul Madvig, Taylor Henry öldürüldükten sonra şapkalarından birini niçin çaldı?

Taylor Henry'nin, öldürüldüğü sırada başına giydiği şapka ne oldu?

Taylor Henry'nin ölüsünü ilk bulduğunu söyleyen adama niçin sizin yanınızda iş verildi?

Ned Beaumont mektubu katladı, zarfına yerleştirdi, masanın üstüne bıraktı ve başparmağının tırnağıyla ortadan sola, ortadan sağa okşayarak bıyıklarını düzeltti, gözlerini Başsavcıya dikerek, ters bir sesle konuştu: "Eee?"

Farr'ın yanakları, çene kemiğine ulaştıkları yerde titrediler gene. Yalvaran gözlerinin üstünde alnı kırıştı. "Allahını seversen, Ned," dedi içten bir sesle, "Bunu ciddiye aldığımı sanma. Ne zaman bir şey çıksa, paket paket böyle mektuplar alırız. Sana göstermek istedim, hepsi bu."

Ned Beaumont, "Bu konudaki duygularını değiştirmedikçe hiçbir sakıncası yok," dedi.

Gözleri de, sesi de dikti hâlâ. “Paul’a söz ettin mi bundan?”

“Mektuptan mı? Hayır. Bu sabah geldi, ben de Paul’u henüz görmedim.”

Ned Beaumont zarfı masanın üstünden alıp paltosunun iç cebine koydu. Mektubun cebe girişini gören başsavcının huzursuz bir duruşu vardı, ama bir şey demedi.

Ned Beaumont mektubu cebine koyup bir başka cebinden ince, benekli bir puro çıkardıktan sonra, “Senin yerinde olsaydım ona bu konuda bir şey söylemezdim,” dedi. “Zaten başında yeteri kadar dert var.”

Farr, Ned Beaumont daha sözlerini bitirmeden, “Tabii, Ned, nasıl istersen,” diyordu.

Bundan sonra bir süre konuşmadılar; Farr masasının köşesine bakıyordu, Ned Beaumont da düşünceli bir biçimde gözlerini Farr’a dikmişti. Bu sessizliği, başsavcının masasının altından gelen hafif bir zil sesi bozdu.

Farr telefonu kaldırıp, “Evet... Evet,” dedi. Sarkık alt dudağı ağır ağır üst dudağını sardı ve kanlı yüzü leke leke kızarmaya başladı. “Bok değil!” diye hırladı. “O orospu çocuğunu getirip gösterin, gene de olmazsa canına okuruz... Evet... Öyle yapın.” Telefonun alıcısını hızla yerine çarpıp gözlerini Ned Beaumont’a dikti.

Ned Beaumont purosunu yakarken durmuştu. Bir elinde puro duruyordu. Öbür elinde tuttuğu çakmak yanıyordu. İki elinin arasında yüzü biraz ileriye çıkmıştı. Gözleri parlıyordu.

Dilini dudaklarının arasına yerleştirdi, sonra geri çekti, hiç de zevk almadığını belli eden bir biçimde gülümsedi. “Haber mi var?” diye sordu alçak, inandırıcı bir sesle.

Başsavcının sesi öfkeliydi: “Boyd West, Ivans’ı tanıyan ağabey. Konuşurken aklıma geldi de, hâlâ tanıyabilecek mi diye bir baktırayım dedim. Artık emin olmadığını söylüyormuş, orospu çocuğu.”

Ned Beaumont, bu haberi bekliyormuşçasına başını salladı. “Şimdi durum ne olacak?”

“Paçayı kurtaramaz,” diye hırladı Farr. “Bir kere tanıdığını söyledi, jürinin önüne çıkınca da tanıdığını söyleyecektir. Getirtiyorum onu şimdi, işimi bitirince de iyice uslu bir çocuk olmaya karar verecek.”

Ned Beaumont, “Öyle mi?” dedi. “Ya olmazsa?”

Çalışma masası, başsavcının vurduğu yumruğun etkisiyle titredi. “Olacak!”

Ned Beaumont’un buna pek inanmadığı belli oluyordu. Purosunu yaktı, çakmağını söndürüp cebine koydu, biraz duman üfleyip azıcık alaylı bir sesle sordu: “Tabii olacak, ama ya olmazsa? Ya Tim’e bir göz atıp, ‘Bu adam olduğundan emin değilim,’ derse?”

Farr masasını yumrukladı gene. “Yapamaz, ben ona yapacaklarımı yaptıktan sonra, olamaz.

Tüm yapabileceği, jürinin karşısına geçip, ‘Bu adamdı,’ demek olacaktır.”

Ned Beaumont'un yüzündeki alaycılık yok oldu ve biraz yorgun bir sesle konuştu: "Adamı tanıdığı konusundaki sözünden dönecek, sen de biliyorsun bunu. Peki, ne yapabilirsin?

Yapabileceğin hiçbir şey yok, değil mi? Demek ki Tim Ivans'a karşı hazırladığın dava ayvayı yedi. İçki dolu arabayı bıraktığı yerde buldun, iyi, ama arabayı kullanırken Norman West'i ezdiği konusunda elindeki tek kanıt, kardeşlerinin sözleri. Francis öldüğüne, Boyd da konuşmaktan korktuğuna göre, dava açacak hiçbir kanıtın yok demektir; sen de farkındasın bunun."

Yüksek ve öfkeli bir sesle Farr söze başladı: "Sanıyorsun ki kıçımın üstüne oturup…"

Puroyu tutan eliyle yaptığı sabırsız bir hareketle susturdu Ned Beaumont onu. "İster otur, ister ayakta dur, ister bisiklete bin," dedi. "Ayvayı yedin, sen de biliyorsun bunu."

"Öyle mi? Ben bu kentin başsavcısıyım ve…" Farr birden sustu. Hafifçe öksürüp yutkundu.

Gözlerindeki saldırganlık yok oldu, yerini önce şaşkınlığa, sonra da korkuya benzer bir şeye bıraktı. Kuşkularını kanlı yüzünden gizleyemeyecek kadar endişeli bir biçimde masanın üzerinden öne doğru eğildi: "Tabii, biliyorsun ki eğer sen… eğer Paul… yani herhangi bir neden varsa bunu yapmamam için, unutuveririz."

Hiç de zevk almadığını belli eden gülümseyiş Ned Beaumont'un dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldırdı gene ve gözleri puro dumanının arasından parıldadı. Ağır ağır başını sallayarak hiç hoş olmayan, yavaş bir sesle konuştu: "Hayır, Farr, hiçbir neden yok,

daha doğrusu senin sandığın gibi hiçbir neden yok. Paul seçimden sonra Ivans'ı salıvereceğine söz verdi, ama ister inan ister inanma, Paul hiç kimseyi öldürtmedi, öldürtmüş olsaydı da Ivans için değmezdi. Hayır, Farr, hiçbir neden yok, seninde böyle bir neden olduğunu düşünmeni istemem."

"Allahaşkına Ned, yanlış anlama beni," dedi Farr. "Bu kentte seni ve Paul'u benim tuttuğum kadar tutan kimse yoktur, biliyorsun. Bilmelisin. Söylediğimde hiçbir kötü niyet yoktu, yalnız, bana güvenebileceğinizi anlatmak istedim, o kadar."

Ned Beaumont pek sevinmeyerek, "Çok iyi," dedi, ayağa kalktı.

Farr da kalkıp kıpkırmızı elini uzatarak masasını dolaştı. "Acelen ne?" diye sordu. "İstersen biraz bekle de şu West getirildiği zaman neler yapacak, bir görelim. Ya da" —saatine baktı— "Bu akşam ne yapacaksın? Birlikte yemek yiyelim istersen?"

"Kusura bakma, olmaz," diye karşılık verdi Ned Beaumont, "Gitmem gerek."

Farr'ın elini yukarıdan aşağıya sallamasına izin verdi, daha sık uğraması ve bir akşam birlikte yemek yemeleri için yaptığı önerilerine de, "Peki, olur," diye mırıldanıp dışarı çıktı.

ÜÇ

Ned Beaumont içeri girdiğinde, Walter Ivans, ustabaşı olarak çalıştığı tahta kasa fabrikasında, çivi çakma makinelerini işletmekte olan bir sıra işçinin yanında duruyordu. Ned Beaumont' u hemen

gördü, elini kaldırıp selamlayarak makinelerin arasındaki yoldan yanına geldi; ama Ivans'ın soluk mavi gözlerinde ve yuvarlak, sarışın yüzünde, belli etmeye çalıştığından daha az bir sevinç vardı.

Ned Beaumont, "N'aber, Walt?" dedi ve hafifçe kapıya dönerek kısa boylu adamın elini sıkmaktan, ya da uzattığı eli belirgin bir biçimde görmezlikten gelmekten kurtuldu. "Şu şamatadan uzaklaşalım."

Ivans, madenin madene çarpmasından çıkan gürültüye boğulan bir şeyler söyledi; Ned Beaumont'un az önce girmiş olduğu kapıdan birlikte çıktılar. Dışarıda, sağlam kalaslardan yapılmış bir platform vardı. Beş metre kadar aşağıdaki sokağa tahta bir merdiven iniyordu.

Tahta platformun üzerinde durdular ve Ned Beaumont sordu: "Kardeşine karşı tanıklık edecek adamlardan birini dün akşam temizlediler, biliyor musun?"

"E… evet, g… gazetede gördüm."

Ned Beaumont sordu: "Öbürü de Tim'i tanıyıp tanımayacağından emin değil, biliyor musun?"

"H… hayır, onu bilmiyordum. N… Ned..."

Ned Beaumont, "Tanıyamazsa Tim'i salıverecekler, biliyor musun?" dedi.

"E.. evet."

Ned Beaumont, "Pek gerektiği kadar sevinmişe benzemiyorsun," dedi.

Ivans gömleğinin koluyla alnını sildi. “A… a… ama sevindim, n… Ned, h… hem de çok sevindim.”

“West’i tanır mıydın?.. Öldürüleni?”

“H… hayır, a… ama onu b… bir kez g… görmeye gitmiştim, T… Tim’in üstüne p… pek varmasın diye.”

“Ne dedi?”

“Olmaz dedi.”

“Ne zaman oldu bu?”

Ivans ayaklarını kımıldatıp yeniyle yüzünü sildi gene. “İ…i… iki üç g… gün önce.”

Ned Beaumont usulca sordu: “Onu kim öldürmüş olabilir, biliyor musun, Walt?”

Ivans başını hızla iki yana salladı.

“Onu kim öldürmüş olabilir, biliyor musun, Walt?”

Ivans başını salladı.

Bir süre, Ned Beaumont, Ivans’ın omuzundan öteye düşünceli düşünceli baktı. On metre ötedeki kapının ardından çivi çakma makinelerinin tarakası, bir başka kattan da testerelerin hırıltısı geliyordu. Ivans derin bir soluk alıp bıraktı.

Ned Beaumont’un bakışı, kısa boylu adamın soluk mavi gözlerine yeniden döndüğünde daha bir ısınmıştı. Biraz eğilip sordu: “Durumun iyi mi, Walt? Demek istediğim, birçok kişi kardeşini

kurtarmak için West'i vurmuş olabileceğini düşünecektir. Nerde olduğunu…?"

"B… b… bütün gece kulüpteydim, saat sekizden s… sabah s… saat i… ikiye kadar," dedi Walter Ivans kekemeliğinin izin verdiği hızla. "Harry Sloss, B… Ben Ferriss ve Brager o… oradaydılar."

Ned Beaumont güldü. "Kısmetlisin öyleyse, Walt," dedi neşeyle.

Sırtını Walter Ivans'a çevirip tahta merdivenlerden sokağa indi. Walter Ivans'ın büyük bir dostlukla söylediği "Güle güle"ye kulak asmadı.

DÖRT

Ned Beaumont kasa fabrikasından dört sokak ötede bir lokantaya yürüyüp telefon etti. Daha önceden de aradığı aynı numarayı arayıp Paul Madvig'i istedi, bulamayınca da kendisini araması için haber bıraktı.

Kapısının yanındaki masada duran zarfların yanına yenileri konmuştu. Şapkasıyla paltosunu astı, bir puro vakti, mektuplarını alıp kırmızı koltukların en genişine oturdu. Açtığı dördüncü zarf başsavcının gösterdiği zarfa benziyordu, içindeki tek sayfa beyaz kâğıdın üzerinde daktiloyla yazılı selamsız imzasız üç cümle vardı:

Taylor Henry'yi öldürdükten sonra mı buldunuz, yoksa öldürüldüğünde orda mıydınız?

Ölüm olayını, niçin polis cesedi bulmadan önce bildirmediniz?

Suçsuzlara karşı kanıtlar düzerek suçluları kurtarabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

Ned Beaumont, mektuba bakarak gözlerini kıstı, alnını kırıştırdı, bol bol puro dumanı üfledi. Başsavcının aldığı mektupla karşılaştırdı. Kâğıt ve kullanılan daktilo aynıydı; üç cümlenin kâğıdın üzerine yerleştiriliş biçimleriyle posta damgalarının tarih ve saatleri de birdi.

Yüzünü buruşturarak mektupları zarflarına yerleştirip cebine koydu, ama hemen sonra yeniden çıkarıp inceledi. Fazla hızlı içtiği purosunun bir yanı ötekinden çok yanmıştı. Yüzünü ekşiterek puroyu yanındaki masanın kenarına koyup sinirli parmaklarla bıyığını çekiştirmeye başladı. Mektupları gene cebine koyup arkaya yaslandı, tırnaklarından birini yiyerek gözlerini tavana dikti. Parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Parmağının ucunu yakasıyla ensesinin arasında gezdirdi. Oturduğu yerde dikilip zarfları yeniden cebinden çıkardı, ama bakmadan cebine koydu gene. Alt dudağını kemirdi. Sonunda sabırsızca toparlanarak öbür mektuplarını okumaya başladı. Okurken telefon çaldı.

Telefona gitti. “Alo... Ha, n’aber, Paul, nerdesin?.. Ne kadar kalacaksın orda?.. İyi, peki, dönüşte uğra... Tamam, burada bekliyorum.”

Mektuplarına döndü.

BEŞ

Paul Madvig, sokağın karşısındaki gri kilisenin çanları ikindi duasını çalarken Ned Beaumont’un evine geldi. Neşeyle, “Ne var ne yok,

Ned, ne zaman döndün?” diyerek içeri girdi. İri gövdesi yünlü kumaştan giysiler içindeydi.

“Öğlene doğru,” dedi Ned Beaumont, el sıkışırlarken.

“İyi gitti mi?”

Ned Beaumont mutlu bir gülümseyişle dişlerinin kenarlarını gösterdi. “İstediklerim oldu, hem de hepsi.”

“Harika.” Paul Madvig şapkasını bir koltuğun üzerine atıp şöminenin yanında duran bir başka koltuğa oturdu.

Ned Beaumont yerine döndü. “Ben yokken bir şeyler oldu mu?” diye sordu. Gümüş sürahinin yanında duran yarı boşalmış kadehini aldı.

“Kanalizasyon sözleşmesindeki karışıklığı düzelttik.”

Ned Beaumont içkisinden bir yudum alıp sordu: “Fazla bir kesinti yapmak gerekti mi?”

“Çok fazla. Kazanç gereğinden çok daha az olacak, ama gene de seçimler böylesine yakınken ortalığın karışmasından daha iyidir. Önümüzdeki yıl Salem-Chestnut yollarının yapımından kurtarırız nasıl olsa.”

Ned Beaumont başıyla onayladı. Sarışın adamın ileri uzatıp üst üste attığı ayak bileklerine bakıyordu. “Yünlü kumaşla ipek çorap giymemelisin.”

Madvig bacaklarından birini dimdik kaldırıp bileğine baktı. “Öyle mi? İpeğin tene değişi hoşuma gidiyor.”

“Öyleyse yünlü giyme. Taylor Henry gömüldü mü?”

“Cuma günü.”

“Cenazeye gittin mi?”

“Evet,” dedi Madvig. Biraz utanarak ekledi: “Senatör gitmemi önerdi.”

Ned Beaumont kadehini masanın üstüne koyup ceketinin dış göğüs cebinden çıkardığı beyaz mendili dudaklarına götürdü. “Senatör nasıl?” Sarışın adama yan gözle, alaycılığını gizlemeden baktı.

Madvig utangaçlığını sürdürerek karşılık, verdi: “İyidir. Öğleden sonra uzun süre oturduk orda.”

“Evinde mi?”

“Hu.”

“Sarışın bomba da orda mıydı?”

Madvig’in alnı kırışır gibi oluverdi. “Janet oradaydı,” dedi.

Ned Beaumont mendilini cebine yerleştirirken gırtlağından tok, boğulurmuşçasına bir ses çıkardı: “Hmmmm. Demek Janet oldu artık. Bir şeyler yapabiliyor musun bari?”

Madvig toparlanmıştı. İstifini bozmadan, “Onunla evleneceğimi düşünüyorum hâlâ,” dedi.

“O da farkında mı bunun, yani onurlu bir niyetin olduğunun?”

“Allahaşkına be, Ned!” diye patladı Madvig. “Daha ne kadar sorguya çekeceksin beni?”

Ned Beaumont güldü, gümüş içki sürahisini alıp salladı, kendine bir içki daha koydu.

“Francis West’in öldürülmesi konuşunda ne düşünüyorsun?” diye sordu, içkisi elinde arkasına yaslandı.

Madvig bir an anlamamış gibi durdu. Sonra yüzü aydınlandı: “Ha, o dün gece Achland Caddesi’nde vurulan adam.”

“O adam.”

Hafif bir boşluk geldi Madvig’in bakışlarına. “Onu tanımıyordum ki.”

Ned Beaumont, “Walter Ivans’ın kardeşine karşı tanıklık edeceklerden biriydi,” dedi. “Öbür tanık Boyd West de şimdi konuşmaktan çekindiğine göre, demek dava düşecek.”

“Çok iyi,” dedi Madvig, ama son sözcük ağzından çıkmadan gözlerine kuşku gelmişti.

Bacaklarını toparlayıp öne eğildi. “Konuşmaktan mı çekiniyor?” diye sordu.

“Evet, ya da başka bir deyimle, korkuyor.”

Madvig’in yüzü dikkat kesilerek katılaştı ve gözleri, mavi, taş gibi birer halka oluverdi. “Ne demek istiyorsun, Ned?” diye sordu gergin bir sesle.

Ned Beaumont bardağını boşaltıp masanın üstüne koydu. "Walt Ivans, ona Tim'i seçimlerden önce salıverdiremeyeceğini söyledikten sonra Shad O'Rory'ye gitti," dedi, ders anlatırmışçasına tekdüze bir sesle. "Shad da silahşörlerinden birkaçını West'leri Tim'e karşı konuşmamaları için korkutmaya gönderdi. Kardeşlerden biri korkmayınca da temizleyiverdiler."

Madvig yüzünü buruşturarak karşı çıktı buna: "Tim Ivans'ın dertlerinden Shad'e ne?"

Ned Beaumont içki sürahisine uzanarak, "Peki, peki,olanları kestirmeye çalışıyordum, o kadar. Boş ver," dedi.

"Saçmalama Ned. Tahminlerine önem verdiğimi bilirsin. Aklını kurcalayan bir şey varsa söyle."

Ned Beaumont kadehine içki doldurmadan sürahiyi elinden bıraktı ve "Belki yalnız bir tahmin, Paul," dedi, "Ama durum bana şöyle görünüyor: Walt Ivans'ın senin için Üçüncü Bölge'de çalıştığını, kulübe üye olduğunu ve senden istese, kardeşini kurtarmak için elinden geleni yapacağını biliyor herkes. Herkes de —ya da birçokları— bu yüzden kardeşine karşı tanıklık edenleri vurdurtup korkuttuğunu düşünmeye başlayacak. İşin dışındakiler —yani bugünlerde çekinmeye başladığın o kadın dernekleri, namuslu vatandaşlar, falan— hep böyle düşünecekler. İşin içindekilerse —yani böyle bir şeyi gerçekten yapmış olsaydın önemsemeyecek olanlar— aslını öğrenecekler. Yani senin adamlarından birinin yardım bulmak için Shad'e gittiğini, Shad'in de ona yardım ettiğini öğrenecekler. İşte, Shad'in seni soktuğu çıkmaz bu. Yoksa seni

çıkmaza sokmak için böyle zahmetlere katlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

Madvig dişlerinin arasından hırladı: "Katlanmaz olur mu o pezevenk!" Ayaklarının altındaki halıya işlenmiş yeşil bir yaprağa gözlerini dikmişti.

Ned Beaumont sarışın adama bir süre dikkatle baktıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

"Ayağını denk alman gereken bir nokta daha var. Belki olmayacak bir şey, ama Shad üstüne gitmeye kalkarsa, savunmasız kalırsın."

Madvig başını kaldırıp sordu: "Nedir?"

"Walt Ivans dün bütün gece, sabahın ikisine dek kulüpteydi. Seçim ya da şölen akşamlarını saymazsan, her zaman kaldığından üç saat fazla bu. Anlıyor musun? Cinayet saatinde başka bir yerde —bizim kulübümüzde— olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Farzet ki" —Ned Beaumont'un sesi alçaldı; koyu gözleri yuvarlak ve ciddiydi— "Shad, West'i Walt'in öldürdüğünü gösterecek kanıtlar düzüp kazık atıyor ona. Senin kadın derneklerinle böyle olayları şamataya boğmaktan hoşlanan herkes, Walt'in o sıralarda bizim kulüpte olduğunu palavra belleyecek, bu oyunu bizim hazırladığımızı sanacak."

Madvig, "Pezevenk," dedi. Ayağa kalkıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Keşke seçimler ya bitmiş olsaydı, ya da çok sonra olsaydı."

"Bunların hiçbiri olmazdı o zaman."

Madvig odanın ortasına doğru iki âdım attı. “Allah belasını versin onun,” diye mırıldandı, yatak odasının kapısının yanındaki sehpada duran telefona gözlerini dikti. Soluk aldıkça geniş göğsü inip kalkıyordu. Ned Beaumont’a bakmadan, ağzının kenarından konuştu: “Bu işi engellemenin bir yolunu bul.” Telefona doğru bir adım atıp durdu. “Boş ver,” deyip Ned Beaumont’a döndü. “Shad’i bu küçük kentimizden sepetleyeceğim galiba, hem de bu akşamdan başlayarak.”

Ned Beaumont sordu: “Nasıl?”

Madvig sırıttı. “Şöyle: Galiba, Rainey’e, Köpek Kulübesi, Cennet Bahçesi ve Shad’le arkadaşlarının ilgilendikleri tüm eğlence yerlerini kapattıracağım. Galiba bu işi domino devirir gibi, Rainey’e teker teker kapattırarak yaptıracağım; hem de hemen bu gece.”

Ned Beaumont’un sesi kuşkuluydu: “Rainey’i güç bir duruma sokuyorsun. Bizim polisler içki yasağını uygulamaya alışık değiller. Pek hoşlarına gitmeyecek bu iş.”

“Benim hatırım için bir kerecik yaparlar,” dedi Madvig. “Bana gene de borçlu kalacaklarını bile bile.”

“Belki de.” Ned Beaumont’un yüzüyle sesi hâlâ kuşkuluydu. “Ama böyle bir toptancılık, maymuncukla açabileceğin kasayı dinamitlemek gibi bir şey.”

“Yoksa aklında bir şey mi var, Ned?”

Ned Beaumont başını salladı. “Pek emin olduğum bira şey yok, ama bir iki gün beklemekte yarar var, hiç olmazsa…”

Bu kez Madvig başını salladı. “Hayır,” dedi. “Eylem istiyorum. Kasa açmak konusunda hiçbir bilgim yok, Ned, ama dövüşten anlarım, benim usulümde dövüşten iki yumruğunu da çalıştırarak girişmekten. Kurallara uygun boksu bir türlü öğrenemedim, her denediğimde de marizlendim. Bu yüzden Bay O’Rory’yi dinamitleyeceğiz.”

ALTI

Gözlükleri koyu çerçeveli sıska adam, “Yani o konuda endişe etmenize gerek yok,” dedi.

Kendinden emin bir tavırla koltuğunun arkasına yaslandı.

Solundaki adam —iri kemikli, uzun kumral bıyıklı, saçları dökük bir adam— ötekine, “Bana pek öyle ahım şahım bir şey gibi gelmiyor,” dedi.

“Öyle mi?” Sıska adam dönüp gözlüklerinin arkasından iri kemikli adama öfkeyle baktı.

“Ama hiçbir zaman gerekmiyor, Paul’un ta bölgeme dek gelip…”

İri kemikli adam, “Hastir,” dedi.

Ned Beaumont iri kemikli adama sordu: “Parker’i gördün mü, Breen?”

Breen, “Evet,” dedi, “Beş diyor, ama sanırım iki daha koparırız.”

Gözlüklü adam aşağılayıcı bir tavırla konuştu: “İnşallah artık.”

Breen ağzının kenarından tatsızca bir söz attı ortaya: “Yaa? Sen kimden o kadarını çıkarabildin ki şimdiye kadar?”

Kalın meşe kapıya üç kez vuruldu.

Ned Beaumont, tersine oturmuş olduğu iskemleden kalkıp kapıya yürüdü. Otuz santim kadar araladı.

Kapıyı çalan, dar alınlı, esmer, lacivert giysileri ütü isteyen bir adamdı. Odaya girmeye çalışmadı ve alçak sesle konuşmaya çabaladı, ama heyecanından odadaki herkes işitti söylediklerini: “Shad O’Rory aşağıda. Pau’lu görmek istiyor.”

Ned Beaumont kapıyı örtüp döndü, sırtını kapıya dayayarak Paul Madvig’e baktı. Dar alınlı adamın söyledikleri, odadaki on kişiden yalnız o ikisini etkilememiş gibi görünüyordu.

Öbürleri de heyecanlarını açıkça göstermiyorlardı —bazılarının birdenbire kaskatı kesilmiş olmalarından anlaşılıyordu bu yalnızca — ama hiçbirinin soluması az önceki gibi değildi.

Ned Beaumont, yinelemenin gereksizliğini bilmiyormuş gibi, sesine biraz da ilgi katarak konuştu:”O’Rory seni görmek istiyor. Aşağıdaymış.”

Madvig saatine baktı. “Ona şu sırada işim olduğunu söyle, ama biraz beklerse görürüm.”

Ned Beaumont başıyla onaylayıp kapıyı açtı. “Paul’un işi olduğunu söyle ona,” dedi kapıyı vuran adama, “Ama biraz oyalanırsa, Paul onu görecek.”

Madvig, dört köşe suratlı, sarı tenli bir adama Chestnut Sokağı'nın öte yanından daha çok oy alıp alamayacaklarını soruyordu. Dört köşe suratlı adam geçen seferkinden 'epey fazla' oy alacaklarını söylüyordu, ama gene de bunun muhalefeti rahatsız etmeye yetmeyeceğini anlatıyordu. Konuşurken, gözleri durmadan kapıya doğru kayıyordu.

Ned Beaumont yeniden pencerenin yanındaki iskemlesine oturup purosunu içmeye koyuldu.

Madvig başka bir adama, Hartwick adında birinin kampanyaya yapacağı yardımın ne kadar olabileceği konusunda bir soru yöneltti. Öbür adam gözlerini kapıdan uzak tutuyordu, ama verdiği karşılık anlamsızdı.

Ne Madvigle Ned Beaumont'un sakinlikleri, ne de konuşulan seçim işine verdikleri önem odada artan gerginliğin önünü alabiliyordu.

On beş dakika kadar geçtikten sonra Madvig ayağa kalkıp, "Eh, işlerimiz iyice kolaylandı denemez, ama durum düzeliyor," dedi. "Çabalarımızı sürdürürsek köşeyi döneriz." Kapıya yürüdü ve çıkan her adamın elini sıktı. Adamlar oldukça acele ediyorlardı.

İskemlesinden kalkmayan Ned Beaumont, odada yalnız ikisi kalınca sordu: "Kalayım mı, tüyeyim mi?"

"Kal." Madvig pencereye gidip güneş içindeki Çin Sokağına baktı.

"İki yumruk da çalışıyor mu?" diye sordu Ned Beaumont, kısa bir sessizlikten sonra.

Madvig başıyla onaylayarak pencereden döndü. “Başka bir bildiğim yok ki” —iskemleye tersine oturmuş adama çocuksu bir biçimde gülümsedi— “Belki bir de tekme atmasını bilirim.”

Ned Beaumont bir şey söyleyecekti, ama kapı tokmağının çevrilirken çıkardığı ses susturdu onu.

Bir adam kapıyı açıp içeri girdi. Ortadan biraz uzunca boylu, ince yapılı, bu yüzden de yanıltıcı bir biçimde güçsüz görünen bir adamdı. Saçları pırıl pırıl ve apaktı, ama yaşı otuz beşin pek üstünde olamazdı. Gözleri çarpıcı, açık gri-mavi renkte, yüzü ince, uzun, ama çok düzgündü. Üstünde lacivert bir paltoyla lacivert bir takım vardı ve kara eldivenli elinde kara bir melon şapka tutuyordu.

Arkasından gelen adanı aynı boyda, çarpık bacaklı bir serseriydi; geniş omuzlarının yuvarlaklığında, kalın kollarının uzunluğunda, suratının düzlüğünde maymunsu bir duruş olan bir adamdı. Bunun şapkası —gri bir fötr şapka— başındaydı. Kapıyı örtüp üzerine yaslandı, ellerini kareli paltosunun ceplerine soktu.

Bu arada odanın içine doğru dört beş adım atmış olan ilk adam şapkasını koltuklardan birinin üzerine bırakıp eldivenlerini çıkarmaya başladı.

Elleri pantolonlarının ceplerinde duran Madvig, dostça gülümsedi: “Nasılsın Shad?”

Ak saçlı adam, “iyiyim, Paul,” dedi. “Sen nasılsın?” Güzel bir bariton sesi vardı. Çok hafif bir İrlanda şivesi seziliyordu konuşmasında.

Madvig başıyla sertçe işaret ederek iskemlede oturan adamı gösterdi. “Beaumont’la tanışıyor musun?”

O’Rory, “Evet,” dedi.

Ned Beaumont da “Evet,” dedi.

Birbirlerine selam vermediler ve Ned Beaumont iskemlesinden kalkmadı.

Shad O’Rory eldivenlerini çıkardı, paltosunun ceplerinden birine yerleştirip, “Siyaset başka, iş başka,” dedi. “Ben paramı sektirmeden ödedim bugüne dek, bundan sonra da ödemeye hazırım, ama paramın karşılığını isterim.” Kulağa çok hoş gelen sesi, olsa olsa biraz daha içtenleşmişti.

“Ne söylemek istiyorsun?” dedi Madvig, bu konuyla pek ilgilenmiyormuşçasına.

“Bu kentteki polislerin çoğunun benden ve arkadaşlarımdan aldıkları parayla karınlarını doyurduklarını söylemek istiyorum.”

Madvig masanın yanı başında oturdu. “Ee?” dedi aynı kayıtsız tavırla.

“Verdiğimin karşılığını istiyorum. Rahat bırakılmak için para ödüyorum. Rahat bırakılmak istiyorum.”

Madvig güldü. “Satın aldığın polislerin daha çok para istedikleri için yakındığını mı anlatmak istiyorsun, Shad?”

“Doolan’ın bana, dün gece yerlerimi kapama emrinin doğrudan doğruya senden geldiğini söylediğini anlatmak istiyorum.”

Madvig gene güldü, başını çevirip Ned Beaumont'la konuştu: "Sen ne dersin bu işe, Ned?"

Ned Beaumont hafifçe gülümsedi, ama bir şey demedi.

Madvig, "Ben ne diyorum, biliyor musun?" dedi. "Ben müfettiş Doolan'ın fazla çalıştığını düşünüyorum. Müfettiş Doolan'a uzunca bir izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Unutturma sakın."

O'Rory, "Korunma hakkımı satın aldım, Paul, karşılığını da istiyorum," dedi. "İş başka, siyaset başka, ikisini ayrı tutalım."

Madvig, "Hayır," dedi.

Shad O'Rory'nin gözleri uzaklarda bir yerlere daldı. Biraz hüzünlü bir biçimde gülümsedi, konuştuğunda ezgili, hafif İrlanda şiveli sesinde biraz da hüzün vardı. "Ölüm anlamına gelecek bu," dedi.

Madvig'in mavi gözleri cam gibiydi ve sesinde de, gözlerinden olduğu gibi, bir anlam çıkarmak zordu. "Ölüm anlamına getirirsen," dedi.

Ak saçlı adam başıyla onayladı. "Ölüm anlamına gelmek zorunda," dedi, gene hüzünlü bir sesle. "Senin tekmeni yiyemeyecek kadar önemliyim artık."

Madvig arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

Söylediklerine pek önem vermiyormuşçasına konuştu: "Yiyip de oturamazsın belki, ama yersin gene de." Dudaklarını büzüp, aklına yeni gelmiş gibi: "Yemektesin," diye ekledi.

Shad O'Rory'nin gözlerindeki dalgınlık ve hüzün birden yok oldu. Şapkasını başına geçirdi gene. Ceketinin yakasını düzeltti. Uzun, beyaz bir parmak uzattı Madvig'e doğru. "Köpek Kulübesini açacağım bu gece. Rahatsız edilmek istemiyorum. Sen beni rahatsız edersen ben de seni rahatsız ederim."

Madvig çapraz duran bacaklarını düzeltip masadaki telefona uzandı. Emniyet Müdürlüğünün numarasını çevirip emniyet müdürünü istedi. "Merhaba, Rainey... iyiyim, iyiyim. Seninkiler nasıl?.. İyi, iyi... Yahu, baksana bana, Rainey, Shad bu akşam dükkânı açmayı düşünüyormuş gene diye duydum... Evet... Evet, öyle bir çarp ki ses gelsin...

Tamam... Tabii. Hadi, eyvallah." Telefonu itip O'Rory'ye döndü: "Durumu anlayabildin mi şimdi? İşin bitik, Shad. Sana buralarda ekmek yok artık."

O'Rory usulca, "Anladım," dedi, döndü, kapıyı açıp çıktı.

Paytak bacaklı serseri durup belli ede ede, tam önüne, halının üzerine tükürdü ve gözlerini, efelenerek, Ned Beaumont'la Madvig'e dikti. Sonra dışarı çıktı.

Ned Beaumont mendiliyle avuçlarını sildi. Gözlerinde sorularla bakan Madvig'e bir şey demedi. Ned Beaumont'un gözleri mutsuzdu.

Bir süre sonra, Madvig, "Ee?" dedi.

"Yanlış, Paul," dedi Ned Beaumont.

Madvig kalkıp pencereye yürüdü. “Tövbe tövbe,” dedi omuzunun üstünden. “Hiçbir şeyi beğenmez misin yahu sen?”

Ned Beaumont iskemlesinden kalkıp kapıya yürüdü.

Madvig pencereden dönüp öfkeyle sordu: “Gene bir abuk sabukluk edeceksin sen.”

Ned Beaumont, “Evet,” dedi ve odadan çıktı. Aşağıya indi, şapkasını alıp Tahta Kulübe Kulübünü terk etti. Yedi sokak ötedeki gara yürüyüp New York’a bir bilet aldı ve gece treninde yer ayırttı. Sonra bir taksiye binip eve döndü.

YEDİ

Kapı çalındığında, gri giysiler içinde şişman, şekilsiz bir kadınla tombul, yeni yetme bir oğlan, Ned Beaumont’un gözetimi altında bir sandıkla üç deri bavulu hazırlamaktaydılar.

Kadın dizlerinin üzerinden inleyerek kalkıp kapıya yürüdü. Ardına kadar açtı. “Ooo, Bay Madvig,” dedi. “Buyurun, buyurun.”

Madvig, “Nasılsınız Bayan Duveen?” diyerek içeri girdi. “Her geçen gün daha da gençleşiyorsunuz.” Sandıkla bavullara bir göz atıp oğlana döndü. “Merhaba, Charley. Hazır mısın çimento makinesinin başına geçmeye?”

Oğlan utana sıkıla gülümseyip, “Nasılsınız, Bay Madvig?” dedi.

Madvig gülücüğünü Ned Beaumont’a çevirdi. “Yolculuk mu var?”

Ned Beaumont kibarca gülümsedi. “Evet,” dedi.

Sarışın adam çevresine bir göz gezdirdi, bavullara, sandığa baktı gene, iskemlelerin üzerine yığılı giysilere, açık duran çekmecelere baktı. Kadınla oğlan işlerine döndüler. Ned Beaumont iskemlelerden birinin üstündeki yığından biraz solmuş iki gömleği alıp ayırdı.

Madvig sordu: “Yarım saat vaktin var mı, Ned?”

“Vakit çok.”

Madvig, “Şapkanı al,” dedi.

Ned Beaumont şapkasıyla paltosunu aldı. “Doldurabildiğiniz kadar doldurun,” dedi kadına, Madvig’le kapıya doğru ilerlerken, “gerisini de öbür eşyayla yollarız.”

Madvig’le birlikte aşağı inip sokağa çıktılar. Güneye doğru yürüdüler. Bir süre sonra Madvig sordu: “Nereye gidiyorsun, Ned?”

“NewYork’a.”

Bir ara sokağa saptılar.

Madvig sordu: “Temelli mi?”

Ned Beaumont omuz silkti. “Burayı temelli terk ediyorum.”

Bir yapının kırmızı tuğladan arka duvarındaki yeşil tahta kapıyı açıp içeri girdiler, bir koridordan ilerleyip bir kapı daha açarak yarım düzine kadar adamın içki içmekte oldukları bir bara girdiler. Barmene ve içki içen adamların üçüne selam verip içinde dört masanın bulunduğu, dipte, küçük bir odaya geçtiler. Odada başka kimse yoktu. Masalardan birine oturdular.

Barmen başını içeri sokup sordu: “Her zamanki gibi bira mı, beyler?”

Madvig, “Evet,” dedi, barmen gittikten sonra da: “Niçin?”

“Bu az gelişmiş kasaba işlerinden bıktım,” dedi Ned Beaumont.

“Benden mi, yani?”

Ned Beaumont bir şey demedi.

Madvig de bir süre bir şey demedi. Sonra iç geçirip, “Tam da buldun beni yüzüstü bırakacak zamanı,” dedi.

Barmen açık renkli iki büyük birayla bir kâse dolusu bretzel getirdi. Çıkıp kapıyı örttüğünde, Madvig, “Ulan, ne geçimsiz herifsin, be Ned!” diye yakındı.

Ned Beaumont omuzlarını oynattı: “Aksini söylemedim hiçbir zaman.” Bardağını kaldırıp içti.

Madvig bir bretzeli ufalamaktaydı. “Gerçekten gitmek istiyor musun, Ned?” diye sordu.

“Gidiyorum.”

Madvig bretzel parçalarını masanın üstüne bırakıp cebinden bir çek defteri çıkardı. Bir çek yırttı içinden, öbür cebinden bir dolmakalem çıkarıp çeki doldurdu. Havada yelpazeleyerek kuruttu ve masanın üzerine, Ned Beaumont’un önüne bıraktı.

Ned Beaumont çeke bakarak başını salladı. “Paraya ihtiyacım yok, senin de bana hiçbir borcun yok,” dedi.

“Var. Bundan çok daha fazla borcum var sana, Ned. Alırsan sevinirim.”

Ned Beaumont, “Peki, sağol,” dedi ve çeki cebine koydu.

Madvig birasından içti, bir bretzel yedi, birasından içmeye hazırlandı gene, sonra bardağı masanın üstüne bırakıp sordu: “Kafanda bir şey, bir terslik falan mı var, demin Kulüpte olanların dışında?”

Ned Beaumont başını salladı. “Benimle öyle konuşamazsın. Kimse benimle öyle konuşamaz.”

“Yapma be, Ned. Bir şey demedim ki.”

Ned Beaumont bir şey demedi.

Madvig birasından içti gene. “O’Rory olayında niçin yanıldığımı düşündüğünü söyler misin bana?”

“Bir yararı olmaz.”

“Dene.”

Ned Beaumont, “Peki,” dedi, “ama bir yararı olmayacak.” İskemlesini arkaya devirip bir elinde birası, öbüründe birkaç bretzel, “Shad dövüşecektir,” dedi. “Dövüşmek zorunda.

Köşeye sıkıştırmışsın adamı. Buradaki ekmek kapısını kapatmışsın. Sürpriz oynamaktan başka çaresi yok. Bu seçimlerde senin düzenini bozabilirse, kazanmak için elinden geleni yapacak. Seçimi sen kazanırsan nasıl olsa gitmek zorunda. Polisi ona karşı kullanıyorsun.

Polise karşı dövüşmek zorunda ve dövüşecek de. Demek ki asayiş durumunun iyice kötüleşmesi gibi bir durumla karşı karşıya kalacaksın. Bütün kent yönetimini yeniden seçtirmeye çalışıyorsun. Hemen seçim öncesinde üstesinden gelemeyecekleri bir asayiş bunalımıyla karşı karşıya kalırlarsa seçmenlere pek cazip gelmeyecekler. Yani…"

"Ne yani, elpençe divan mı duracaktım önünde?" diye sordu Madvig, yüzünü ekşiterek.

"Öyle düşünmüyorum. Ama açık bir kapı bırakmalıydın ona, kaçabileceği bir yer bırakmalıydın. Sırtını duvara dayayıp sıkıştırmamalıydın."

Madvig'in yüzü daha da ekşidi. "Senin dövüşme biçiminden hiçbir şey anlamıyorum.

Başlatan o. Bütün bildiğim de, birini köşeye kıstırdın mı, gidip işini bitiriverirsin. Bu yöntemin zararını görmedim şimdiye dek." Azıcık yüzü kızardı. "Yani ben Napolyon'um falan demeye getirmiyorum, Ned, ama eski Beşinci Bölgede Packy Flood'ın ayak işlerine koşmaktan bugünkü fena olmayan durumuma geldim bu sayede."

Ned Beaumont bira bardağını boşaltıp iskemlesinin ön ayaklarını yere indirdi. "Bir yararı olmayacağını söylemiştim," dedi. "Senin dediğin olsun. Eski Beşinci'de yürürse her yerde yürür diye düşünmeye devam et sen."

Madvig, sesinde biraz sitem, biraz da alçakgönüllülükle sordu: "Büyük bir politikacı olarak bana pek hayran değilsin, değil mi, Ned?"

Bu sefer de Ned Beaumont'un yüzü kızardı. "Öyle demedim, Paul."

"Ama sonuç aynı, değil mi?" diye üsteledi Madvig.

"Hayır, ama bu sefer keleğe geldiğinden eminim. Önce Henrylerin ısrarlarına dayanamayıp Senatörü desteklemeyi kabul ettin. Al sana bir düşmanın üstüne gidip işini bitirme fırsatı, ama o düşmanın bir kızı var, toplumda belli bir yeri var, sen de…"

"Kes, Ned," diye homurdandı Madvig.

Ned Beaumont'un yüzü ifadesizleşti birden. Ayağa kalkıp, "Eh, bana müsaade," diyerek kapıya döndü.

Madvig hemen arkasından ayağa kalkıp elini omuzuna koydu, "Bekle, Ned," dedi.

Ned Beaumont, "Çek elini üstümden," dedi. Dönüp bakmadı.

Madvig öbür elini Ned Beaumont'un koluna koyarak kendine doğru çevirdi. "Bana bak, Ned," diye başladı.

Ned Beaumont, "Dokunma," dedi. Dudakları kaskatı, renksizdi.

Madvig, Ned Beaumont'u sarstı. "Salaklık etme, Ned. Senle ben…"

Ned Beaumont sol yumruğunu Madvig'in ağzına vurdu.

Madvig ellerini Ned Beaumont'un üstünden çekerek iki adım geriledi. Belki üç nabız atışı kadar bir süre ağzı açık, şaşkınlık içinde kaldı. Sonra suratı öfkeyle karardı, çenesinde sert yumrular çıkaracak kadar sıkı kapadı ağzını.

Yumruklarını sıktı, omuzlarını yuvarlayarak ileriye doğru sallandı.

Ned Beaumont'un eli uzanıp, masanın üstündeki ağır bira bardaklarından birini kavradı, ama masadan kaldırmadı. Bardağı almak için azıcık masaya doğru eğilmişti. Onun dışında, sarışın adamın karşısında dimdikti. Yüzü incecik ve kaskatıydı, ağzının kenarlarında beyaz gergin çizgiler vardı. Siyah gözlerini öfkeyle Madvig'in mavi gözlerine dikmişti.

Birbirlerine bir metreden az uzaklıkta öylece durdular: biri sarışın, uzun boylu ve yapılı, iyice öne eğilmiş, iri omuzları yuvarlanmış, iri yumrukları sıkılı; öbürü kara saçlı, kara gözlü, uzun ve ince, gövdesi hafif yana dönmüş ve döndüğü yandaki eli ağır bir bira bardağının sapını kavramış. Odada soluklarından başka ses yoktu. İnce kapının arkasındaki bardan da ses gelmiyordu: ne bardak şıngırtısı, ne konuşma sesleri, ne su şapırtısı.

Dolu dolu iki dakika geçtikten sonra Ned Beaumont elini bira bardağından çekti ve Madvig'e sırtını döndü. Ned Beaumont'un yüzünde hiçbir şey değişmedi, yalnız Madvig'inkilerden uzaklaşan gözleri artık öfkeli değil, soğuk ve katıydılar. Acelesiz bir adım attı kapıya doğru.

Madvig derinden gelen, boğuk bir sesle konuştu: "Ned."

Ned Beaumont durdu. Yüzü daha da solgunlaştı. Dönmedi.

"Deli pezevenk," dedi Madvig.

Ned Beaumont ağır ağır döndü.

Madvig elini uzatıp ayasıyla Ned Beaumont'un suratını yana doğru itti; Ned Beaumont'un dengesi bozuldu, düşmemek için ayağını yana atıp eliyle masadaki iskemlelerden birine tutundu.

“Seni eşek sudan gelene kadar ıslatsam yeridir,” dedi Madvig.

Ned Beaumont utanarak gülümseyip tutunmakta olduğu iskemleye oturdu. Madvig karşısına yerleşip boş bira bardağını masaya vurdu.

Barmen kapıyı açıp başını içeri soktu.

“Bira getir,” dedi Madvig.

Aralık kapının ardındaki bardan konuşma sesleri, birbirlerine ve masalara çarpan bira bardaklarının şıngırtısı işitiliyordu.

4.

KÖPEK KULÜBESİ

BİR

Yatağında kahvaltı etmekte olan Ned Beaumont, “Gir,” diye seslendi, dış kapı açılıp kapandıktan sonra da: “Evet?”

Pes perdeden boğuk bir ses oturma odasından sordu:”Nerdesin, Ned?” Ned Beaumont karşılık veremeden boğuk sesin sahibi yatak odasının kapısına gelmiş, “İşin iş, ha,” diyordu.

Soluk, dört köşe yüzündeki geniş, kalın dudaklı ağzının kenarından bir sigara sarkan, cıvıl cıvıl kısık gözlü, yapılı bir delikanlıydı.

“N’aber, Whisky,” dedi Ned Beaumont. “Çek bir koltuk.”

Whisky çevresine bakındı. “Fena değil,” dedi. Ağzındaki sigarayı çıkarıp başını çevirmeden omuzunun üstünden arkasındaki salonu gösterdi. “Bavullar nesi? Taşınıyor musun?”

Ned Beaumont cevap vermeden ağzındaki çırpılmış yumurta lokmasını iyice çiğneyip yuttu.

“Düşünüyorum.”

Whisky, “Öyle mi?” deyip yatağa dönük koltuklardan birine yanaştı. Oturdu. “Nereye?”

“New York’a belki.”

“Belkisi ne oluyor?”

Ned Beaumont, “Biletim var,” dedi.

Whisky sigarasını, külünü yere silktikten sonra, ağzın sol köşesine yerleştirdi. Burnunu çekti. “Ne kadar kalacaksın?”

Ned Beaumont'un kahve fincanı tepsiyle ağzı arasında u;r yerdeydi. Üzerinden soluk yüzlü delikanlıya düşünceli düşünceli baktı. "Bilet yalnız gidiş," dedi sonunda. Kahvesini içti Whisky, gözlerini daha da kısarak baktı Ned Beaumont'a: gözlerinin biri tamamen kaanmış, öteki incecik bir parıltıya dönüşmüştü. Sigarayı ağzından alıp' yere biraz daha kül döktü. İçten bir hava geldi boğuk sesine. "GitmeA den önce Shad'e bir görünsene," diye önerdi.

Ned Beaumont fincanını bırakıp gülümsedi. "Shad'le dostluğumuz ona veda etmeden gidersem kalbini kıracak kadar yakın değil."

"Sorun o değil," dedi Whisky.

Ned Beaumont kucağındaki tepsiyi başucu masasına koydu. Yan dönüp yastıklara dayadığı dirseğinin üzerine yaslandı. Battaniyeleri iyice göğsüne çekti. Sordu: "Neymiş peki sorun?"

"Sorun şu ki, Shad'le sen birlikte iş yapabilirsiniz."

Ned Beaumont başını salladı. "Sanmam."

"Yanılamaz mısın?" diye sordu Whisky.

"Tabii," dedi yataktaki adam. "1912'de bir kere yanılmıştım. Hangi konudaydı, hatırlamıyorum."

Whisky kalkıp tepsideki tabaklardan birine sigarasını söndürdü. Yatağın yanında, masanın yakınında durarak konuştu: "Bir denesene Ned."

Ned Beaumont alnını kırıştırdı. "Vakit kaybı be, Whisky. Shad'le geçinemeyiz gibi geliyor."

Whisky gürültüyle dişlerinden birini emdi. Dudaklarının yere bakan kenarları, çıkardığı sese aşağılayıcı bir hava verdi. “Shad’le geçinirsiniz gibi geliyor.”

Ned Beaumont gözlerini iyice açtı. “Ya?” diye sordu. “O mu gönderdi seni buraya?”

“Tabii, ya,”dedi Whisky. “O göndermese burda böyle durup konuşabilir miydim?”

Ned Beaumont gözlerini kıstı gene. “Niye?”

“Çünkü birlikte iş yapabileceğinizi düşünüyor.”

“Yani,” dedi Ned Beaumont, “onunla iş yapmak isteyeceğimi nerden çıkarıyor?”

Whisky yüzünü ekşitti. “Dalga mı geçiyorsun, Ned?”

“Hayır.”

“Allah Allah, sanki herkes Paulle dün Pip Carson’un yerinde birbirinize girdiğinizi bilmiyor.”

Ned Beaumont başını salladı. “Ondan demek,” dedi usulca, kendi kendine konuşuyormuşçasına.

“Ondan,” dedi boğuk sesli adam. “Shad, Paul’un ona kötü davranmasından yana olmadığın için kapıştığınızı biliyor. Yani kafanı kullanırsan, Shad’in gözbebeğisin bu sıralar.”

Ned Beaumont düşünceli düşünceli konuştu: “Bilmiyorum. Burdan ayrılmak istiyorum, büyük şehri özledim.”

“Kafanı kullan,” dedi Whisky. “Büyük şehir seçimlerden sonra da orda. Oyalan biraz buralarda. Shad’de para bok gibi, biliyorsun, Madvig’i alaşağı etmek için de avuç avuç harcıyor. Oyalan biraz da payını al.”

“Eh,” dedi Ned Beaumont, “bir görüşmenin zararı olmaz herhalde.”

“Tabii olmaz,”dedi Whisky neşeyle. “Hadi, bezini bağla da gidelim hemen.”

Ned Beaumont, “Tamam,” deyip yataktan kalktı.

İKİ

Shad O’Rory ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. “Hoş geldin, Beaumont,” dedi. “Şapkanı paltonu çıkar, nereye istersen bırak.” Tokalaşmaya yanaşmadı.

Ned Beaumont, “Günaydın,” diyerek paltosunu çıkarmaya başladı.

Whisky, kapı aralığından, “Hadi beyler, sonra görüşeceğiz,” dedi.

O’Rory, “Görüşeceğiz,” dedi ve Whisky kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Ned Beaumont paltosunu divanın kolluğuna koydu, şapkasını üstüne yerleştirip yakınlarına oturdu. Meraksız gözlerle O’Rory’ye baktı.

O’Rory, derin, bodur, donuk şarap ve altın rengindeki koltuğuna döndü. Bacak bacak üstüne atıp ellerini parmak uçları birbirine değecek biçimde üstte kalan dizinin üzerine yerleştirdi.

Heykeltıraş elinden çıkmış gibi biçimli başını göğsüne indirip çakır gözleriyle kaşlarının altından Ned Beaumont'a baktı. Kulağa hoş gelen İrlanda şivesiyle, "Paul'u ikna etmeye çalıştığın için sana teşekkür borçluyum…" diye başladı.

"Değilsin," dedi Ned Beaumont.

O'Rory sordu: "Değil miyim?"

"Değilsin. Onunla birlikteydim o sıralar. Kendi iyiliği için söylemiştim söylediklerimi.

Yanlış oynadığını düşünüyorum."

Usulca gülümsedi O'Rory. "Yanlış oynadığını anlayacak yakında."

Bir süre sessizlik oldu aralarında. O'Rory koltuğuna yarı gömülmüş, Ned Beaumont'a gülümsüyordu. Ned Beaumont divana oturmuş, düşünceleri konusunda en ufak bir ipucu vermeyen gözlerle O'Rory'ye bakıyordu.

Sessizlik, O'Rory'nin, "Whisky sana neler anlattı?" diye sormasıyla bozuldu.

"Hiç. Beni görmek istediğini söyledi."

"O kadarı doğru," dedi O'Rory. Parmak uçlarını birbirlerinden ayırıp bir ince elin ayasını ötekinin arkasına vurdu usulca. "Paul'la kesinkes bozuştuğunuz doğru mu?"

"Biliyorsun sanmıştım," diye karşılık verdi Ned Beaumont. "Beni o yüzden çağırttığını sanmıştım."

“İşittim,” dedi O’Rory, “ama aynı şey değil. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Cebimde New York’a bir bilet var ve bavullarım hazır.”

O’Rory elini kaldırıp kaygan, ak saçlarını düzeltti “Buraya New York’dan gelmiştin, değil mi?”

“Nerden geldiğimi kimseye söylememiştim.”

O’Rory elini saçlarından çekip itiraz eder küçük bir hareket yaptı. “Kimin nerden geldiğine önem verecek bir adam olduğumu sanmıyorsun herhalde?”

Ned Beaumont bir şey demedi.

“Ama nereye gideceğine önem veriyorum,” dedi ak saçlı adam, “ve işler benim istediğim gibi giderse, daha bir süre New York’a gitmeyeceksin. Burda kalmakla çok şey kazanabileceğini düşündün mü hiç?”

“Hayır,” dedi Ned Beaumont. “Ya da hiç değilse Whisky gelene dek düşünmemiştim.”

“Peki, şimdi ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey bilmiyorum. Seni dinliyorum.”

O’Rory elini saçına götürdü gene. Çakır gözleri dostça ve kurnazca bakıyordu. “Ne kadardır hurdasın?”

“On beş ay.”

“Paul’la içtiğiniz su kaç zamandır ayrı gitmiyor?”

"Bir yıldır."

O'Rory başını salladı. "Ve onu çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Tanıyorum."

"Benim çok işime yarayacak şeyler biliyorsundur," dedi O'Rory.

Ned Beaumont tekdüze bir sesle konuştu: "Teklifte bulun."

O'Rory koltuğunun derinliklerinden kalkıp Ned Beaumont'un girdiğinin karşısındaki kapıya gitti. Kapıyı açtığında bir İngiliz buldog köpeği salınarak içeri girdi. O'Rory koltuğuna döndü.

Köpek donuk şarap ve altın engindeki koltuğun önüne, halının üzerine uzanıp anlamaz bakışlarını efendisine dikti.

"Sana önerebileceğim şeylerden biri," dedi O'Rory, "Paul'dan katmerli bir intikam almak."

"İlgilendirmiyor," dedi Ned Beaumont

"İlgilendirmiyor mu?"

"Bana kalırsa ödeştik."

O'Rory başını kaldırdı. Usulca sordu: "Ve ona zararı dokunacak bir şey yapmak istemezsin, öyle mi?"

"Öyle demedim," diye karşılık verdi Ned Beaumont, biraz sinirli. "Ona zarar getirmek beni rahatsız etmez, ama ne zaman istesem kendi hesabıma yaparım ve senin de bana böyle bir öneriyle özel bir fırsat verdiğini düşünmeni istemem."

O’Rory başını dostça salladı. “Bana göre hava hoş,” dedi. “Demek ki zarar verilmiş. Genç Henry’yi niçin temizledi?”

Ned Beaumont güldü. “Ağır ol,” dedi. “Teklifte bulunmadın daha. Ne güzel köpek bu! Kaç yaşında?”

“Sınırda. Yedi yaşında.” O’Rory ayağını uzatıp ucuyla köpeği okşadı. Köpek tembel tembel kuyruğunu oynattı. “Şuna ne dersin? Seçimden sonra sana bu eyaletin en kral kumarhanesini açıp aklına gelebilecek her garantiyle istediğin gibi işletmene bırakırım.”

“Eğer’e bağlı bir öneri bu,” dedi Ned Beaumont, hafif canı sıkkın bir tavırla. “Yani eğer seçimi kazanırsan. Her neyse, bırak seçim sonrasını, seçime kadar bile burda kalmak isteyip istemediğimden emin değilim.”

O’Rory pabucunun ucuyla köpeğin burnunu okşamayı bıraktı. Bakışlarını yeniden Ned Beaumont’a kaldırıp baygın baygın gülümsedi ve sordu: “Seçimi kazanmayacağımızı mı düşünüyorsun?”

Ned Beaumont gülümsedi. “Sen de bahse girmezsin bu konuda.”

O’Rory, hâlâ baygınca gülümseyerek, bir soru daha sordu: “Benimle iş yapmaya pek hevesli değilsin, değil mi, Beaumont?”

“Değilim.” Ned Beaumont ayağa kalkıp şapkasını aldı. “Zaten fikir benden çıkmamıştı.”

Sesi sıradan, yüzü kibarca ifadesizdi. “Vakit kaybından öteye gitmeyeceğini söylemiştim Whisky’ye.”

“Otur,” dedi ak saçlı adam. “Konuşuruz gene de, değil mi? Belki de bir yerlere varırız bitmeden, kimbilir.”

Ned Beaumont durakladı, omuzlarını oynattı hafifçe, sonra şapkasını çıkarıp paltosuyla birlikte divanın üzerine koyup yanı başlarına oturdu.

O’Rory: “Sana şu anda nakit on bin kâğıt veririm,” dedi, “ve Paul’u yenersek seçim akşamı on bin kâğıt daha veririm ve kumarhane önerimi açık tutarım: ister kabul edersin, ister etmezsin.”

Ned Beaumont dudaklarını büzüp çatık kaşlarının altından kara kara baktı O’Rory’ye.

“Fitnelememi isteyeceksin, tabii,” dedi.

“Onunla ilgili bildiğin her şeyi Observer gazetesine vermeni istiyorum. Kanalizasyon kontratları, Henry’nin nasıl ve niçin öldürüldüğü, geçen kış ki o Shoemaker dalgası, kent yönetimini nasıl elinde tuttuğu, falan.”

“Kanalizasyon hikâyesinde bir bok yok,” dedi Ned Beaumont, kafası başka düşüncelerle doluymuş gibi konuşarak. “İşin kokusu çıkmasın diye kârdan vazgeçti.”

“İyi, peki,” dedi O’Rory, kendinden emin. “Ama Taylor Henry olayının arkasında bir şeyler var.”

“Evet, ordan enseleyebiliriz,” dedi Ned Beaumont, alnını kırıştırarak, “ama Shoemaker olayını kullanabilir miyiz, bilmiyorum” —durakladı— “kendi başımı belaya sokmadan yani.”

"Olur mu öyle şey, canım," dedi O'Rory hemen. "Bıraktık o konuyu. Başka neler var?"

"Belki tramvay kontratının yenilenmesi hikâyesinden bir şey çıkar, bir de o geçen yılki tapu dairesi belası. Ama önceden iyice araştırmamız gerek."

"İkimiz için de çok yararlı olur," dedi O'Rory. "Hinkle'a söylerim — Observer'deki herife— bütün bunları bir hale yola soksun. Sen anlat, bırak ona yazsın. Taylor Henry hikâyesiyle başlarız. En çarpıcısı o."

Ned Beaumont başparmağının tırnağıyla bıyığını düzeltip, "Belki," dedi.

Shad O'Rory güldü. "Yani önceden on bin dolarla başlayalım mı demek istiyorsun?" diye sordu. "Belki de haklısın." Ayağa kalkıp az önce köpeği içeri almak için açtığı kapıya yürüdü.

Kapıyı arkasından çekerek dışarı çıktı. Köpek şarap ve altın renkli koltuğun önünden kalkmadı.

Ned Beaumont bir puro yaktı. Köpek başını çevirip baktı ona.

O'Rory elinde yeşil yüz dolarlıklardan oluşan kalın bir desteyle içeri girdi; parayı tutan kahverengi şeridin üzerinde mavi mürekkeple 10.000ş yazılıydı. Desteyi öbür eline çarparak,

"Hinkle burada şimdi," dedi. "Gelmesini söyledim."

Ned Beaumont alnını kırıştırdı. "Kafamı toparlamam için biraz zaman gerekli."

"Aklından geçtiği gibi anlat Hinkle'a. O biçimlendirir."

Ned Beaumont başıyla onayladı. Purosunun dumanını üfleyip, "Evet," dedi, "Öyle yapabilirim."

O'Rory para destesini uzattı.

Ned Beaumont, "Sağol," diyerek paraları alıp ceketinin iç cebine yerleştirdi. Dümdüz göğsünde, ceketinin içinden bir kabarıklık oluştu.

Shad O'Rory, "Sen de sağol," deyip koltuğuna döndü.

Ned Beaumont puroyu ağzından çıkardı. 'Aklıma gelmişken sana söylemek istediğim bir şey vardı," dedi. "West cinayetini Walt Ivans'ın üstüne atmak, işlerini oluruna bırakmak kadar rahatsız etmez Pau'u."

O'Rory bir an Ned Beaumont'a merakla bakarak sordu: "Niçin?"

"Paul cinayet saatinde kulüpte olduğunu söylemesine izin vermeyecek."

"Yani adamlarına Ivans'ın orada olduğunu unutmalarını mı söyleyecek?"

"Evet."

O'Rory diliyle cık-cık edip sordu: "Ivans'a bazı numaralar çekeceğimi nereden anladı?"

"Anladık işte, canım."

O'Rory gülümsedi. "Yani sen anladın," dedi. "Paul böyle kurnaz değildir."

Ned Beaumont alçakgönüllü bir hareket yapıp sordu: “Nasıl bir numara çektiniz ona?”

O’Rory güldü. “Salağı, cinayette kullanılan tabancaları satın almaya Braywood’a gönderdik.” Gri-mavi gözleri birden katılaştı, keskinleşti. Sonra alaycı oldular gene. “Canım, madem Paul olay çıkarmaya karar verdi, bunların önemi kalmadı artık. Ama bana sataşması hep bundan çıktı, değil mi?”

“Evet,” dedi Ned Beaumont, “Ama gene de eninde sonunda olacaktı bu iş. Paul’un düşüncesine göre, seni adam eden kendisi, dolayısıyla da onun kanadının altında kalman ve onu devirecek kadar büyümemen gerekiyor.”

O’Rory usulca gülümsedi. “Beni adam ettiğine bin pişman edecek olan da benim,” dedi.

“İsterse…”

Kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Bol gri giysiler içinde genç bir adamdı. Kulakları ve burnu çok iriydi. Kahverengi saçları uzamıştı ve kirli yüzü yaşının gerektirmediği ölçüde çizgiliydi.

“Gel, Hinkle,” dedi O’Rory. “Bu Beaumont. Sana anlatacakları var. Biçim verip bana bir göster yazdığını, yarınki gazetede bir patlatmaya başlayalım bakalım.”

Hinkle çürük dişlerini göstererek gülümsedi ve kibar, ama anlaşılmaz birkaç söz söyledi Ned Beaumont’a.

Ned Beaumont ayağa kalkarak, “İyi,” dedi. “Eve gidip çalışmaya başlayalım öyleyse.”

O'Rory başını salladı. "Burada olsa daha iyi olur."

Ned Beaumont şapkasıyla paltosunu alırken gülümsedi ve, "Kusura bakma," dedi, "Ama telefon falan bekliyorum. Şapkanı al, Hinkle."

Hinkle, korkarak, hiçbir şey demeden yerinde durdu.

O'Rory, "Burada kalman gerekecek, Beaumont," dedi. "Başına bir şey gelmesine izin veremeyiz. Burada sağlamdasın."

Ned Beaumont en güzel gülücüğünü sundu. "Endişen paradansa" —elini ceketinin iç cebine sokup çıkardı— "Ben istediklerini verene dek sende kalsın."

"Hiçbir şeyden endişe ettiğim yok," dedi O'Rory sakin bir biçimde. "Ama Paul bana geldiğini duyarsa, başın belaya girer, ben de nallanmanı göze alamam."

"Çaresiz alacaksın," dedi Ned Beaumont. "Ben gidiyorum."

O'Rory, "Hayır," dedi.

Ned Beaumont, "Evet," dedi.

Hinkle birden dönüp odadan çıktı.

Ned Beaumont dönüp öbür kapıya, içeri girdiği kapıya doğru, dimdik, acele etmeden yürüdü.

O'Rory ayakucunda duran buldoğa bir şeyler söyledi. Köpek hantal bir aceleyle ayaklanarak Ned Beaumont'un yanından geçip kapıya gitti.

Ned Beaumont dudaklarını kısarak gülümseyip gene O'Rory'ye döndü. Yüz dolarlıklardan oluşan deste Ned Beaumont'un elindeydi. Elini kaldırdı. "Al şunu da bir tarafına sok," dedi, para destesini O'Rory'ye fırlattı.

Ned Beaumont'un kolu inerken, buldoğun hantal sıçrayışıyla karşılaştı. Köpeğin dişleri bileğine kenetlendi. Darbe Ned Beaumont'un gövdesini sola doğru itti, köpeğin ağırlığını kolundan atmak için tek dizinin üstüne çöktü.

Shad O'Rory koltuğundan kalkıp Hinkle'ın çıktığı kapıya gitti. Kapıyı açıp, "Bir dakika gelsenize," diye seslendi. Sonra, hâlâ dizüstü oturup kolunu köpeğin çekiştirmesine karşı koymamaya alıştırma çabasındaki Ned Beaumont'a yaklaştı. Köpek dört bacağını da germiş, kolu iyice kavramış, neredeyse yere yapışmıştı.

Odaya Whiski'yle iki adam daha girdi. Biri, Shad O'Rory'ye Tahta Kulübe'ye geldiğinde eşlik eden maymunsu, çarpık suratlı, on dokuz-yirmi yaşlarında kumral bir oğlandı. Asık suratlı oğlan gidip Ned Beaumont'un arkasına, onunla kapının arasına yerleşti. Çarpık bacaklı serseri sağ elini Ned Beaumont'un sol koluna, köpeğin kavramış olduğu koluna koydu.

Whisky, Ned Beaumont'la öbür kapının arasında, ortalarda bir yerde durdu.

Sonra O'Rory köpeğe, "Patty!" dedi.

Köpek, Ned Beaumont'un bileğini bırakıp yalpalayarak efendisine doğru gitti.

Ned Beaumont ayağa kalktı. Yüzü solgun ve terden sırılsıklamdı. Ceketinin paralanmış yenine, bileğine, elinden akan kanlara baktı. Eli titriyordu.

O'Rory, kulağa hoş gelen İrlanda şivesiyle konuştu: "Arandın.".

Ned Beaumont gözlerini bileğinden kaldırıp ak saçlı adama baktı. "Evet," dedi. "Buradan gitmeme engel olmak için de beni daha çok arandırman gerekecek."

ÜÇ

Ned Beaumont gözlerini açıp inledi.

Pembe yanaklı, kumral saçlı oğlan dönüp omuzunun üstünden hırladı: "Sus ulan, orospu çocuğu."

Maymuna benzeyen esmer adam, "Rahat bırak onu, Rusty," dedi. "Belki gene çıkmaya çalışır da biraz daha eğleniriz." Parmaklarının şişmiş boğumlarına baktı. "Kâğıtları dağıt."

Ned Beaumont, Fedink'le ilgili bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı. Çarşafsız, battaniyesiz, dar bir yatağın üzerine uzanmıştı. Şilte kan içindeydi. Yüzü şişmiş, ezilmiş, kanamıştı.

Pıhtılaşmış kan, gömleğinin yenini köpeğin ısırdığı bileğine yapıştırmıştı ve eli kurumuş kanlarla kaplıydı. Sarı ve beyaz renkli küçük bir yatak odasındaydı; odada iki iskemle, bir masa, bir komodin, bir duvar aynası, yatağın yanında da Fransız işi, beyaz çerçeveli üç taşbaskısı resim vardı. Yatağın ayakucunun karşısında

açık duran kapıdan beyaz fayanslı bir banyo görünüyordu. Bir kapı daha vardı, kapalıydı. Pencere yoktu.

Maymuna benzeyen esmer adamla pembe yanaklı, kumral saçlı oğlan iskemlelere oturmuşlar, masada iskambil oynuyorlardı. Masanın üstünde kâğıt ve yirmi dolar kadar bozuk para vardı.

Ned Beaumont, derinden gelen bir öfkeyle donuk donuk parlayan gözlerini iskambil oynayan adamlara dikti, sonra yataktan kalkmaya başladı. Yataktan kalkmak güç bir işti onun için. Sağ kolu hiçbir işe yaramıyor, öylece sarkıyordu. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı sol eliyle itmek zorundaydı ve iki kez yan üstü devrilip sol eline dayanarak kendini toparlamak zorunda kaldı.

Maymuna benzeyen adam bir kez başını iskambillerden kaldırıp sırıtarak alaycı bir sesle sordu: “Nasıl gidiyor, birader?” Bunun dışında, masadaki iki adam yalnız bıraktılar onu.

Sonunda, titreyerek, yatağın yanı başında ayakta durmayı başardı. Sol elini yatağa dayayıp dengesini koruyarak, yatağın ayakucuna kadar yürüdü. Orada dikleşip, gözlerini ileriye dikerek, sallana sallana kapalı kapıya doğru yürüdü. Kapıya yaklaşınca sendeleyip dizüstü yere düştü, ama son anda ileri attığı sol eli kapının tokmağını kavradı ve güçlükle ayaküstü durmayı başardı gene.

Maymuna benzeyen adam kâğıtlarını özenle masanın üstüne bırakıp, “Dur,” dedi.

Olağanüstü güzellikteki dişlerini ortaya çıkaran gülümseyişi, bu dişlerin doğal olmadıklarını belli edecek kadar genişti. Gidip Ned Beaumont’un yanında durdu.

Ned Beaumont, kapının tokmağını çekiştiriyordu.

Maymuna benzeyen adam, “Dur bakalım, Abrakadabra!” dedi, bütün ağırlığını koyarak sağ yumruğunu Ned Beaumont’un gözüne vurdu.

Ned Beaumont duvara kadar gitti. Önce başının arkası duvara çarptı, sonra bütün gövdesi çarptı, sonra da duvardan yere kaydı.

Elma yanaklı Rusty, elinde kâğıtları, neşesiz, duygusuz bir sesle konuştu: “Geberteceksin onu be Jeff.”

Jeff, “Bunu mu?” dedi. Ayaklarının dibinde yatan adamı, bacağına pek sert olmayan bir tekme atarak gösterdi. “Gebermez bu. Sağlamdır. Sapasağlam bir adam. Hoşuna bile gidiyordur.” Eğildi, baygın yatan adamın ceketinin yakalarını birer eliyle kavradı, çekerek dizüstü oturttu. “Hoşuna gidiyor, değil mi, yavru?” diye sordu ve tek eliyle Ned Beaumont’u dizleri üstünde tutarak öbür eliyle yüzünü yumrukladı.

Dışarıdan birisi kapı tokmağını oynattı.

Jeff seslendi: “Kim o?”

Shad O’Rory’nin tatlı sesi: “Ben.”

Jeff, Ned Beaumont’u kapının açılmasına izin verecek kadar çekti, bıraktı, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

O’Rory’yle Whisky içeri girdiler. O’Rory yerde yatan adama, sonra Jeff e, sonra da Rusty’ye baktı. Gri-mavi gözleri bulanıktı. Konuştuğunda, Rusty’ye sordu: “Jeff zevk için mi dövüyor yoksa bunu?”

Pembe yanaklı oğlan başını salladı. “Orospu çocuğunun teki bu Beaumont,” dedi bozuk bir sesle. “Ne zaman kendine gelse, kalkıp bir olay çıkarıyor.”

“Ölmesini istemiyorum… daha değil yani,” dedi O’Rory. Yerde yatan Ned Beaumont’a baktı.

“Bakın bakalım, kendine getirebilecek misiniz? Onunla konuşmak istiyorum.”

Rusty masadan kalktı. “Bilmiyorum,” dedi. “İyice kötü durumda.”

Jeff daha iyimserdi. “Tabii olur,” dedi. “Göstereyim size. Sen ayaklarını tut, Rusty.” Ellerini Ned Beaumont’un koltuk altlarına yerleştirdi.

Baygın adamı banyoya taşıyıp küvetin içine yatırdılar. Jeff tıkacı yerine koyup hem aşağıdaki musluktan, hem yukarıdaki duştan soğuk suyu açtı. “Göz açıp kapayana dek kalkıp şakımaya başlar,” dedi.

Beş dakika sonra, banyodan sırılsıklam çıkarıp bıraktıklarında Ned Beaumont ayakta durabiliyordu. Yatak odasına götürdüler gene. O’Rory iskemlelerden birine oturmuş, sigara içiyordu. Whisky gitmişti. “Yatağın üzerine oturtun,” dedi.

Jeffle Rusty, Ned Beaumont’u yatağa götürdüler, döndürüp ittiler şiltenin üzerine. Ellerini üstünden çektiklerinde yatağın üzerine sırtüstü devriliverdi. Tutup gene oturur duruma getirdiler, Jeff de avucuyla darmadağın olmuş yüzünü tokatladı Ned Beaumont’un. “Hadi bakalım, uyuyan güzel, kendine gel,” dedi.

“Amma da gelir ya,” diye mırıldandı asık suratlı Rusty.

“Gelmez mi sanıyorsun?” diye neşeyle sordu Jeff ve Ned Beaumont’u bir daha tokatladı.

Ned Beaumont açılabilecek kadar az şişmiş olan gözünü araladı.

O’Rory, “Beaumont,” dedi.

Ned Beaumont başını kaldırıp odaya bir göz atmaya çalıştı, ama Shad O’Rory’yi görüp görmediği belli değildi.

O’Rory iskemlesinden kalkıp Ned Beaumont’un önünde durdu, yüzüyle öbür adamınki arasında ancak birkaç santim kalana dek eğildi. Sordu: “Sesimi işitebiliyor musun, Beaumont?”

Ned Beaumont’un açık gözü dönük bir öfkeyle O’Rory’nin gözlerine bakıyordu.

O’Rory, “Ben O’Rory, Beaumont,” dedi. “Dediklerimi duyabiliyor musun?”

Ned Beaumont patlak dudaklarını güçlükle kımıldatıp kalın bir sesle, “Evet,” dedi.

O’Rory, “İyi,” dedi. “Şimdi söyleyeceklerimi dinle. Paul’la ilgili olarak bildiklerini anlatacaksın bana.” Sesini yükseltmeden, açık ve seçik bir biçimde konuşuyordu, ama sesi o ezgili havasından bir şey yitirmiyordu. “Belki anlatmayacağını sanıyorsun, ama anlatacaksın.

Şimdiden konuşana dek dövdürteceğim seni. Dediklerimi anlıyor musun?”

Ned Beaumont gülümsedi. Yüzünün perişanlığı gülümseyişini korkunçlaştırdı.

"Anlatmayacağım," dedi.

O'Rory geri çekilip, "Islatın şunu," dedi.

Rusty duraklarken, maymuna benzeyen adam, Ned Beaumont'un kalkık eline vurarak yana itti, sonra yatağın üzerine devirdi adamı. "Bir şey deneyeceğim." Ned Beaumont'un bacaklarını kaldırıp yatağın üzerine uzattı. Elleriyle Ned Beaumont'un gövdesine bir şeyler yaparak üzerine eğildi.

Ned Beaumont'un kollarıyla bacakları sarsılarak titredi ve üç kez inledi. Sonra kımıldamadan kaldı.

Jeff dikilip ellerini yataktaki adamın üstünden çekti. Maymunsu ağzından derin derin soluyordu. Yarı yakınarak, yarı özür dileyerek hırladı: "İşe yaramaz artık. Gene bayıldı."

DÖRT

Ned Beaumont kendine geldiğinde odada yalnızdı. Işıklar yanıyordu. Önceden yaptığı gibi güçlükle yataktan kalkıp kapıya yürüdü. Kapı kilitliydi. Tokmağım kurcalarken kapı hızla içeri doğru açıldı ve Ned Beaumont'u duvara fırlattı.

İçeri yalınayak, iç çamaşırlarıyla Jeff girdi. "Ne kıyaksın be," dedi. "Hep bir numaralar peşindesin. Sopa yemekten bıkmaz mısın sen hiç?" Sol eliyle Ned Beaumont'un boynunu kavradı ve sağ yumruğuyla iki kez yüzüne vurdu, ama eskisi kadar hızlı

vurmuyordu. Sonra onu geriye doğru yatağa itip devirdi. “Artık kımıldama,” diye hırladı.

Ned Beaumont kapalı gözlerle kımıldamadan yattı.

Jeff dışarı çıkıp kapıyı ardından kilitledi.

Ned Beaumont güçlükle yataktan kalkıp kapıya yürüdü. Kapıyı yokladı. Sonra iki adım geri çekilip kendini kapıya atmayı denedi, ama ancak sendeleyebildi. Jeff kapıyı savurarak açana dek denedi bunu.

Jeff, “Ömrümde dayak yemekten bu kadar hoşlanan adam görmedim,” dedi. “Dayak atmaktan bu kadar hoşlandığıma da rastlamadım.” İyice yana eğilip dizinin aşağısından yukarı doğru bir yumruk çıkardı.

Ned Beaumont görmeyen gözlerle yumruğun önünde durdu. Yanağına çarpıp odanın karşı duvarına uçurdu onu yumruk. Düştüğü yerde kımıldamadan kaldı. İki saat sonra Whisky odaya girdiğinde hâlâ orada yatıyordu.

Whisky banyodan getirdiği suyla uyandırdı onu, yatağa uzanmasına yardım etti. “Kafanı kullan,” diye yalvardı. “Bu serseriler öldürürler seni. Aptal adamlar bunlar.”

Ned Beaumont parıltısız, kanlı bir gözle donuk donuk baktı Whisky’ye. “Öldürsünler,” diye mırıldanabildi.

Ondan sonra da O’Rory, Jeff ve Rusty tarafından uyandırılana dek sızdı. Paul Madvig’in işleriyle ilgili olarak O’Rory’ye bilgi vermeyi

reddetti. Yataktan sürüklenerek çekildi, kendinden geçene dek dövüldü ve yeniden yatağa fırlatıldı.

Birkaç saat sonra bu yinelendi. Ona yiyecek hiçbir şey verilmedi.

Son dayak faslından sonra kendine geldiğinde emekleyerek banyoya gitti, lavabonun ayağının arkasında, yerde, pastan kızarmış ince bir tıraş bıçağı gördü. Ayağın arkasındaki tıraş bıçağını çıkarmak on dakika sürdü ve bıçağı duygusuz parmaklarıyla fayans kaplı yerden kaldırabilene dek on-on iki kez düşürdü. Gırtlağını kesmeye çalıştı, ama ancak çenesini üç yerinden çizebildi ve bıçak elinden düştü. Banyonun döşemesine uzanıp, sızana dek hıçkırarak ağladı.

Uyandığında ayağa kalkabiliyordu, kalktı da. Başını soğuk suyla ıslattı ve dört bardak su içti. Su kusturdu onu, sonra da üşüyüp titremeye başladı. Yatak odasına gidip kan içindeki şiltenin üzerine uzandı, ama hemen sonra yeniden ayağa kalkıp sarsıla sendeleye banyoya döndü, yere çömelerek paslı tıraş bıçağını bulana dek arandı. Yere oturup tıraş bıçağını yeleğinin cebine koydu. Koyarken, parmağı çakmağına dokundu. Çakmağı çıkarıp baktı.

Çakmağa baktıkça, açık gözüne kurnazca bir parıltı geldi. Aklı başında bir adamda görülecek bir parıltı değildi bu.

Dişlerini birbirine çarptıracak kadar titreyerek banyonun döşemesinden kalkıp yatak odasına döndü gene. Maymuna benzeyen esmer adamla asık suratlı, pembe yanaklı oğlanın kâğıt oynadıkları masanın altındaki gazeteyi görünce sertçe güldü. Gazeteyi elleriyle yırtıp parçalayıp buruşturarak kapıya doğru yürüdü ve yere koydu. Komodinin her çekmecesinin dibi paket

kâğıdıyla kaplıydı. Onları da buruşturup kapının önüne, gazetelerin yanına koydu.

Tıraş bıçağıyla şiltede uzun bir yarık açtı, içini dolduran kaba, gri pamukları avuç avuç çekip kapıya taşıdı. Artık ne titriyor, ne de sendeliyordu; elleri ustalıkla çalışıyordu, ama bir süre sonra şilteyi parçalamaktan bıktı ve tümünü —kılıfıyla birlikte— kapıya sürükledi.

O sırada güldü, üçüncü deneyişinde de çakmağını çakmayı başardı. Kapının önündeki yığının dibini ateşledi. Önce yığının yakınında, üzerine eğilmiş duruyordu, ama giderek çoğalan duman onu adım adım, istemeye istemeye geri itti; gerilerken de öksürüyordu. Bir süre sonra banyoya girdi, iyice ıslattığı bir havluyu gözlerini, burnunu, ağzını örtecek biçimde başına sardı. Sendeleyerek yatak odasına döndü —duman dolu odada güçlükle seçiliyordu— yatağın üzerine düştü, sonra yanı başına yere oturdu.

Jeff içeri girdiğinde onu orada buldu.

Jeff söverek, ağzıyla burnuna tuttuğu bezin arkasından öksürerek içeri girdi. Kapıyı açarken, yanan yığının çoğunu biraz geriye itmişti. Geri kalanını da tekmeleyerek dağıttı, son kalan parçaların üzerine basarak Ned Beaumont'un yanına vardı. Ned Beaumont'u ceketinin yakasından kavradı ve sürükleyerek odadan çıkardı.

Dışarı çıkınca, hâlâ yakasından tuttuğu Ned Beaumont'u tekmeleyerek ayağa kaldırdı ve koşturarak aralığın dibine götürdü. Oraya varınca onu açık bir kapıdan içeriye itti.

“Döndüğümde kulaklarından birini yiyeceğim senin, eşşoğlueşşek!” diye bağırdı, bir tekme daha salladı, aralığa çıktı, kapıyı çarptı ve kilitledi.

Odanın içine tekmeyle sokulan Ned Beaumont bir masaya tutunarak düşmekten kurtuldu.

Masaya tutunup kendini çekerek doğruldu, çevresine bir göz attı. Havlu bir atkı gibi omuzlarının üstüne kaymıştı. Odanın iki penceresi vardı. En yakın pencereye gidip açmaya çalıştı. Pencere kilitliydi. Kilidi açıp pencereyi kaldırdı. Dışarıda gece olmuştu. Bir bacağını pencerenin eşiğinden attı, sonra öbürünü de attı, döndü, eşiğin üzerine karın üstü uzandı, elleriyle tutunarak aşağı sarkıttı kendini, ayaklarıyla tutunacak bir yer aradı, bulamadı ve kendini boşluğa bıraktı.

5.

HASTANE

BİR

Bir hemşire Ned Beaumont'un yüzüne bir şeyler yapıyordu.

"Neredeyim?" diye sordu.

"St. Luke Hastanesi." Ufak tefek, iri, parlak ela gözlü, sesi soluk soluğa kalmış gibi çıkan, mimoza kokulu bir hemşireydi.

"Ne gün bugün?"

"Pazartesi."

"Ay ve yıl?" diye sordu. Kadın anlamadan bakınca, "Boş ver," dedi. "Ne zamandan beri buradayım?"

"Bugün üçüncü gün."

"Telefon nerede?" Kalkmaya çalıştı.

"Yapmayın," dedi hemşire. "Telefonu kullanamazsınız; heyecanlanmamanız gerekiyor."

"Siz kullanın öyleyse. Hartford altmış bir on altıyı arayın ve Paul Madvig'e onu hemen görmem gerektiğini söyleyin."

"Bay Madvig her gün öğleden sonra buraya geliyor," dedi hemşire. "Ama Doktor Tait'in henüz kimseyle görüşmenize izin vereceğini sanmıyorum. Aslında şimdi bile gereğinden fazla konuştunuz."

"Şimdi nedir? Sabah mı, öğleden sonra mı?"

"Sabah."

“O kadar bekleyemem,” dedi Ned Beaumont. “Hemen arayın onu.”

“Doktor Tait birazdan gelir.”

“Doktor Tait’i falan istemiyorum,” dedi sinirli bir sesle. “Paul Madvig’i istiyorum.”

“Ne söylersem onu yapacaksınız,” dedi hemşire. “Doktor Tait gelene dek yatın ve sesinizi çıkarmayın.”

Yüzünü buruşturdu hemşireye bakarak. “Amma da hemşiresin sen de. Hastalarla tartışmanın kötü bir şey olduğunu öğretmediler mi hiç sana?”

Hemşire bu soruyu duymazlıktan geldi.

“Zaten çenemi de acıtıyorsun,” dedi Ned Beaumont.

“Kımıldamadan dursaydınız, acımazdı,” dedi hemşire.

Ned Beaumont bir an sustu. Sonra sordu: “Benim başıma ne gelmiş? Yoksa bu derse gelmedin mi henüz?”

“Sarhoş kavgası olmalı herhalde,” dedi hemşire, ama ciddiliğini koruyamadı bundan sonra.

Gülerek, “Ama gerçekten,” dedi, “bu kadar çok konuşmamalısınız. Doktor izin vermeden de kimseyi göremezsiniz.”

İKİ

Paul Madvig öğleden hemen sonra geldi. “Seni gene canlı gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin!” dedi. Yaralı adamın

sargısız sol elini iki avucunun arasına aldı.

Ned Beaumont, “Bir şeyim yok,” dedi, “ama yapmamız gereken şeyler var: Walt Ivans’ı Braywood’a götürüp oradaki silah satıcılarıyla yüzleştirmek gerek. Çünkü o…”

“Onları hep anlattın,” dedi Paul Madvig. “Yaptık.”

Ned Beaumont alnını kırıştırdı. “Ben mi anlattım?”

“Tabii, seni buldukları sabah. Seni ilkyardım hastanesine götürdüler, sen de benimle konuşmadan hiçbir şey yapmalarına izin vermedin, sonra ben buraya gelince de Ivans’la Braywood konusunda söyleyeceklerini söyleyip küt diye bayıldın.”

“Hiçbir şey kalmamış aklımda,” dedi Ned Beaumont. “Yakalayabildiniz mi bari?”

“Ivansları yakaladık tabii. Walt Ivans, Braywood’da tanınınca konuştu, büyük jüri de Jeff Gardner’la kimlikleri belirlenemeyen iki kişiyi suçladı. Ama Shad’i yakalayamayacağız bu işten. Ivans, Gardner’la iş yapmış, herkes de onun Shad’in iznini almadan hiçbir şey yapmayacağını biliyor, ama sıkıysa kanıtla bunu.”

“Jeff, o maymun suratlı herif, değil mi? Yakalandı mı o da?”

“Hayır. Sen kaçtıktan sonra Shad onu da yanına alıp gizlendi herhalde. Onlardı değil mi, seni tutan?”

“Ya... Köpek Kulübesi’nde, üst katta... Vatandaşa tuzak kurmak için gittim, sonunda o beni faka bastırdı.” Yüzünü ekşitti. “Oraya Whisky Vassos’la gittiğimi,, köpeğin beni ısırdığını, Jeffle sarışın bir

oğlandan dayak yediğimi hatırlıyorum. Sonra bir de yangın vardı, o kadar.

Kim buldu beni? Nerede buldu?”

“Polisin biri seni sabahın üçünde Coleman Sokağının ortasında emekleyerek ve arkandan kan izleri bırakarak sürünürken bulmuş.”

“Hep de böyle eğlenceli şeyler yaparım,” dedi Ned Beaumont.

ÜÇ

İri gözlü ufak tefek hemşire kapıyı usulca aralayıp başını içeri soktu.

Ned Beaumont yorgun bir sesle konuştu: “Tamam… ee… ee... Böyle oyunlar için yaşın biraz geçkin değil mi?”

Hemşire kapıyı ardına dek açtı, bir eliyle kapının kenarını tutarak eşikte durdu. “Tevekkeli değil bu kadar da yiyorsunuz,” dedi. “Uyandınız mı diye bakacaktım. Bay Madvig ve” —sesinin soluk soluğalığı daha da çoğaldı ve gözleri daha da parladı— “Ve bir bayan sizi görmeye geldiler.”

Ned Beaumont biraz merakla, biraz da alaycı bir biçimde baktı ona. “Nasıl bir bayan?”

“Bayan Janet Henry,” dedi hemşire, umulmadık bir tatsızlığı haber veriyormuşçasına.

Ned Beaumont yüzünü hemşireden öteye çevirerek yan yattı. Gözlerini kapadı. Ağzının bir kenarı titriyordu, ama sesi duygusuzdu: “Henüz uyanmadığımı söyleyin.”

“Olmaz öyle şey,” dedi hemşire. “Uyumadığınızı biliyorlar, sesinizi duymadılarsa bile şimdiye dek yanlarına dönmediğimden anlamışlardır.”

Gösterişli bir biçimde′ inleyerek dirseğinin üzerinde doğruldu. “Nasıl olsa gene gelecektir,” diye mırıldandı. “İştir, bitsin bari.”

Hemşire aşağılayıcı gözlerle baktı Ned Beaumont′a ve alaycı bir biçimde konuştu:

“Hastanenin önü sizi görmeye gelen kadınları engellemek için çabalayan polislerle doldu.”

“Sana göre hava hoş,” dedi Ned Beaumont. “Belki senatörlerin, adları durmadan gazetelere giren kızları sana çok önemli geliyor, ama benim canıma okudukları gibi seninkine de okusalardı görürdüm. Bu gazete haberleriyle hayatımı kararttılar. Senatör kızları, hep senatör kızları —bir kerecik de değişiklik olsun diye bir milletvekilinin kızı, ya da bir bakanın kızı, ya da bir belediye meclisi üyesinin— ne dersin, acaba senatörler öbür erkeklerden daha mı…”

“Aslında pek eğlendirici değilsiniz,” dedi hemşire. “Saçlarınızı tarayış biçiminizden oluyor hep bunlar. Haber vereyim de gelsinler.” Odadan çıktı.

Ned Beaumont derin bir soluk aldı. Gözleri parlıyordu. Dudaklarını ıslatıp sımsıkı, gizli bir gülücük yaptı ağzıyla, ama Janet Henry odaya girdiğinde, yüzünde sıradan bir kibarlıktan başka bir şey okunmuyordu.

Kız doğrudan yatağına gelip, “Ah, Bay Beaumont,” dedi, “iyileştiğinizi duyunca öyle sevindim ki, gelmekten alıkoyamadım

kendimi.” Elini Ned Beaumont’un avucuna bırakıp gülümsedi. Kahverengi gözleri o kadar koyu değildi aslında, ama saçlarının katıksız sarılığı onları koyu gösteriyordu. “Yani gelmemi istemiyorduysanız, Paul’u suçlamamalısınız.

Getirmesi için ben zorladım onu.”

Ned Beaumont gülümseyerek, “Geldiğinize çok sevindim,” dedi. “Çok iyisiniz.”

Janet Henry’nin peşinden odaya giren Paul Madvig, yatağın öbür yanına gitmişti. Kızdan Ned’e sevgiyle gülümseyerek baktı ve, “Sevineceğini biliyordum, Ned,” dedi. “Söyledim ona.

Nasılsın bugün?”

“Çok iyi. Otursanıza.”

“Kalamayacağız,” dedi sarışın adam. “Grandcourt’da M’Laughlin’le buluşmam gerekiyor.”

“Ama benim gerekmiyor,” dedi Janet Henry. Ned Beaumont’a gülümsedi gene. “Kalamaz mıyım… birazcık?”

“Çok sevinirim,” dedi Ned Beaumont. O sırada yatağı dolanıp kıza bir iskemle getiren Madvig ikisine de sevinçle gülümseyerek, “Çok iyi,” dedi. Kız yatağın yanına oturup kara mantosunu iskemlenin arkasına yaydıktan sonra Madvig saatine baktı ve “Kaçmam gerekiyor,” dedi. Ned Beaumont’un elini sıktı. “Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, Paul, sağol.”

“Hadi bakalım. Yaramazlık etme.” Sarışın adam Janet Henry’ye doğru döndü, durdu, gene Ned Beaumont’a döndü: “Bu ilk buluşmada M’Laughlin’le ne kadar ileri gideyim dersin?”

Ned Beaumont omuzlarını oynattı azıcık. “İstediğin kadar git, ama hiçbir şeyi açıkça söyleme. Açık sözden korkar. Ama istediğini dolambaçlı yoldan söylersen, adam bile öldürür senin için. Sözgelimi, ‘Farzet ki Smith adında bir adam bilmem nerede otursa ve bir gün hastalanıp bir türlü iyileşmese, sen de o sırada benim ziyaretime gelsen ve rastlantı bu ya, o adamın adresine de senin adına bir zarf benim elimle postalanmış olsa, içinde beş yüz dolar bulunduğunu nereden bilebilirim?’ gibi.”

Madvig başıyla onayladı. “Adam öldürmesini istemiyorum,” dedi. “Ama o demiryolu oylarını istiyorum.” Alnını kırıştırdı. “Keşke ayağa kalkabilseydin, Ned.”

“Bir iki güne dek kalkacağım. Bu sabahki Observer gazetesini gördün mü?”

“Hayır.”

Ned Beaumont odaya bir göz attı. “Birisi alıp götürmüş. Baş sayfada çerçeve içinde bir makale. ‘Kent yetkilileri ne yapmayı düşünüyorlar?’ Suç oranının dalga dalga arttığını göstermek için yazılmış, altı haftalık bir olaylar listesi. Polislerin bir şey yapamadığını göstermek için de yakalanan suçluların kısacık bir listesi. Çıkarılan şamatanın çoğu Taylor Henry’nin öldürülmesiyle ilgili.”

Ağabeyinin adı geçince Janet Henry'nin yüzü buruştu ve dudakları aralanarak sessiz bir soluk çıktı ağzından. Madvig kıza bir göz atıp hemen Ned Beaumont'a döndü, başıyla konuşmasını sürdürmemesi için işaret etti.

Ned Beaumont, sözlerinin etkisini fark etmemiş görünerek konuşmasını sürdürdü:

"Sözlerini sakınmamışlar hiç o konuda. Siyasal çevrelerce tanınan bir kumarbazın, cinayeti bir başka kumarbazla hesaplaşmakta kullanabilmesi için, polisi olaya bir hafta el sürmemekle suçluyor. Benim, paramı alabilmem için Despain'in peşinden gittiğimi anlatmaya çalışıyor yani. Senatör Henry'nin, yeni siyasal ortaklarının oğlunun öldürülmesini bu amaçla kullanmaları konusunda ne düşündüğünü soruyor."

Madvig, yüzü kıpkırmızı olmuş, saatini çıkarmaya çalışarak, aceleyle, "Gazeteden bir tane alıp okurum,"dedi. "Artık gitmem…"

"Ayrıca," diye sakin sakin sürdürdü Ned Beaumont, "Polisi, yıllarca koruduğu bazı yerleri, seçim kampanyasına çok yüklü yardımlarda bulunmadıkları için kapatmakla suçluyor. Shad O' Rory'yle kavganı böyle yorumluyorlar. Sahipleri para verdikleri için hâlâ açık olan yerlerin listesini yayınlayacaklarını da söylüyorlar."

Madvig huzursuzca, "Eh," dedi Janet Henry'ye, "allahaısmarladık, hoşça vakit geçireceğini umarım. "Ned Beaumont'a da, "Sonra görüşürüz," dedi ve çıktı.

Janet Henry oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Benden niçin hoşlanmıyorsunuz?" diye sordu Ned Beaumont'a.

“Aslında, galiba hoşlanıyorum,” dedi.

Kız başını salladı. “Hoşlanmıyorsunuz. Biliyorum.”

“Davranışlarıma bakarak yargılamayın beni,” dedi kıza. “Davranışlarım kaba olmuştur hep.”

Kız, Ned Beaumont’un gülümseyişini karşılıksız bırakarak, “Benden hoşlanmıyorsunuz,” diye üsteledi, “oysa hoşlanmanızı istiyorum.”

Ned Beaumont alçakgönüllü davrandı: “Niçin?”

“Çünkü Paul’un en iyi arkadaşısınız,” dedi kız.

“Paul’un,” dedi kıza yan gözle bakarak, “birçok arkadaşı vardır. Politikacıdır o.”

Sabırsızca başını oynattı kız. “En iyi arkadaşısınız.” Bir an durup ekledi: “O Öyle düşünüyor.”

Ned Beaumont, yeterince ciddi bir tavır takınamayarak, “Ya siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Öyle olduğunuzu düşünüyorum,” dedi kız ciddi bir biçimde, “yoksa şimdi burada olmazdınız. Onun uğruna bütün bunları çekmezdiniz.”

Yarım yamalak bir gülümseyişle titredi Ned Beaumont’un ağzı. Bir şey demedi.

Konuşmayacağı belli olunca, Janet Henry içtenlikle atıldı: “Elinizdeyse eğer, benden hoşlanırsanız çok sevineceğim.”

Aynı şeyi söyledi Ned Beaumont: “Aslında, galiba hoşlanıyorum.”

Kız başını salladı. “Hoşlanmıyorsunuz.”

Kıza gülümsedi. Gülümseyişi çok genç ve sevimliydi, gözleri utangaçtı, konuşurken sesinde de gençliğine yakışır bir kibarlık ve içtenlik vardı: “Niçin böyle düşündüğümü size söyleyeyim, Bayan Henry. Aslında… bakın, Paul beni bir yıl kadar önce bir sokak köşesinden bulup çıkardı ben de, sizin gibi bambaşka bir dünyanın kişileriyle birlikte olunca huzursuz ve beceriksiz oluyorum. Sizler sosyete’nin, ‘cemiyet haberleri’nin kişilerisiniz. Siz de bunu… nasıl diyeyim… bu sarsaklığımı düşmanlık sanıyorsunuz; aslında hiç de öyle değil.”

Janet Henry ayağa kalktı ve hiç öfkelenmeden, “Benimle alay ediyorsunuz,” dedi.

Gittikten sonra, Ned Beaumont yastıkların üzerine sırtüstü uzanıp hemşire içeri girene dek tavana parıldayan gözlerle baktı. Hemşire sordu: “Neler yaptınız gene?”

Ned Beaumont başını yastıktan kaldırıp ters ters baktı, ama konuşmadı.

Hemşire, “Buradan çıkarken, dokunsanız ağlayacak gibiydi,” dedi.

Ned Beaumont başını yeniden yastığına dayadı. “Formdan düşüyorum galiba,” dedi.

“Senatör kızlarını ağlatmadan bırakmam genellikle.”

DÖRT

Orta boylu, genç, iyi giyimli, esmer, oldukça yakışıklı, açık yüzlü bir adam içeri girdi.

Ned Beaumont yatakta dikilip, “N’aber, Jack?” dedi.

Jack, “Sandığım kadar kötü görünmüyorsun,” dedi ve yatağın yanına yaklaştı.

“Tek parçayım hâlâ. Bir iskemle çek kendine.”

Jack oturup bir paket sigara çıkardı.

“Sana bir işim var gene,” dedi Ned Beaumont. Elini yastıkların altına sokup bir zarf çıkardı.

Jack zarfı Ned Beaumont’un elinden almadan sigarasını yaktı. St. Luke hastanesinde Ned Beaumont’a yazılma düz beyaz bir zarftı bu ve üstündeki damga iki gün önce kentten postalandığını gösteriyordu. Jack içindeki daktiloyla yazılmış tek yaprağı çıkarıp okudu.

Paul Madvig üzerine, Shad O’Rory’nin bu kadar öğrenmek istediği neler biliyordunuz?

Bildiklerinizin Taylor Henry’nin öldürülmesiyle bir ilgisi var mı?

Yoksa, bunu gizli tutmak için neden bu kadar çok şeye katlandınız.

Jack başını kaldırmadan önce kâğıdı katlayıp yeniden zarfın içine yerleştirdi. Sonra sordu:

“Bir anlamı var mı bunların?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Bunu kimin yazdığını öğrenmeni istiyorum.”

Jack başıyla onayladı. “Bende mi kalacak bu?”

“Evet.”

Jack zarfı cebine koydu. “Kimin yazdığı konusunda bir düşündüğün var mı?”

“Hiç yok.”

Jack sigarasının yanan ucuna baktı. “Çok güç bir iş, biliyor musun?” dedi sonra.

“Biliyorum,” dedi Ned Beaumont, “Sana tek söyleyebileceğim de bu geçtiğimiz hafta içinde bunlardan bir sürüsünün —hiç değilse birkaç tanesinin— ortaya çıktığı. Benim aldığım üçüncü mektup bu. Farr’a da en az bir tane geldiğini biliyorum. Başka kimlere gitti, bilmem.”

“Öbürlerine de bir göz atabilir miyim?”

Ned Beaumont, “Elimde bir tek bu kaldı,” dedi. “Ama hepsi aşağı yukarı birbirinin aynı: Aynı kâğıt, aynı makineyle yazılmış, her birinde de aynı konuda üçer soru var.”

Jack meraklı gözlerle Ned Beaumont’a baktı. “Ama tamamen aynı sorular değil, değil mi?”

“Tamamen değil, ama hep aynı sonuca varıyorlar.”

Jack başıyla onaylayıp sigarasından bir nefes aldı.

Ned Beaumont, “Bütün bunların çok gizli olduğunu söylememe gerek yok, tabii,” dedi.

“Tabii.” Jack sigarayı ağzından çıkardı. ‘“Aynı nokta’ dediğin, Madvig’le bu öldürme olayı arasındaki bağ mı?”

“Evet,” dedi Ned Beaumont, gözlerini esmer delikanlıya dikerek. “Ve hiçbir bağ da yok.”

Jack’in esmer yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Nasıl olabileceğini anlayamıyorum,” dedi ayağa kalkarak.

BEŞ

Hemşire büyük bir sepet dolusu meyve taşıyarak odaya girdi. “Ne güzel, değil mi?” dedi, sepeti bırakarak.

Ned Beaumont temkinli bir biçimde başıyla onayladı.

Hemşire sepetten küçük, kartondan bir zarf çıkardı. “Bahse girerim ondandır,” dedi, zarfı Ned Beaumont’a uzatarak.

“Nesine?”

“Nesine isterseniz.”

Ned Beaumont, çok karanlık bir kuşkusu doğrulanmış gibi başını salladı. “Zarfa bakmışsındır,” dedi.

“Siz de, yani… “ Gülerken sözünü kesti, ama tavrından alındığı belli oluyordu.

Ned Beaumont, Janet Henry’nin kartını zarftan çıkardı. Üstünde tek bir sözcük yazılıydı: Lütfen! Alnını kırıştırarak karta baktı, hemşireye, “Kazandınız,” dedi, kartı usulca tırnağına vurdu. “Zerzevattan buyur ve yiyormuşum izlenimini verecek kadar çok al.”

Öğleden sonra, daha geç bir saatte, şöyle yazdı:

Sayın Bayan Henry,

İyiliğinizle beni şaşırttınız; önce ziyaretime geldiniz, sonra da meyveler gönderdiniz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, ama bir gün daha açık bir biçimde şükranımı gösterebileceğimi umuyorum.

Saygılarımla, Ned Beaumont

Bitirdikten sonra yazdıklarını okudu, yırtıp bir daha yazdı; aynı sözcükleri kullandı, ama sıralarını değiştirdi; ikinci tümce, “Şükranlarımı daha açık bir biçimde gösterebileceğimi umuyorum,” diye bitiyordu.

ALTI

Sabahlık ve terlik giymiş olan Ned Beaumont, hastane odasının penceresi kenarındaki masada kahvaltı edip, Observer gazetesini okurken içeri Opal Madvig girdi. Gazeteyi katladı, kahvaltı tepsisinin yanına ters olarak bıraktı ve dostça, “N’aber, ufaklık,” diyerek ayağa kalktı.

Yüzü solgundu.

“New York’dan döndüğünde beni niçin aramadın?” diye sordu kız, suçlayıcı bir tavırla.

Onun da yüzü solgundu. Solgunluk, yüzünün çocukça rengini vurguluyor, bir yandan da daha yaşlı gösteriyordu. Mavi gözleri heyecandan irileşmiş ve koyulaşmıştı, ama içlerindeki anlam pek okunmuyordu. Yerin sağlamlığından çok, kendi dengesine güveniyormuşçasına, kasılmadan, dimdik duruyordu. Ned Beaumont’un duvar dibinden çektiği iskemleyi görmezlikten gelerek, aynı tavırla, “Niçin aramadın?” diye sordu.

Ned Beaumont kıza usulca, anlayışla gülüp, “Üstündeki kahverengileri sevdim,” dedi.

“Ned, lütfen…”

“Ha şöyle,” dedi adam. “Eve gelecektim, ama —ne bileyim— döndüğümde o kadar çok şey oluyordu ve her şey o kadar dağınıktı ki, işleri tamamlayamadan Shad O’Rory’ye rastlayıp sonunda buraya düştüm.” Hastaneden söz ettiğini belli etmek için kolunu salladı.

Ned Beaumont’un tavrının rahatlığı kızın ciddiliğini değiştirmedi.

“Bu Despain denen adamı asacaklar mı?” diye sordu kız.

Gene gülüp, “Bu konuşma pek bir yere varmayacak galiba,” dedi Ned Beaumont.

Kız alnını kırıştırdı, ama daha az kasılarak sordu: “Asacaklar mı, Ned?”

“Sanmam,” dedi, başını hafifçe sallayarak. “Aslında, belki de Taylor’u öldüren o değil.”

Kız şaşırmışa benzemiyordu. “Benden ona karşı kullanılacak kanıtlar bulmamı —ya da yaratmamı— istediğinde biliyor muydun bunu?” diye sordu.

Ned Beaumont alınmış gibi güldü. “Tabii bilmiyordum, ufaklık. Sen beni ne sanıyorsun?”

“Biliyordun.” Sesi de mavi gözleri gibi soğuk ve aşağılayıcıydı. “Bütün istediğin alacağını almaktı, bunun için de hem beni, hem de Taylor’un öldürülmesini kullandın.”

“Sen bilirsin,” dedi Ned Beaumont, kayıtsızca.

Kız Ned Beaumont’a bir adım daha yaklaştı. Bir an için çenesi çok hafifçe titredi, sonra genç yüzü gene toparlanarak katı, saldırgan tavrını aldı. “Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?” diye sordu, gözlerini Ned Beaumont’un gözlerine dikerek.

Ned Beaumont başını ağır ağır iki yana salladı.

“Babam?”

Ned Beaumont gözlerini kırpıştırdı. “Yani baban kimin öldürdüğünü biliyor mu, diye mi soruyorsun?”

Kız ayağını yere vurdu. “Onu babam mı öldürdü demek istiyorum!” diye bağırdı.

Adam eliyle kızın ağzını kapadı. Gözleri, kapalı duran kapıya kayıvermişti. “Kes sesini,” diye mırıldandı.

Kız bir eliyle adamın elini iterek bir adım geri çekildi. “O mu öldürdü?” diye üsteledi.

Kısık, öfkeli bir sesle konuştu Ned Beaumont: “Salaklık edeceksen, bari bağırarak etme.

Kendine kaldığı sürece, düşüncelerin ne kadar salakça olursa olsun, kimseyi ilgilendirmez; ama dediğim gibi, kendine sakladığın sürece.”

Kızın gözleri koyulaşıp kocaman açıldı. “Demek o öldürdü,” dedi alçak, tekdüze, kesin bir sesle.

Adam yüzünü kızınkine doğru uzattı. “Hayır, küçük hanım,” dedi çok öfkeli, çok tatlı bir sesle, “O öldürmedi.” Yüzünü kızınkine yakın tuttu. Korkunç bir sırıtış yüzünü buruşturmuştu.

Kız geri çekilmeden, kesin bir ses ve tavırla, “Öyleyse ha bağırarak söylemişim, ha fısıltıyla, ne fark eder, anlamıyorum,” dedi.

Adamın ağzının bir kenarı alaycı bir biçimde kalktı. “Anlayamadığın o kadar çok şey var ki, şaşarsın,” dedi öfkeyle. “Ve böyle sürerse de hiçbir zaman anlamayacaksın.” Kızdan geriye doğru tek, uzun bir adım atıp yumruklarını sabahlığının ceplerine gömdü. Ağzının kenarları şimdi aşağıya dönüktü ve alnında kırışıklar vardı. Kısık gözleri kızın ayaklarının önüne, yere bakıyordu. “Bu saçma düşünceyi nereden edindin?”

“Saçma değil. Saçma olmadığını da pekâlâ biliyorsun.”

Ned Beaumont sabırsızca omuz silkip sordu: “Nereden edindin?”

Kız da omuz silkti. “Hiçbir yerden. Birden… birdenbire uyandım.”

“Saçmalama,” dedi adam sertçe, kaşlarının altından bakarak. “Observer gazetesini mi gördün bu sabah?”

“Hayır.”

Sert, inanmayan gözlerle baktı kıza.

Kızın yanakları sıkıntıdan biraz kızardı. “Görmedim,” dedi, “Niçin soruyorsun?”

“Görmedin demek?” dedi inanmayan bir sesle, ama gözlerindeki kuşku yok olmuştu. Donuk ve düşünceliydi gözleri. Birden parlayıverdiler. Sağ elini sabahlığının cebinden çıkarıp avucunu açarak kıza uzattı. “Mektuba bakayım.”

Kız yusyuvarlak gözlerle baktı adama. “Ne?”

“Mektup,” dedi Ned Beaumont. “Daktiloyla yazılmış, imzasız üç soru.”

Kız bakışlarından kaçmak için gözlerini önüne eğdi; utançtan yüzü biraz bozulmuş gibiydi.

Bir an durakladıktan sonra, “Nereden bildin?” diye sorup kahverengi el çantasını açtı.

“Kentte herkese en aşağı birer tane geldi,” dedi Ned Beaumont kayıtsızca. “Sana ilk kez mi geliyor?”

“Evet.” Buruşuk bir kâğıt parçası uzattı.

Ned Beaumont kâğıdı düzeltip okudu:

Gerçekten de babanızın sevgilinizi öldürdüğünü bilemeyecek kadar aptal mısınız?

Bunu bilmiyor idiyseniz, olayın suçsuz bir adama yüklenmesinde babanıza ve Ned Beaumont'a niçin yardım ettiniz?

Babanızın adaletten kaçmasına yardımcı olmakla onun suç ortağı olma durumuna düştüğünüzün farkında mısınız?

Ned Beaumont başını sallayıp hafifçe gülümsedi. "Hepsi az çok birbirine benziyor," dedi.

Kâğıdı buruşturup masanın yanındaki çöp sepetine attı. "Madem listeye seni de almışlar, bunlardan birkaç tane daha gelir."

Opal Madvig alt dudağını kemirmeye başladı. Mavi gözleri parlıyordu, ama soğuk soğuk.

Ned Beaumont'un rahat yüzüne bakıyordu.

Ned Beaumont, "O'Rory bunları seçim kampanyasında kullanmaya çalışıyor," dedi.

"Onunla aramda geçenleri biliyorsun. Babanla bozuştuğum için beni satın alıp cinayeti babanın üzerine yıkmasına yardımcı olacağımı sandı, hiç değilse seçimleri kazanmasına izin verecek kadar, ama ben kabul etmedim."

Kızın gözleri değişmedi. "Babamla niçin kavga ettiniz?"

"O yalnız ikimizi ilgilendiren bir konu, ufaklık," dedi adam, usulca. "Kavga oldu denebilirse eğer."

“Oldu,” dedi kız. “Carson’un meyhanesinde.” Dişlerini küçük bir tıkırtıyla birbirlerine vurduktan sonra atıldı: “Onun… onun gerçekten de Taylor’u öldürdüğünü fark ettin, onun için kavga ettiniz.”

Adam gülüp alaycı bir biçimde sordu: “Zaten başından beri bilmiyor muydum bunu?”

Alaycılığı kızın yüz ifadesini değiştirmedi. “Observer’ı görüp görmediğimi niçin sordun?” dedi. “Ne vardı?”

“Aynı palavralardan,” dedi Ned Beaumont. “Görmek istiyorsan, orada, masanın üstünde duruyor. Kampanya bitmeden böyle daha çok şeyler olacak. O biçim bir seçim kampanyası olacak. Böyle numaralara yatmakla da babana büyük yardımın dokunmuş...” Sabırsız bir hareketle sözünü yarıda kesti, çünkü kız artık onu dinlemiyordu.

Masaya gitmiş, içeri girerken Ned Beaumont’un elinden bıraktığı gazeteyi alıyordu.

Ned Beaumont kızın sırtına doğru dostça gülümsedi. “Baş sayfada,” dedi, “Belediye Başkanına Açık Mektup.”

Kız okurken titremeye başladı —dizleri, elleri, ağzı— ve Ned Beaumont endişeyle baktı ona, ama okuması bitip gazeteyi bırakarak gene ona döndüğünde uzun gövdesi, güzel yüzüyle bir heykel gibi kıpırtısızdı. Alçak sesle, sözcükleri ister istemez salıveren dudaklarının arasından konuştu: “Böyle şeyleri, doğru olmasalardı, yayınlama cüretini gösteremezlerdi.”

“Daha neler yazacaklarını bir düşün, bu insanın dişinin kovuğunu bile doldurmaz,” dedi Ned Beaumont, tembelce. Eğleniyormuş gibiydi, ama gözlerinde, güçlükle gemleyebildiği bir öfke seziliyordu.

Kız ona uzun bir süre baktı, sonra bir şey demeden kapıya yürüdü.

“Bekle,” dedi adam.

Kız durup ona döndü gene. Adamın gülüşü şimdi dostça ve sevecendi. Kızın yüzü bir heykelinki gibi donuktu.

“Politika acımasız bir oyundur, ufaklık,” dedi Ned Beaumont. “Hele bugün, burada oynandığı biçimiyle. Observer karşı yanı tutuyor ve Paul’a zarar verebilecek şeylerin gerçek olup olmadıklarıyla pek ilgilenmiyor. Onlar…”

“Buna inanmıyorum,” dedi kız. “Bay Mathews’u tanırım, karısı okulda benden bir iki sınıf büyüktü ve arkadaştık; ve doğru olduğunu bilmese, ya da doğruluğundan emin olacağı kanıtlar olmasa elinde, babamla ilgili böyle şeyler yazamazdı, biliyorum.”

Ned Beaumont usulca güldü. “Sen de ne çok şey biliyorsun. Mathews gırtlağına kadar borca batmış durumda. Basımevinin iki ipoteğini de —evininkileri de üstelik— Eyalet Merkez Tröst Şirketi elinde tutuyor. Bu şirket Bili Roan’un malı. Bill Roan, senato seçiminde Henry’nin karşısındaki aday. Mathews her dediklerini yapar, her söylediklerini yayınlar.”

Opal Madvig bir şey demedi. Ned Beaumont’un anlattıklarına inandığını gösterecek hiçbir belirti yoktu tavrında.

İnandırıcı, dostça bir sesle konuşmasını sürdürdü: “Bunu,” —gazeteye bir fiske attı— “sonradan gelecek olanlarla karşılaştıramazsın bile. Akıllarına daha tatsız bir şey gelene dek Taylor Henry’nin kemiklerini sızlatacaklar; seçimler bitene dek de bol bol böyle neşeli şeyler okuyacağız. Buna şimdiden alışmamızda yarar var, özellikle de senin durumundaki birisinin bunlardan alınmaması gerek. Paul bunları pek iplemez. Ne de olsa politikacıdır ve…”

“O bir katil,” dedi kız alçak, kesin bir sesle.

“Kızı da salağın biri,” dedi Ned Beaumont, sinirli sinirli. “Bıraksana artık bu saçmalıkları, ne olur?”

“Babam bir katildir,” dedi kız.

“Delisin sen. Dinle beni, ufaklık. Babanın, Taylor’un öldürülmesiyle hiçbir ilgisi yok. O…”

“Sana inanmıyorum,” dedi kız, ciddi bir sesle. “Bir daha da hiç inanmayacağım sana.” Ned Beaumont suratını astı. Kız dönüp kapıya yürüdü. “Bekle,” dedi Ned Beaumont. “Bak, sana…”

Kız dışarı çıkıp kapıyı çekti.

YEDİ

Ned Beaumont’un yüzü, kapanan kapının ardından öfkeyle buruştuktan sonra, ağır, düşünceli bir havaya büründü.

Koyu gözleri kısıldı, düşünceli düşünceli bakmaya başladı. Bıyığının altında dudakları büzüldü. Az sonra parmağını ağzına götürüp tırnağını kemirmeye başladı. Düzenli, ama her zamankinden derin soluk alıyordu.

Kapısının dışında ayak sesleri işitti. Düşünceli tavrını birden bırakıp "Little Lost Lady" parçasını mırıldanarak, salına salına pencereye yürüdü. Ayak sesleri kapının önünden geçip gitti. Mırıldanmayı bıraktı, eğilip, Opal Madvig'e sorulan üç sorunun yazılı olduğu kâğıdı aldı.

Kâğıdı düzeltmedi, olduğu gibi, buruşuk bir top olarak sabahlığının ceplerinden birine attı.

Bir puro bulup yaktı, sonra dişlerine kenetli puronun dumanlan arasından önündeki masada duran Observer gazetesinin baş sayfasına gözlerini kısarak baktı.

BELEDİYE BAŞKANINA AÇIK MEKTUP

Sayın Başkan,

Observer gazetesi, Taylor Henry cinayetini çevreleyen esrarın aydınlatılmasında çok önemli bir payı olacağına inandığı bazı kanıtları eline geçirmiş bulunmaktadır.

Bu bilgiler, §u anda Observer 'in kasasında bulunan bazı yeminli beyanların içindedir. Bu beyanların özü, kısaca, şöyledir:

1.Paul Madvig, bundan birkaç ay önce, kızıyla olan ilişkilerinden dolayı Taylor Henry'yle tartışmış ve kızı'nın Henry'yle buluşmasını yasaklamıştır.

2.Paul Madvig'in kızı, buna rağmen Taylor Henry'yle, Henry'nin bu amaçla kiraladığı döşeli bir odada birlikte olmuşlardır.

3. Henry'nin öldürüldüğü gün öğleden sonra, ikisi bu odada birlikte olmuşlardır.

4.Paul Madvig o akşam Taylor Henry'nin evine, onu ya da babasını bu konuda bir kez daha uyarmak amacıyla gitmiştir.

5.Taylor Henry'nin öldürülmesinden birkaç dakika önce Paul Madvig, Henry malikânesini öfkeli bir biçimde terk etmiştir.

6.Taylor Henry'nin ölüsü bulunmadan on beş dakikadan az bir süre önce, Henry ve Paul Madvig, ölünün bulunduğu sokak yakınlarında, ayrı ayrı, birbirlerinden birkaç yüz metre uzaklıktaki yerlerde görülmüşlerdir.

7.Şu ana dek, Emniyet Müdürlüğünün hiçbir elemanı Taylor Henry'nin katilini bulmakla görevlendirilmemiştir.

Observer gazetesi bu gerçekleri sizin, seçmenlerin ve tüm vergi ödeyen vatandaşların bilmeleri gerektiğine inanmaktadır. Observer'ın ne kimseye kasti, ne de adaletin tecellisinden başka bir amacı vardır. Observer, bu beyanlarla elindeki diğer bilgileri size ya da başka bir yetkiliye teslim etmeye, ya da adaletin yerine gelmesine yardımcı olacaksa, bunları yayınlamaya hazırdır.

Ama Observer bu yeminli beyanlardaki bilgilerin görmezlikten gelinmesine izin vermeyecektir. Bu kent ve eyalette yasaları uygulamaları için seçilmiş ya da atanmış kişiler, bu belgeleri harekete geçmeleri için yeterli neden olacak kadar önemli görmüyorlarsa, Observer bunları, yayınlamak suretiyle, en yüksek yargı organı olan halka sunacaktır.

H.K. MATHEWS Genel Yayın Müdürü

Ned Beaumont alaycı bir ses çıkararak purosunun dumanını yazıya doğru üfledi, ama gözleri hâlâ düşünceliydi.

SEKİZ

O gün öğleden sonra, erkence bir saatte, Paul Madvig'in annesi Ned Beaumont'u görmeye geldi. Ned Beaumont ona sarılıp yanaklarından öptü, sonunda kadın onu itip alaycı bir sertlikle, "Yeter," dedi, "Paul'un bir zamanlar bir tazısı vardı, ondan betersin."

"Baba yanımdan yarı tazıyımdır zaten," deyip kadının fok derisinden mantosunu çıkarmasına yardım etti Ned Beaumont.

Kadın kara giysilerini düzelterek gidip yatağın kenarına oturdu.

Ned Beaumont mantoyu bir iskemlenin arkasına asıp bacaklar ayrık, eller sabahlığın cebinde, kadının önünde durdu.

Kadın alıcı gözle bir süzdü Ned Beaumont'u. "Pek kötü görünmüyorsun," dedi az sonra.

"Pek iyi de görünmüyorsun. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Sırf hemşireler var diye burada kalıyorum."

"Ona da şaşmam," dedi kadın. "Ama öyle karşımda durup pişmiş kelle gibi sırıtma. Sinirimi bozuyorsun. Otur." Yanıbaşına eliyle vurdu.

Ned Beaumont yatağın üzerine, yanma oturdu.

“Ne yaptın, bilmiyorum, ama Paul büyük ve soylu bir davranış olduğunu söylüyor; bana kalırsa, uslu otursaydın… Başın ne belaya girdi bilmiyorum, ama daha rahat ederdin.”

“Of be, Ana,” diye söze başladı Ned Beaumont.

Kadın sözünü kesti. Oğlununkiler kadar genç duran mavi gözlerini Ned Beaumont’un kahverengi gözlerine dikti. “Bana bak, Ned, o çocuğu Paul öldürmedi, değil mi?”

Ned Beaumont’un ağzı ve gözleri hayretle açıldı. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi yaşlı kadın. “İyi bir çocuktur Paul, ama birtakım kötü söylentilerin dolaştığını duydum. Bu politika, işlerinde de neler döner, Tanrı bilir. Hiç anlamam.”

Kadının kemikli yüzüne bakan Ned Beaumont’un gözlerinde şaşkınlık ve eğlencenin izleri görülüyordu.

“Trene bakar gibi bak istersen, ama siz erkeklerin ne yaptığınızı, düşünmeden nelere giriştiğinizi bir türlü anlayamıyorum. Bunları anlamaya çalışmaktan da sen doğmadan çok yıl önce vazgeçtim.”

Ned Beaumont kadının omuzunu okşadı. “Bir harikasın, Ana,” dedi.

Kadın elinden kaçıp, sert, delici gözlerini dikti gene ona. “Onu öldürmüş olsaydı söyler miydin bana?”

Ned Beaumont, hayır anlamına başını salladı.

“Öldürmediğini nereden bileyim öyleyse?”

Güldü. “Çünkü,” dedi, “öldürmüş olsaydı, ben gene de ‘Hayır,’ derdim, sen de bana doğruyu söyleyip söylemediğimi sorduğunda da ‘Evet,’ derdim.” Gözlerindeki, sesindeki neşe yok oldu. “öldürmedi, Ana.” Kadına bakarak gülümsedi. Yalnız dudaklarıyla, dişlerinin üzerinde inceliveren dudaklarıyla gülümsedi. “Bu kentte Taylor Henry’yi onun öldürmediğine benden başka hiç olmazsa bir kişi inansaydı ve keşke o bir kişi de anası olsaydı.”

DOKUZ

Bayan Madvig gittikten bir saat sonra Ned Beaumont içinde dört kitap ve Janet Henry’nin kartı bulunan bir paket aldı. Teşekkür mektubu yazarken Jack geldi.

Jack, konuştukça ağzından sigara dumanları saçarak, “Bir şeyler buldum galiba, ama hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyorum,” dedi.

Ned Beaumont iyi giyimli delikanlıya düşünceli düşünceli bakıp bıyığının sol yarısını işaret parmağıyla düzeltti. “Seni bulman için tuttuğum şeyse, ister istemez hoşuma gidecek.” Sesi Jack’inki kadar heyecansızdı. “Otur da anlat.”

Jack dikkatle oturdu, bacak bacak üstüne attı, şapkasını yere koydu ve gözlerini sigarasından kaldırıp Ned Beaumont’a çevirdi. “Göründüğü kadarıyla,” dedi, “Madvig’in kızı yazmış onları.”

Ned Beaumont’un gözleri biraz büyüdü, ama yalnız bir an sürdü bu. Yüzünün rengi attı ve soluması dengesizleşti. Sesinde değişiklik yoktu. “Böyle görünmesine neden ne?”

Jack iç cebinden markası, boyu benzer, aynı biçimde katlanmış iki yaprak kâğıt çıkardı.

Kâğıtları Ned Beaumont'a uzattı, o da katlanmış kâğıtları açınca, ikisinin de üzerine daktiloyla yazılmış aynı üç soru olduğunu gördü.

"Bunlardan biri bana dün verdiğin mektup," dedi Jack. "Hangisi olduğunu ayırdedebilir misin?"

Ned Beaumont başını ağır ağır yandan yana salladı.

"Hiçbir fark yok aralarında," dedi Jack. "Öbür mektubu Charter Sokağında, Taylor Henry'nin tuttuğu ve Madvig'in kızının onunla buluşmaya gittiği bir odada ben yazdım. Orada bulunan bir Corona marka makineyle ve oradaki kâğıtların üzerine. Bilindiği kadarıyla bu odanın yalnızca iki anahtarı varmış. Biri oğlanda, biri de kızda. Oğlan öldürüldüğünden beri kız en az iki kez dönmüş oraya."

Elindeki kâğıtlara kaşlarını çatıp bakan Ned Beaumont, başını kaldırmadan, evet anlamına salladı.

Jack içmekte olduğu sigaradan bir tazesini yaktı, kalkıp eskisini masadaki tablada ezdi ve yerine döndü. Yüzünde ve tavrında, bulduğu şeye Ned Beaumont'un gösterdiği tepkiyle ilgilendiğini belli edecek hiçbir iz yoktu.

Bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra Ned Beaumont başını kaldırıp sordu: "Nasıl buldun bunu?"

Jack sigarasını ağzının kenarına yerleştirdi, konuştukça sallandı sigara: "Bu sabahki Observer'de bu yerle ilgili yazıdan aklıma geldi. Polis de o yazıdan uyanmış, ama benden önce varmışlar oraya.

Kısmetliymişim ama… Nöbetçi bıraktıkları memur arkadaşımdı: Fred Hurley. Bir onluk karşılığında da istediğim kadar ortalığı aramama izin verdi.”

Ned Beaumont elindeki kâğıtları salladı. “Polisin bundan haberi var mı?”

Jack omuz silkti. “Ben söylemedim. Hurley’nin ağzını yokladım, ama bir şey bilmiyordu. Ne yapacaklarına karar verene dek nöbet tutuyor orada, o kadar. Belki haberleri var, belki de yok.” Sigarasının külünü yere silkti. “Öğrenebilirim, ama.”

“Boş ver. Başka neler buldun?”

“Başka bir şey aramadım ki.”

Ned Beaumont, esmer delikanlının hiçbir şey belli etmeyen yüzüne kısaca bir baktıktan sonra gene önündeki kâğıtlara eğildi. “Nasıl bir yer?”

“Dört metreye sekiz metre. French adıyla tuttukları bir oda, bir banyo. Evi yöneten kadın, polis gelene dek gerçekten kim olduklarını bilmediğini söylüyor. Belki de doğrudur. Pek öyle sorgu sual edilen bir yer değil. Sık sık gelirlermiş, özellikle öğleden sonraları; son bir hafta içinde de, bildiği kadarıyla, kız iki kez gelmiş, ama görünmeden girip çıkmak da epey kolaymış.”

“O olduğundan emin mi?”

Jack eliyle kayıtsız bir işaret yaptı. “Eşgal uyuyor” Bir an durdu, sonra içindeki dumanları bırakırken ekledi: ”Adam öldüğünden beri başka kadın gelmemiş.”

Ned Beaumont başını kaldırdı gene. Gözleri katılaşmıştı. “Taylor başka kadınlar da mı getiriyormuş?” diye sordu.

Jack aynı kayıtsız hareketi yaptı gene. “Kadın öyle demedi. Bilmediğini söyledi, ama söyleyiş biçimine bakılırsa yalan söylediğine bahse girerim.”

“Evdeki eşyadan anlayamadın mı?”

Jack başını salladı. “Hayır. Pek kadın eşyası yok orada. Bir kimono, bir iki tuvalet eşyası, pijamalar, falan.”

“Adamın eşyalarından çok var mı?”

“Yok, bir kat giysi, bir çift ayakkabı, birkaç iç çamaşırı, çorap, falan.”

“Şapka?”

Jack gülümsedi. “Şapka yok,” dedi.

Ned Beaumont kalkıp pencereye gitti. Dışarıda neredeyse zifiri bir karanlık vardı. Bir düzine yağmur damlası cama yapışmış kalmıştı, bir o kadar daha da Ned Beaumont orada dururken hafifçe çarptı. Yüzünü Jack’e döndü gene. “Çok teşekkür ederim, Jack,” dedi yavaşça. Gözlerini donuk, dalgın bir biçimde Jack’e dikmişti. “Sanıyorum yakında senden bir iş daha isteyeceğim, belki bu gece. Telefon ederim.”

Jack, “Tamam,” dedi, kalkıp gitti.

Ned Beaumont dolaba gidip giysilerini çıkardı, banyoya taşıdı ve giyindi. Odaya döndüğünde içeride bir hemşire vardı; parlak, solgun yüzlü, boylu, etli bir kadındı.

“Giyinmişsiniz,” dedi hayretle.

“Evet, dışarı çıkmam gerekiyor.”

Kadının tavrındaki şaşkınlığa bir de telaş eklendi. “Ama olmaz ki, Bay Beaumont,” diye karşı çıktı. “Gece oldu, yağmur da başladı, üstelik Doktor Tait…”

Ned Beaumont, “Biliyorum, biliyorum,” dedi sabırsızca ve hemşirenin yanından dolanıp kapıya yürüdü.

6.

OBSERVER GAZETESİ

BİR

Bayan Madvig ön kapıyı açtı. “Ned!” diye bağırdı, “Deli misin? Böyle bir gecede sokaklara dökülmüşsün, hastaneden de yeni çıktın.*

“Taksi su almıyordu, “ dedi Ned Beaumont, ama gülümseyişi biraz cansızdı. “Paul burada mı?”

“Yarım saat olmadı çıkalı, galiba kulübe gitti. Ama gel, gir içeri.”

“Opal evde mi?” diye sordu, kapıyı örtüp kadının peşinden yürürken.

“Hayır. Sabahtan bir yerlere gitti.”

Ned Beaumont oturma odasının kapısında durdu. “Kalamayacağım,” dedi. “Kulübe gidip Paul’u orada görürüm.” Sesi biraz titrek çıkıyordu.

Yaşlı kadın hemen ona doğru döndü. “Olmaz öyle şey,” dedi, azarlayan bir sesle. “Şu haline bak, üşütüyorsun kendini. Şuraya ateşin başına oturacaksın, ben de sana içecek sıcak bir şeyler getireceğim.”

“Olmaz, Ana,” dedi. “Bir yerlere gitmem gerek.”

Kadının, yaşını belli etmeyen mavi gözleri parlaklaştı, bakışları keskinleşti. “Hastaneden ne zaman çıktın?” diye sordu.

“Şimdi.”

Kadın dudaklarını büzdü, sonra biraz aralayıp, suçlayıcı bir sesle, “Kaçtın,” dedi. Gözlerinin duru maviliğine bir gölge düştü. Ned Beaumont’a yaklaşıp yüzünü onunkine yanaştırdı; boyu neredeyse onunki kadardı. “Paul’la ilgili bir şey mi?” Gözlerine düşen gölgenin korkudan kaynaklandığı belli oluyordu. “Ya da Opal’la mı?”.

Ned Beaumont’un sesi neredeyse işitilmeyecekti. “Onlarla görüşmem gereken bir konu var.”

Kadın kemikli parmaklarını Ned Beaumont’un yanağına biraz utanarak dokundurdu. “İyi bir çocuksun sen, Ned.”

Kollarını kadına doladı. “Endişelenme, Ana. Sandığın kadar kötü bir durum değil. Yalnız Opal eve gelirse, dışarı bırakma onu… tutabilirsen tabii.”

“Bana anlatabileceğin bir şey değil mi, Ned?” diye sordu kadın.

“Şimdilik değil. Hem de… aslında… bir şeyler sezdiğini bilmeseler daha iyi.”

İKİ

Ned Beaumont yağmurun altında beş sokak öteye yürüyüp bir dükkâna girdi. Oranın telefonundan önce bir taksi çağırdı, sonra da iki numara daha arayıp Bay Mathews’u istedi.

Bay Mathews’u bulamadı.

Bir başka numara arayıp Bay Rumsen’i istedi. Bir süre sonra, “N’aber Jack?” diyordu, “Ben Ned Beaumont. İşin çok mu?.. İyi.

Durum şöyle. Bugün sözünü ettiğimiz kızın Mathews'u görmeye gidip gitmediğini öğrenmek istiyorum, gittiyse de sonradan ne yaptığını... Evet, Hal Mathews'u. Telefonla orada da aradım, evinde de, ama bulamadım... Vallahi, olabilirse, kimseye çaktırmadan; ama öğren ve çabuk öğren... Hayır, hastaneden çıktım. Evde telefonunu bekleyeceğim. Numaramı biliyorsun... Evet, Jack. Tamam, sağol, elinden geldiği kadar sık ara beni... Eyvallah."

Dışarıda bekleyen taksiye bindi, adresini verdi, ama altı sokak kadar gittikten sonra ara camı tıkırdatıp sürücüye bir başka adres verdi.

Az sonra, sürücü dikçe uzanan bir çimenliğin ortasında duran, basık, gri bir evin önünde durdu. "Bekle," dedi sürücüye, arabadan çıkarken.

Kapıyı çaldığında, gri evin kapısını kızıl saçlı bir hizmetçi açtı.

"Bay Farr evde mi?" diye sordu hizmetçiye.

"Bir bakayım. Kim arıyor?"

"Bay Beaumont."

Başsavcı iki elini de açarak evin girişine geldi. Kırmızı, kavgacı yüzünü gülücükler kaplamıştı. "Vay, vay, vay, Beaumont, hoş geldin," dedi konuğuna doğru koşarak. "Paltonla şapkanı alayım."

Ned Beaumont gülümseyip başını salladı. "Kalamayacağım," dedi. "Hastane dönüşü bir uğrayayım dedim."

"İyileştin demek? Harika."

"Oldukça iyiyim," dedi Ned Beaumont. "Bir yenilik var mı?"

“Önemli bir şey yok. Seni pataklayan herifleri hâlâ yakalayamadık. bir yerlere kaçmışlar, ama yakalayacağız.”

Ned Beaumont önemsemez bir tavırla ağzını büzdü. “Ölmedim, onlar da öldürmeye çalışmıyorlardı zaten; yakalasan da, olsa olsa yaralamadan içeri atarsın.” Uykulu gözlerle Farr’a baktı. “Bu üç sorulu mektuplardan başka aldın mı?”

Başsavcı öksürdü. “Ha, evet, iyi ki hatırlattın, bir iki tane daha geldi.”

“Kaç tane?” diye sordu Ned Beaumont. Sesi kibar ve heyecansızdı. Tembel bir gülümseyiş dudaklarının kenarlarını biraz kaldırmıştı. Gözleri alaycı bir biçimde parlıyordu, ama Farr’ın gözlerine dikilmişlerdi.

Başsavcı öksürdü. “Üç,” dedi çekinerek. Sonra gözleri parlayıverdi. “Haberin var mı, bilmiyorum, nefis bir toplantımız oldu.”

Ned Beaumont sözünü kesti. “Aynı şeyleri mi anlatıyorlar?”

“Ee… az çok.” Başsavcı dudaklarını yaladı ve gözlerine yalvarıcı bir bakış gelmeye başladı.

“Ne demek, az çok?”

Farr’ın gözleri Ned Beaumont’un yüzünden boyunbağına, sonra yana, sol omuzuna kaydı.

Dudaklarını hafifçe kımıldattı, ama tek ses çıkmadı.

Ned Beaumont’un gülümseyişi açıkça alaycıydı şimdi. “Hepsi Paul’un Taylor Henry’yi öldürdüğünü mü yazıyorlar?” diye sordu,

şerbet gibi bir sesle.

Farr sıçradı, yüzünün rengi atıp turuncu oldu, heyecandan şaşkın gözlerini Ned Beaumont'unkilere çevirdi gene. "Allahaşkına, Ned!" dedi.

Ned Beaumont güldü. "Sinirlerin bozuluyor, Farr," dedi aynı şerbet gibi sesle. "Dikkat et kendine, yoksa dağılıvereceksin." Yüzü ciddileşti. "Paul sana bu konuda bir şeyler söyledi mi? Sinirlerin konusunda, yani."

"H… hayır."

Ned Beaumont gülümsedi gene. "Belki de fark etmemiştir şimdilik." Kolunu kaldırdı, kol saatine baktı, sonra Farr'a döndü. "Kimin yazdığını öğrenebildin mi?" diye sordu birden.

Başsavcı kekeledi: "Bak, Ned… şu anda… biliyorsun …yani şimdi…" deyip sustu.

Ned Beaumont, "Eee?" dedi.

Başsavcı yutkunarak, telaşla, "Bir şeyler bulduk, Ned, ama kesin bir şey söylemek için çok erken. Belki de bir şey çıkmaz. Bilirsin bu işlerin nasıl yürüdüğünü," dedi.

Ned Beaumont başıyla onayladı. Yüzünde yalnız dostluk vardı şimdi. Sesi düzgün, soğuk olmamasına karşın da heyecansızdı: "Nerede yazıldıklarını ve hangi makineyle yazıldıklarını öğrendin, ama şimdilik başka bir şey bilmiyorsun. Kimin yazmış olabileceği konusunda tahmin bile yürütecek durumda değilsin."

"Evet, öyle, Ned," dedi Farr rahatlayarak.

Ned Beaumont, Farr'ın elini kavrayıp dostça sıktı. "Aferin," dedi. "Hadi, benim kaçmam gerekiyor. İşleri aceleye getirmeyeceksin, davranmadan önce her şeyin doğru olduğundan emin olacaksın, o zaman yanılman olanaksız. Benden söylemesi."

Başsavcının sesiyle gözlerinden nasıl duygulandığı belli oluyordu. ".Sağol, Ned, sağol."

ÜÇ

O akşam saat dokuzu on geçe, Ned Beaumont'un oturma odasındaki telefon çaldı. Hemen koştu. "Alo... Evet, Jack... Evet... Evet... Nerede?.. Evet, çok iyi... Bu akşamlık bu kadar. Çok teşekkürler."

Telefondan kalktığında, solgun dudakları gülümsüyordu. Gözleri parlak ve kayıtsızdı. Elleri azıcık titriyordu.

Üç adım atmadan telefon gene çaldı. Bir an durakladı, sonra telefona döndü gene. "Alo... Ha, Paul... Evet, yatalakçılık oynamaktan bıktım... Önemli bir şey yok, şöyle sana bir uğrayıp merhaba diyeyim demiştim... Yok, şu sıra olanaksız. Sandığın kadar sağlam değilim anlaşılan, yatsam daha iyi olacak galiba... Evet, tabii, yarın olur... Güle güle."

Evden çıkarken şapkasıyla yağmurluğunu giydi. Sokak kapısını açtığında rüzgâr yağmuru savurdu suratına, birkaç yüz metre ötedeki garaja varana dek de yüzünü dövdü sular.

Garajın cam duvarlı yazıhanesinde, bir zamanlar beyaz olan bir tulum giymiş, uzun boylu, zayıf, kumral bir adam iskemlesini geriye

devirmiş, ayaklarını altında elektrik sobası yanan bir rafın üzerine dayamış, gazete okuyordu. Ned Beaumont, “N’aber, Tommy?” dediğinde, gazetesini indirdi.

Tommy’nin yüzünün pisliği, dişlerini olduğundan da beyaz gösteriyordu. Gülümseyerek bir sürü diş gösterdi ve “Bayağı hava var bu akşam,” dedi.

“Evet. Bana göre bir haşatın var mı? Beni bu akşam kır yollarında taşıyabilecek bir şey?”

Tommy, “Çok kısmetlisin,” dedi, “iyi ki bu akşamı seçmişsin. Kötü bir arabaya da kalabilirdin. Ama bu akşam elimde bir Buick var, başına ne gelirse gelsin, umurumda değil.”

“Götürür mü beni oraya kadar?”

“Gecenin bu saatinde,” dedi Tommy, “Bulacağın bir başka araç ne kadar götürürse, o kadar götürür.”

“İyi öyleyse. Benzinini dolduruver. Lazy Creek’e böyle bir havada en iyi hangi yoldan gidilir?”

“Nereye kadar gideceksin?”

Ned Beaumont garajcıya düşünceli düşünceli baktı, sonra, “Dereye vardığı yere kadar, falan,” dedi.

Tommy başını salladı. “Mathews’un evine mi?” diye sordu.

Ned Beaumont bir şey demedi.

Tommy, “Gideceğin yere göre değişir de ondan,” dedi.

“Öyle mi? Mathews’un evine.” Ned Beaumont alnını kırıştırdı. “Bu gizlidir, ama Tommy.”

“Benim konuşacağımı sandığın için mi bana geldin, yoksa konuşmayacağımdan emin olduğun için mi?” diye sordu Tommy.

Ned Beaumont, “Acelem var,” dedi.

“O zaman yeni ırmak yolundan Barton’un yerine dek gidip —varabilirsen oraya— toprak yoldan köprüye sapacaksın, sonra da ilk dörtyol ağzından doğuya döneceksin gene.

Mathews’un evinin arkasına, o tepenin doruğuna yakın bir yerlere düşersin o yoldan. Bu havada toprak yoldan geçemezsin, kavşağa dek yeni ırmak yolundan çıkıp sonra eski yola vurman gerekecek.”

“Sağol.”

Ned Beaumont Buick’e binerken, Tommy aşırı derecede umursamaz bir sesle, “Yan cepte yedek bir tabanca var,” dedi.

Ned Beaumont uzun boylu, zayıf adama baktı. “Yedek mi?” diye sordu, boş boş.

“İyi yolculuklar,” dedi Tommy.

Ned Beaumont kapıyı çekip gazladı.

DÖRT

Arabanın saati on otuz ikiyi gösteriyordu. Eklemleri tutulan Ned Beaumont ışıkları söndürüp Buick’den indi. Rüzgârın savurduğu

yağmur, ağaçları, çalıları, yerleri, adamı, arabayı, ıslak ıslak dövüyordu. Yokuş aşağı bakınca, yağmurla çalıların arasından leke leke küçük sarı ışıklar seçilebiliyordu. Ned Beaumont titredi, yağmurluğuna daha sıkı sarınmaya çalıştı ve sırılsıklam otların arasından sendeleyerek yokuş aşağı, ışık kümelerine doğru yürümeye başladı.

Sırtına çarpan yağmur ve rüzgâr onu ışıklara doğru itiyordu. Yokuş aşağı yürüdükçe tutukluğu yavaş yavaş geçti; yürüdükçe de sık sık tökezlemesine, yerdeki küçük engellere takılmasına karşın, çevik adımlarla, zikzaklar çizerek, ama emin bir biçimde amacına yaklaşıyordu.

Az sonra ayaklarının altında bir patika olduğunu fark etti. Patikayı göremiyor, ayağının altındaki kayganlıktan, kenardaki çalıların suratına çarpmasından sezebiliyordu ancak. Patika bir süre onu sola doğru götürdü, sonra geniş bir eğri çizerek, içinden gürültüyle suların aktığı küçük bir yarın kenarına, oradan da bir eğri daha çizip sarı ışığın parıldadığı yapının ön kapısına getirdi.

Ned Beaumont doğrudan doğruya gidip kapıya vurdu.

Kapı, kır saçlı, gözlüklü bir adam tarafından açıldı. Uysal, solgun bir yüzü vardı; gözlüklerinin ardından endişeyle bakan açık renkli gözleri griydi. Kahverengi takımı düzgün ve pahalıydı, ama modaya uygun değildi. Dik, kolalı, beyaz yakasının bir yanına dört damla su düşmüştü. Kapıyı açık tutarak yana bir adım attı ve “Buyurun, efendim, buyurun,” dedi, sıcak değilse de dostça bir sesle. “Dışarıda durulacak hava değil.”

Ned Beaumont selam vermek için başını beş santim kadar eğip içeri girdi. Yapının tüm zemin katını oluşturan geniş bir odaya girdi. Mobilyasının azlığı ve yalınlığı, odaya gösterişten uzak, hoş bir ilkellik veriyordu. Hem mutfak, hem yemek odası, hem oturma odası görevi yapıyordu.

Şöminenin yanıbaşında oturduğu tabureden kalkan Opal Madvig dimdik durarak koyu gözlerini düşmanca bir bakışla Ned Beaumont'a dikti.

Ned Beaumont şapkasını çıkarıp yağmurluğunun düğmelerini çözmeye başladı. Öbürleri onu o zaman tanıdılar.

Kapıyı açan adam inanamayan bir sesle, "Ama bu Beaumont," dedi ve iri gözlerle Shad O'Rory'ye baktı.

Shad O'Rory odanın ortasında, şömineye dönük bir koltukta oturuyordu. Ned Beaumont'a dalgın dalgın gülümseyerek, ezgili, hafif İrlanda şiveli sesiyle, "Öyle ya," dedi. "Nasılsın, Ned?"

Jeff Gardner'in bir maymununkine benzeyen suratını, güzel takma dişlerini ortaya koyup kanlı gözlerini hemen hemen yok eden bir gülümseyiş sardı. "Vay be, Rusty," dedi yanındaki sedire yayılmış olan asık yüzlü, pembe yanaklı oğlana, "Sevgili lastik topumuz gelmiş. Onu hoplatışımızı sevdiğini söylememiş miydim sana?"

Rusty, Ned Beaumont'a suratını asarak baktı ve odanın öbür ucundan anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

Opal Madvig'in yanında oturan kızıllar giymiş zayıf kız, parlak, ilgili, koyu gözlerle Ned Beaumont'a baktı.

Ned Beaumont yağmurluğunu çıkardı. Jeffle Rusty'nin yumruklarının izlerini hâlâ taşıyan ince yüzü, gözlerinde sezilen saldırganlığın dışında, sakindi. Şapkasıyla yağmurluğunu kapının yanında duran boyasız ağaçtan bir dolabın üstüne koydu. Kendisini içeri alan adama gülümseyerek, "Gerçekten arabam bozuldu," dedi. "Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim, Bay Mathews."

Mathews biraz dalgınca, "Önemli değil, hoş geldiniz," dedi. Sonra korku dolu gözleri gene yalvarırcasına Shad O'Rory'ye baktı.

Shad O'Rory düzgün, ak saçlarını, solgun, ince eliyle düzeltip Ned Beaumont'a dostça baktı, ama bir şey demedi.

Ned Beaumont şömineye doğru ilerledi. "N'aber, ufaklık," dedi Opal Madvig'e.

Kız selamına tepki göstermedi. Boş, koyu gözlerle düşmanca baktı ona.

Ned Beaumont gülümseyişini kızıllar giymiş olan zayıf kıza çevirdi. "Bu da Bayan Mathews, değil mi?"

Kadın, "Öyle," dedi, usul, neredeyse cilveli bir sesle ve elini uzattı.

"Opal bana okul arkadaşı olduğunuzu söylemişti," dedi, kadının elini kavrarken. Kadından Rusty'yle Jeffe çevirdi yüzünü ve "N'aber çocuklar," dedi kayıtsızca. "Bu yakınlarda sizi görmeyi umuyordum ben de."

Rusty bir şey demedi.

Jeff in yüzü, keyifle sırıtan çirkin bir maskeye dönüştü. "Ben de umuyordum senin kadar," dedi neşeyle, "Çünkü parmaklarımın

boğumları iyileşti. Seni eşşek sudan gelene dek dövmekten niçin böylesine zevk alıyorum dersin, ha?”

Shad O’Rory dönüp bakmaksızın maymuna benzeyen adama, “O ağzınla çok fazla konuşuyorsun, Jeff,” dedi. “Konuşmasaydın belki ağzındaki dişler kendinin olurdu.”

Bayan Mathews Opal’a fısıltıyla bir şeyler söyledi. Opal başını sallayıp gene şöminenin başındaki tabureye oturdu.

Mathews, şöminenin öbür ucundaki bir tahta iskemleyi göstererek, sinirli bir biçimde, “Oturun, Bay Beaumont,” dedi, “Ayaklarınızı kurutun, ısının.”

“Sağolun.” Ned Beaumont, iskemleyi ateşin sıcağına çekip oturdu.

Shad O’Rory sigarasını yakıyordu. İşini bitirdikten sonra sigarayı dudaklarının arasından çıkarıp sordu: “Nasılsın, Ned?”

“Fena değilim, Shad.”

“Güzel.” O’Rory başını biraz çevirip sedirin üstünde oturan iki adamla konuştu: “Sizler yarın kente dönebilirsiniz, çocuklar.” Ned Beaumont’a dönüp umursamaz tavrıyla açıkladı:

“Ölmeyeceğini kesinlikle bilene dek ne olur, ne olmaz diyorduk, ama yaralamaktan suçlanmayı göze alıyoruz.”

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Büyük bir olasılıkla ben de size karşı tanıklık etmeyeceğim, ama dostumuz Jeffin West’in öldürülmesiyle ilgili olarak arandığını unutmayın.” Sesi kayıtsızdı, ama şöminede yanan kütüğe takılan gözlerine acımasız bir parıltı gelip gitti. Gözlerini sola çevirip Mathews’e baktığında, alaycılıktan

başka bir şey görünmüyordu gözlerinde. “Tabii, sizi gizlediği için Mathews’ın başına bela olmak amacıyla da tanıklık edebilirdim.”

Mathews aceleyle, “Yapmadım, Bay Beaumont,” dedi. “Bugün eve gelene dek burada olduklarını bile bilmiyordum, geldiğimde şaşkınlığım sizinki kadar… ” Sustu, telaşı yüzünden belli oldu ve ağlamaklı bir sesle Shad O’Rory’ye, “Başımın üstünde yeriniz var, biliyorsunuz,” dedi. “Pekâlâ biliyorsunuz, ama anlatmak istediğim” —yüzünü bir gülümseyiş aydınlatıverdi— “farkında olmadan size yardım etmekle yasalar karşısında sorumlu olmam olanaksız.”

O’Rory usulca, “Evet, bana bilmeden yardım ettiniz,” dedi. Parlak gri-mavi gözleri ilgi duymaksızın bakıyordu gazete sahibine.

Mathews’ın gülümseyişi mutluluğunu yitirdi, sönüverdi. Huzursuz parmaklarla boyunbağını düzeltti, sonra gözlerini kaçırdı O’Rory’den.

Bayan Mathews tatlı bir sesle Ned Beaumont’a, “Çok can sıkıcı bir akşamdı şu âna dek,” dedi. “Siz gelene dek sıkıntıdan patlıyorduk.”

Ned Beaumont kadına merakla baktı. Koyu gözleri parlak, yumuşak, çağırıcıydı. Adamın alıcı gözle bakışı karşısında gözlerini kaçırıp dudaklarını cilveli bir biçimde azıcık büzdü.

Dudakları ince ve fazla boyalıydı, ama çok biçimliydi. Kadına gülümsedi, ayağa kalkıp yanına gitti.

Opal Madvig önüne, yere bakıyordu. Mathews, O’Rory ve sedirin üzerinde oturan iki adam Ned Beaumont’la Mathews’un karısına bakıyorlardı.

“Niçin böyle sıkıcı oluyorlar dersiniz?” diye sorup kadının önüne, yere bağdaş kurarak oturdu. Doğrudan yüzünü kadına dönmemişti, arkasına attığı eline yaslanarak yüzünü yana çevirip kadına bakıyordu.

“Vallahi bilmiyorum,” dedi kadın. “Hal, Opal’la birlikte buraya gelmeyi isteyip istemediğini sorunca, eğlenceli olacağını sanmıştım. Sonra buraya geldiğimizde Hal’in bu” —bir an durup gizleyemediği bir kuşkuyla— “arkadaşlarını” dedi, “bulduk,” ve konuşmasını sürdürdü: “O zamandan beri de herkes oturup ne olduğunu hiç mi hiç bilmediğim gizli bir şeyden söz ediyor; akıl almaz ölçüde sersemce bir şey bu. Opal’ın da öbürlerinden bir farkı yok. O da…”

Kocası, “Dur, dur, Eloise,” dedi, sözde yetkin bir sesle; karısı başını kaldırıp ona baktığında da gözlerinde yetkeden çok utanç vardı.

“Bana ne,” dedi kadın, umursamaz bir biçimde. “Opal’ın da sizlerden aşağı kalır yanı olmadığı doğru. Onunla, buraya geldiğinizde konuşacağınızı söylediğiniz işin —her ne işse— sözünü bile etmediniz. Fırtına olmasaydı burada dururdum sanıyorsan, yanılıyorsun.

Durmazdım.”

Opal Madvig’in yüzü kızarmıştı, ama başını kaldırmadı.

Eloise Mathews yüzünü Ned Beaumont’a doğru çevirdi ve yüzündeki umursamazlık yerini cilveye bıraktı. “Buna karşı çıkmanız gerek,” dedi. “Sizi gördüğüme bu yüzden sevindim, yoksa yakışıklı olduğunuzdan değil.”

Ned Beaumont kadına yapmacık bir öfkeyle baktı.

Kadın suratını astı. Bu aşıklık gerçekti, oynamıyordu. “Arabanız gerçekten de bozuldu mu?” diye sordu, “Yoksa onları bu salakça gizemliliğe iten can sıkıcı işi izlemek için mi geldiniz?

Demek öyle. Siz de onlardan birisiniz.”

Ned Beaumont güldü. Sordu: “Sizi gördükten sonra düşüncemi değiştirmişsem eğer, ne amaçla geldiğim fark etmez, değil mi?”

“Yoooo… —kadın kuşkuluydu— ”ama değiştirdiğinizden iyice emin olmam gerekir.”

“Hiçbir konuda ciddi olmayacağım,” diye söz verdi Ned Beaumont neşeyle. “Kendilerini neden böyle için için yedikleri konusunda gerçekten de bir bilginiz yok mu?”

“Hiç yok,”dedi kadın öfkeyle, “Ama çok sersemce, büyük bir olasılıkla da siyasal bir konu olduğundan eminim.”

Ned Beaumont boşta duran elini Uzatıp kadının elini okşadı. “Akıllı bir kızsınız, söylediklerinizin ikisi de doğru.” Başını çevirip O’Rory’yle Mathews’e baktı. Gözleri kadınınkilere döndüğünde neşeyle parıldıyorlardı. “Anlatmamı ister misiniz?”

“Hayır.”

“Her şeyden önce,” dedi Ned Beaumont, “Opal Madvig, babasının Taylor Henry’yi öldürdüğünü sanıyor.”

Opal Madvig’in gırtlağından korkunç, boğuk bir ses geldi ve oturduğu tabureden ayağa fırladı. Bir elinin tersiyle ağzını kapadı. Gözleri kocaman açılmış, akları korkunç, donuk gözbebeklerinin çevresini sarmıştı.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Rusty ayağa fırladı, ama Jerry sırıtarak oğlanın kolunu tuttu.

“Rahat bırak Onu,” dedi dostça bir sesle. “Adam haklı.” Oğlan, maymuna benzeyen adamın kollarının arasında, ileriye doğru atılca çabasındaydı, ama kendini kurtarmaya çalışmadı.

Eloise Mathews koltuğunda donmuş kalmış, anlamayan gözlerle Opal’a bakıyordu.

Mathews titriyordu; alt dudağıyla gözkapakları sarkmış, yüzü çökük, benzi atmış, sağlıksız bir adama dönmüştü.

Shad O’Rory koltuğunda öne doğru eğilmiş, güzel çizgili, uzun yüzü solgun ve katı, gri-mavi gözleri buz gibi, elleri koltuğun kollarına yapışmış, ayaklan dümdüz yerde, oturuyordu.

Öbürlerinin huzursuzluğundan hiç etkilenmeyen Ned Beaumont, “Ondan sonra,” dedi, “Opal…”

“Ned, yapma!” diye bağırdı Opal Madvig.

Ned Beaumont döşemenin üzerinde oturduğu yerden dönüp kıza baktı.

Kız elini ağzından çekmişti. Yumruklarını sıkmış, göğsüne basmıştı. Çarpılmış gözleri, bitkin yüzü, yalvarırcasına bakıyordu.

Ned Beaumont ciddi ciddi bir süre kızın yüzünü inceledi. Pencerelerle duvarların arasından korkunç savrulmalarla gelen rüzgârın sesi, onun arasından da yakındaki ırmağın şırıltısı işitiliyordu. Kıza bakan gözleri soğuk, güvenliydi. Az sonra, oldukça

iyi niyetli, ama donuk bir sesle konuştu: "Burada bulunmanın nedeni bu değil mi?"

"Lütfen yapma," dedi Opal, hırıltılı bir sesle.

Gözlerini hiç etkilemeyen ince bir gülüş geldi Ned Beaumont'un dudaklarına ve sordu:

"Senden ve babanın öbür düşmanlarından başka kimse sözünü edemeyecek mi bu konunun?"

Kız ellerini –yumruklarını— iki yanma indirdi, yüzünü öfkeyle kaldırdı ve sert, çınlayan bir sesle konuştu: "Taylor'u o öldürdü."

Ned Beaumont gene elinin üstüne yaslanıp Eloise Mathews'a baktı. "Anlatmak istediğim buydu işte," dedi ağır bir sesle. "Böyle düşündüğü için de bu sabah yayınladığı pisliklerden sonra, kocanızı görmeye gitti. Kocanız Paul'un kimseyi öldürdüğüne inanmıyor tabii, biraz başı dertte o kadar; Shad'in desteklediği senato adayının sahibi bulunduğu Eyalet Merkez Şirketi kocanızın ipoteklerini elinde tutuyor, bu yüzden de ne derlerse yapmak zorunda. Opal'ın…"

Mathews araya girdi: "Kes artık, Beaumont. Sen…"

O'Rory, Mathews'un sözünü kesti. Sesi alçak, kulağa hoştu. "Bırak, söyleyeceğini söylesin."

Ned Beaumont başını çevirmeden, umursamaz bir tavırla, "Sağol, Shad," dedi ve konuşmasını sürdürdü: "Kuşkularını doğrulaması için kocanıza gitti, ama kocanızın yalan söylemeksizin verebileceği yeni bir bilgi yoktu. Hiçbir şey bilmiyor çünkü o. Shad'in gösterdiği yerlere çamur atıyor, o kadar. Ama yapabileceği ve yapacağı şu var:

Yarınki gazetesine Opal'ın buraya gelip babasının sevgilisini öldürdüğüne inandığını yazabilir. Ne güzel bir bomba olur. 'Opal Madvig Babasını Cinayetle Suçladı; Senatörün Oğlunu Öldürdüğünü İleri Sürüyor' Observer 'in baş sayfasındaki manşeti görür gibi oluyorsunuz, değil mi?"

İrileşmiş gözler ve solgun bir yüzle, Ned Beaumont'unkinden az yukarıda duran başını öne eğmiş, dinliyordu Eloise Mathews. Rüzgârın savurduğu yağmur, pencerelerle duvarları dövüyordu. Rusty gürültülü bir iç çekişle ciğerlerini doldurup boşalttı.

Ned Beaumont dilini gülümseyen dudaklarının arasına sokup çıkardı, "Opal'ı bu yüzden buraya getirdi," dedi. "Haber yayınlanana dek konuşmasın diye. Shad'le adamlarının burada olduklarını belki biliyordu, belki de bilmiyordu. Fark etmez. Opal'ı, gazeteler çıkana dek ne yaptığını kimsenin bilemeyeceği bir yere getirdi. Onu kendi isteğine karşı buraya ya da başka herhangi bir yere götüreceği savında değilim —bu durumda aptalca bir davranış olurdu— ama bunların hepsi gereksiz. Opal babasını yok etmek için elinden geleni yapmaya zaten hazır."

Opal Madvig fısıltıyla, ama belirgin bir biçimde, "Onu o öldürdü," dedi.

Ned Beaumont dik oturup kıza baktı. Onu bir an hüzünle süzdü, sonra gülümsedi, neşeli bir biçimde, "Ne yapalım?" dercesine başını salladı ve dirseklerinin üzerine yaslandı gene.

Eloise Mathews hayret dolu gözlerle kocasına bakıyordu. Kocası oturmuştu. Başı öne eğikti.

Yüzünü ellerinin arkasına gizlemişti.

Shad O’Rory yeniden bacak bacak üstüne atıp bir sigara çıkardı. “Bitti mi?” diye sordu usulca.

Ned Beaumont’un sırtı O’Rory’ye dönüktü. Karşılık verirken yüzünü dönmedi: “Hem de öyle bir bitti ki, bilemezsin.” Sesi değişmemişti, ama yüzünde birdenbire bir bitkinlik, bir bezginlik belirdi.

O’Rory sigarasını yaktı. “Ee,” dedi, “Sonuç ne? Size büyük bir kazık atma sırası şimdi bize geldi, biz de atıyoruz. Kız bu elindeki hikâyeyle kendiliğinden geldi bize. Gelmek istediği için geldi. Sen de öyle. Sen de, o da ve burdaki herkes, ne zaman isterse, nereye isterse gidebilir.”

Ayağa kalktı. “Bense yatmaya gidiyorum. Nerede yatacağım, Mathews?”

Eloise Mathews kocasına, “Doğru değil bu, Hal,” dedi. Bir soru değildi bu.

Mathews’un ellerini yüzünden çekmesi biraz zaman aldı. Konuşurken ağırbaşlı olmayı başardı: “Sevgilim, Madvig’e karşı olan kanıtlar, polisin onu hiç olmazsa sorguya çekmesini istememizi haklı çıkaracak kadar gerçek. Yaptığımız da bu kadar zaten.”

“Onu demek istememiştim,” dedi karısı.

“Bak, sevgilim,” dedi, “Bayan Madvig geldiğinde…” Durakladı, sustu, solgun yüzü titredi ve karısının gözlerindeki bakışı görünce yüzünü elleriyle örttü gene.

BEŞ

Eloise Mathews'la Ned Beaumont alt kattaki geniş odada tek başlarına, birbirinden birkaç adım ötedeki koltuklara kurulmuş, şöminenin önünde oturuyorlardı. Kadın öne doğru eğilmiş, yanmakta olan son kütüğe hüzünlü gözlerle bakıyordu. Ned Beaumont bacak bacak üstüne atmıştı. Kolunun tekini koltuğun arkalığına uzatmıştı. Puro içip yan gözle kadına bakıyordu.

Merdivenler gıcırdadı ve kadının kocası yarı yola kadar indi basamaklardan. Gömleğinin yakasını çıkarmıştı, ama onun dışında giyinikti. Hafifçe gevşettiği boyunbağı yeleğinin dışına sarkmıştı. "Yatağa gelmez misin, sevgilim?" dedi. "Geceyarısı oldu."

Kadın kımıldamadı.

"Bay Beaumont," dedi adam, "Siz…"

Adı söylendiğinde, Ned Beaumont yüzünü merdivenlerde duran adama çevirdi; acımasız, kayıtsız bir yüzdü bu. Mathews'un sesi çatlayınca Ned Beaumont ilgisini purosuyla Mathews'un karısına çevirdi gene.

Bir süre sonra Mathews gene yukarı çıktı.

Eloise Mathews gözlerini ateşten ayırmadan konuştu: "Dolapta biraz viski var. Getirir misiniz?"

"Tabii." Viskiyi getirdi, sonra iki bardak buldu. "Sek mi?" diye sordu.

Kadın başını “Evet” anlamında salladı. Soludukça, yuvarlak göğüsleri giysinin kırmızı ipekli kumaşını kımıldatıyordu.

Ned Beaumont iki bardağı iyice doldurdu.

Bardağı eline verilene dek kadın başını ateşten kaldırmadı. Kaldırdığında da güzel, ince, fazlaca boyalı dudaklarını yana doğru kıvırarak hüzünlü bir biçimde gülümsedi. Ateşin kızıl yalazlarını yansıtan gözleri fazla parlaktı.

Ned Beaumont kadına bakıp gülümsedi.

Kadın bardağını kaldırıp cilveli bir sesle, “Kocama!” dedi.

Ned Beaumont, “Hayır,” dedi ve bardağının içindekini ateşe savurdu, içki parıltılar çıkararak alevler fırlattı havaya.

Kadın keyifle bir kahkaha atıp birden ayağa kalktı ve “Bir içki daha koy,” dedi.

Ned Beaumont şişeyi yerden alıp bardağını doldurdu.

Kadın bardağını başının çok üstüne kaldırıp, “Sana!” dedi.

İçtiler. Kadın titredi.

“İçine bir şey koy, ya da üstüne bir şey iç!” diye önerdi adam.

Kadın başını salladı. “Böyle olmasını istiyorum.” Elini adamın koluna koyup yanında durarak sırtını ateşe verdi. “O sediri buraya getirelim.”

“İyi fikir,” dedi Ned Beaumont.

Koltukları şöminenin önünden uzaklaştırıp biri bir ucunu, öbürü öbür ucunu tutarak sediri getirdiler ateşin önüne. Alçak, geniş, arkalıksız bir sedirdi.

“Şimdi de ışıkları söndür,” dedi kadın.

Söndürdü. Sedire döndüğünde kadın oturmuş, bardaklara viski dolduruyordu.

“Şimdi de sana içelim,” dedi adam; içtiler ve kadın titredi.

Kadının yanına oturdu. Şöminenin ateşi bir pembelik vurmuştu ikisinin de yüzüne.

Merdivenler gıcırdadı ve kadının kocası indi. Son basamakta durup, “Lütfen, sevgilim!” dedi.

Kadın Ned Beaumont’un kulağına öfkeyle fısıldadı: “Bir şey fırlatsana kafasına.”

Ned Beaumont güldü.

Kadın viski şişesini alıp, “Bardağın nerede?” dedi.

Kadın bardakları doldururken Mathews merdivenlerden yukarı çıktı.

Kadın bardağını Ned Beaumont’unkine doğru uzatın tokuşturdu. Şöminenin kızıl parıltısında gözleri deli gözleri gibiydi. Koyu renk saçlarından birkaç tel alnına düşmüştü. Hafifçe inleyerek ağzından soluyordu, “ikimize!” dedi.

İçtiler. Kadın boş bardağını bıraktı düşsün, adamın kollarına geldi. Titrediğinde, adamın ağzı kadınınkine ulaşmıştı. Düşen bardak tahta döşemenin üzerinde gürültüyle kırıldı. Ned Beaumont'un gözleri aralık ve kurnazdı. Kadınınkiler sımsıkı kapalıydı.

Merdivenler bir daha gıcırdadığında ikisi de kımıldamadı. Kadın, onu saran ince kollarını daha da sıktı. Ned Beaumont merdivenleri göremiyordu. İkisi de hızlı hızlı soluyorlardı şimdi.

Sonra merdivenler gene gıcırdadı, kısa bir süre sonra da başlarını ayırdılar, ama kolları hâlâ birbirlerine sarılıydı. Ned Beaumont merdivenlere baktı. Kimse yoktu.

Kadın elini adamın ensesinden yukarıya kaydırdı, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, tırnaklarıyla kafa derisini yokladı. Gözleri artık tamamen kapalı değildi. Gülen, koyu birer yarıktılar yüzünde. "Hayat böyle işte," dedi kısık, acı, alaycı bir sesle; sedirin üzerinde geriye doğru eğildi ve Ned Beaumont'u üzerine devirdi, ağzını ağzına yapıştırdı.

Ned Beaumont silah sesini duyduğunda o durumdaydılar.

Ned Beaumont kadının kollarının arasından sıyrılıp hemen ayağa fırladı. "Odası nerede?" diye sordu sert bir sesle.

Dehşetten sesi kısılan kadın gözlerini kırptı.

"Odası nerede?" diye yineledi adam.

Elini kımıldattı kadın güçsüzce. "Önde," dedi, boğuk bir sesle.

Ned Beaumont merdivenlere koşup sıçrayarak tırmandı basamakları. Merdivenlerin başında maymunsu Jeff'e rastladı; Jeff,

pabuçları dışında giyinik, şişmiş gözlerini kırpıştırarak uyanmaya çalışıyordu. Jeff bir elini beline attı, öbürünü de Ned Beaumont'u durdurmak için uzattı ve "Neler oluyor?" diye hırladı.

Ned Beaumont ileri doğru uzanmış eli atlattı, çevresinden dolanıp sol yumruğunu maymunsu surata gömdü. Jeff hırlayarak geriye doğru sendeledi. Ned Beaumont yanından fırlayıp yapının önüne doğru koştu. O'Rory bir başka odadan çıkarak peşinden gitti.

Alt kattan Bayan Mathews'un çığlığı işitildi.

Ned Beaumont bir kapıyı açtı ve durdu. Mathews yatak odasında, yerde, bir lambanın altına sırtüstü uzanmıştı. Ağzı açıktı ve içinden biraz kan sızıyordu. Bir kolu yere uzanmıştı. Öbürü göğsünün üstündeydi. Duvarın yanında, yere uzanan kolunun işaret ediyormuş gibi gösterdiği yerde, kara bir tabanca duruyordu. Pencerenin yanındaki masanın üstünde, kapağı yanında ters dönmüş bir mürekkep hokkası, bir kalem ve bir yaprak kâğıt vardı. Masanın hemen yakınına çekilmiş bir iskemle duruyordu.

Shad O'Rory, Ned Beaumont'u iterek yanından geçti ve yerde yatan adamın üzerine eğildi.

O, adamın başındayken Ned Beaumont masanın üstündeki kâğıda hızla bir göz atıp cebine sokuverdi.

İçeri Jeff girdi, arkasından da çıplak Rusty.

O'Rory ayağa kalkıp ellerini her şeyin bittiğini belirten bir hareketle araladı. "Damağından vurmuş kendini," dedi. "Nanay."

Ned Beaumont dönüp odadan çıktı. Aralıkta Opal Madvig'le karşılaştı.

"Ne oldu, Ned'" diye sordu kız, korku dolu bir sesle.

"Mathews kendini vurdu. Sen gidip giyinene dek ben karısıyla otururum. İçeri girme.

Görecek bir şey yok." Aşağı indi.

Eloise Mathews, sedirin yanında yere uzanmış bir karaltıydı.

Kadına doğru hızla iki adım attı, durdu, hesapçı, soğuk gözlerini odada gezdirdi. Sonra kadına yaklaştı, yanına diz çöktü ve nabzına baktı. Sönmekte olan ateşin solgun ışığında bakabildiği kadar yakından baktı kadına. Hiçbir uyanıklık izi yoktu. Kocasının masasından almış olduğu kâğıdı cebinden çıkardı, dizlerinin üstünde şömineye yanaşıp kızıl korların ışığında üzerinde yazılı olanları okudu: '

Ben, aşağıda imzası bulunan Keith Mathews, kafamın ve belleğimin sağlam olduğu şu sırada, vasiyetimi yazıyorum.

Tüm taşınır ve taşınmaz mallarımı sevgili eşim Eloise Braden Mathews'a bırakıyorum.

Bu vasiyetnamenin tüm uygulama işlemlerini Eyalet Merkez Tröst Şirketine emanet ediyorum.

Bunları tanık olarak adımı yazmış bulunuyorum.

Tarih

Ned Beaumont kararsız bir gülümseyişle okumasını kesti ve vasiyetnameyi üç kez boydan boya yırttı. Ayağa kalktı, şöminenin önündeki ızgaranın arkasına uzanıp yırttığı kâğıt parçalarını pırıl pırıl korların üzerine bıraktı. Parçalar, bir an içinde parlayıp yok oldular.

Şöminenin yanında duran dökme demirden kürekle kâğıtların külünü odunların külüne karıştırdı.

Sonra Bayan Mathews'un yanma döndü, az önce kendi içtiği bardağın içine azıcık viski dökerek kadının başını kaldırdı ve içkinin birazını zorla kadının dudaklarının arasından döktü.

Opal Madvig alt kata indiğinde kadın yarı uyanmış, öksürüyordu.

ALTI

Shad O'Rory merdivenlerden indi. Jeffle Rusty arkasındaydılar. Hepsi giyinmişti.

Yağmurluğuyla şapkasını giymiş olan Ned Beaumont kapının yanında duruyordu.

"Nereye gidiyorsun, Ned?" diye sordu Shad.

"Telefon bulmaya."

O'Rory başıyla onayladı. "İyi olur," dedi, "ama sana sormak istediğim bir şey var." Peşinde yardakçılarıyla merdivenin dibine dek indi.

Ned Beaumont, “Nedir?” dedi. Elini cebinden çıkardı. O’Rory’yle adamları elini görebiliyorlardı, ama arkasında kalan Eloise Mathews’la ona sarılarak oturan Opal Madvig göremiyorlardı. Elinde küçük bir tabanca vardı. “Bir saçmalık olmasın diye,” dedi Ned Beaumont. “Acelem var.”

O’Rory tabancayı görmemiş gibiydi, ama yaklaşmadı. Düşünceli bir biçimde, “Yukarıda masanın üstünde açık bir mürekkep hokkası, bir kalem, masanın yanında da bir iskemle var, ama yazı yok, tuhaf geldi bu bana.”

Ned Beaumont yapmacık bir şaşkınlıkla gülümsedi. “Demek yazı yok, ha?” Geriye, kapıya doğru bir adım attı. “Gerçekten çok tuhaf bir olay. Telefonumu ettikten sonra gelip seninle saatlerce tartışabilirim bu konuyu.”

“Şimdi olsa daha iyi,” dedi O’Rory.

“Kusura bakma.” Ned Beaumont hızla kapıya doğru geriledi, eliyle arkasında kapı tokmağını arayıp buldu, kapıyı açtı. “Uzun kalmam.” Dışarı fırlayıp kapıyı çarptı arkasından.

Yağmur kesilmişti. Patikadan ayrılıp evin öbür yanındaki yüksek otların arasından koştu.

Evden, arka yanda kapanan bir başka kapının sesi duyuldu. Yakınlardan, Ned Beaumont’un solunda bir yerlerden, derenin sesi işitiliyordu. Çalıların arasından suya doğru ilerledi.

Fazla gürültülü olmayan, keskin, tiz bir düdük sesi işitti arkasından. Balçıkların arasından bir ağaç kümesine ulaştı ve dereden uzaklaşıp ağaçlara doğru saptı. Düdük sesi aşağıdan gene işitildi. Ağaçların

ötesinde omuz boyu çalılıklar vardı. Gizlenmek için belinden öne doğru eğilerek çalıların arasına daldı. Gece zifiri karanlıktı.

Yokuş yukarı ilerliyordu, sık sık kayganlaşan, engebeli bir yokuştu bu; çalılar yüzünü ve ellerini çiziyor, giysilerine takılıyordu. Üç kez düştü. Birçok kez sendeledi.

Düdük sesi bir daha işitilmedi. Buick'i bulamadı. Geldiği yolu da bulamadı.

Artık ayaklarını sürüyor, engebeli olmayan yerlerde de tökezliyordu; sonunda tepeye varıp öbür yanından aşağı inerken daha sık düşmeye başladı. Çamur, ayaklarına gittikçe ağırlaşan bir biçimde, kat kat yapışıyordu, arada sırada durup ayakkabılarının altına biriken çamurları kazıması gerekiyordu.

Arkasında bir köpek havlaması işittiğinde durup sarhoş gibi döndü baktı. Yolun yakınında, yirmi metre kadar gerisinde, bir evin karaltısı seçiliyordu, görmeden geçmişti önünden.

Gerisin geri dönüp yüksek bir demir kapıya geldi. Köpek —gece karanlığında seçilemeyen biçimsiz bir canavar— kapının öbür yanında kendini demirlere atarak korkunç bir biçimde havlıyordu.

Ned Beaumont kapının bir yanma doğru sendeledi, kapının kilidini bulup açtı ve tökezleyerek bahçeye girdi. Köpek daireler çizerek geriledi, saldırır gibi yaparak geceyi gürültüye boğdu.

Bir pencere gıcırtıyla açıldı ve uykulu bir ses bağırdı: "Ne bok yapıyorsun o köpeğe?"

Ned Beaumont güçsüzce güldü. Sonra kendini toparlayarak, pek de güçsüz olmayan bir sesle karşılık verdi: “Ben savcılıktan Ned Beaumont. Telefonunuzu kullanmak istiyorum. Birisi öldü de.”

Kalın ses gürledi: “Ne dediğinizi anlamıyorum. Kes be, Jeanne!” Köpek daha güçlü bir biçimde üç kez daha havladı ve sustu. “Nedir?”

“Telefon etmek istiyorum. Savcılıktan. Bir ölü var orada.”

Kalın ses, “Vay anasını!” diye bağırdı. Pencere gıcırtıyla kapandı.

Köpek havlamaya, çevresinde dönmeye, saldıracakmış gibi davranmaya başladı gene. Ned Beaumont çamurlu tabancasını fırlattı ona doğru. Köpek dönüp kaçarak evin arkasında gözden yitti.

Uzun mavi bir gecelik entarisi giymiş, kırmızı yüzlü, gövdesi bir fıçıyı andıran kısa boylu bir adam kapıyı açtı. Ned Beaumont’u kapıdan sızan ışıkta görünce, “Vay anasını, ne bu halin?” dedi.

“Telefon,” dedi Ned Beaumont.

Kırmızı yüzlü adam Ned Beaumont’u sendelerken yakaladı. “Gel şöyle,” dedi boğuk bir sesle, “Kimi arayıp ne demem gerektiğini söyle. Sen hiçbir şey yapacak durumda değilsin.”

“Telefon,” dedi Ned Beaumont.

Kırmızı yüzlü adam ona destek oldu, bir kapı açıp, “İşte orada,” dedi, “Hem de bizim karının evde olmaması senin için büyük kısmet, yoksa o çamurlu üstünle zor sokardı içeri.”

Ned Beaumont telefonun önündeki iskemleye çöktü, ama hemen telefona uzanmadı. Mavi gecelikli adama bakıp yüzünü buruşturdu, bitkin bir sesle konuştu: “Dışarı çık ve kapıyı kapa.”

Kırmızı yüzlü adam odaya girmemişti. Kapıyı örttü.

Ned Beaumont ahizeyi eline aldı, dirseklerini masaya dayayıp kendine destek ederek Paul Madvig’in numarasını çevirdi. Beklerken en az altı kez gözleri kapandı, ama her seferinde zorla açtı gene; sonunda, konuştuğu zaman, sesi iyice uyanıktı.

“N’aber, Paul, Ned... Boş ver onu. Beni dinle. Mathews dere boyundaki evinde kendini öldürdü ve vasiyetname de bırakmadı... Dinle beni. Önemli bu. Bir sürü borcu var, işleriyle kimin uğraşacağını bildirecek bir vasiyetname olmadığına göre, mallarına bakacak kişiyi mahkemenin ataması gerekiyor. Anladın mı?.. Evet, iyi bir yargıca düşsün bu iş —Phelps’e diyelim— böylece de Observer’ın seçim sonrasına dek işlere karışmamasını, ya da bizden yana olmasını sağlamış oluruz. Anladın mı?.. Tamam, tamam, dinle beni şimdi. Bu, işin yalnız bir yüzü. Şimdi yapılması gereken bir şey daha var. Observer sabaha bomba gibi patlayacak.

Engel olman gerek. Phelps’i yataktan kaldır, bir yasaklama emri çıkart derim Observer’de çalışanlara gazeteyi bir ay kadar bizim adamlarımızın yöneteceğini anlatabilene dek ne gerekiyorsa yap... Şimdi anlatamam, Paul, ama tam bir bomba ve sen de gazetenin satışa çıkmasını engellemelisin. Phelps’i kaldır yatağından, birlikte gidip bir göz atın. Bayilere varmadan üç saat kadar bir vaktiniz var... Evet... Ne?.. Opal mı? İyi, canım, iyi. Benimle birlikte... Evet,

getiririm onu da eve... Sen de Mathews olayını eyalet polisine haber verir misin? Ben şimdi oraya dönüyorum. Tamam.”

Ahizeyi masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı, kapıya dek sendeleye sendeleye gitti, iki kez uğraştıktan sonra kapıyı açmayı başardı ve aralığa düştü, ama duvar yere kapaklanmasını engelledi.

Kırmızı yüzlü adam koşarak yanına geldi. “Yaslan bana, birader, rahat ettireyim seni.

Sedirin üzerine bir battaniye attım, üstün çamurlu diye endişe etmemize gerek yok, sen de…”

Ned Beaumont, “Bir araba ödünç almak istiyorum,” dedi. “Mathews’un evine dönmem gerek.”

“Ölen o mu?”

“Evet.”

Kırmızı yüzlü adam kaşlarını kaldırıp cırtlak bir ıslık çaldı.

“Arabanı bana ödünç verir misin?” diye sordu Ned Beaumont.

“Biraz makul ol, birader. Nasıl araba kullanırsın?”

Ned Beaumont sendeleyerek adamdan uzaklaştı. “Yürürüm öyleyse,” dedi.

Kırmızı yüzlü adam gözlerini dikti Ned Beaumont’a. “Hiç yürümeyeceksin. Pantolonumu giyene dek sabredebilirsen, ben seni götürürüm oraya, ama daha varmadan geberip gideceksin, bana kalırsa.”

Kırmızı yüzlü adam Ned Beaumont'u daha çok taşıyarak eve götürdüğünde, Opal Madvig'le Eloise Mathews zemin kattaki büyük odada birlikteydiler. İki adam kapıyı vurmadan girmişlerdi. İki kız yan yana, kocaman gözlerle, şaşkın şaşkın duruyorlardı.

Ned Beaumont kendini dostunun kollarının arasından kurtarıp donuk gözlerle odaya baktı.

"Shad nerede?" diye mırıldandı.

Opal yanıtladı: "Gitti. Hepsi gittiler."

"Peki," dedi, güçlükle konuşarak. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum,"

Eloise Mathews ona doğru koştu. "Sen öldürdün onu!" diye bağırdı.

Ned Beaumont sersemce gülerek kollarını dolamaya çalıştı kıza.

Kız bir çığlık attı ve açık eliyle yüzüne vurdu.

Ned Beaumont hiç eğilmeden, dümdüz arkaüstü düştü. Kırmızı yüzlü adam onu yakalamaya çalıştı, ama yakalayamadı. Ned Beaumont yere düştükten sonra hiç kımıldamadı.

7.

YARDAKÇILAR

BİR

Senatör Henry peçetesini masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı. Ayağa kalktığında, olduğundan daha uzun boylu, daha genç görünüyordu. Ufakça başının çizgileri, ince kır saçlarının altında son derece uyumluydu. Yaşlanmış kasları, soylu yüzünün dikey çizgilerini daha da belirginleştiriyordu, ama sarkıklık henüz ağzına ulaşmamıştı, gözleri de etkilenmemişti bundan: derin, gri-yeşil renkteydiler, iri değil, ama parlaktılar ve gözkapakları kaskatıydı. Ağır, çaba sonucu elde edildiği belli olan bir kibarlıkla konuştu: “Paul’u bir süre üst kata kaçınırsam bana kızmazsınız, değil mi?”

Kızı, “Bay Beaumont’u benimle bırakıp bütün geceyi yukarıda geçirmeyeceğinize söz verirsen, kızmam,” dedi.

Ned Beaumont başını eğerek kibarca gülümsedi.

Ned Beaumont ve Janet Henry, mermer kaplı şöminede ağır ağır yanan korların maroken koltuklara koyu, kızıl bir renkle yansıdığı beyaz duvarlı bir odaya girdiler.

Kız, piyanonun yanında duran lambayı yakıp sırtını vererek yanına oturdu; başı Ned Beaumont’la lambanın ışığı arasında duruyordu. Lambanın ışığı saçlarına takılıyor, başını bir bulut gibi çevreliyordu. Kara giysisi süeti andırır bir kumaştandı ve ışığı yansıtmıyordu; kızın üstünde hiçbir takı yoktu.

Ned Beaumont öne doğru eğilip purosunun külünü yanan kömürlerin üzerine silkti.

Gömleğinin göğsündeki tek koyu renk inciden kravat iğnesi kımıldadıkça parlıyor, kırpılan kırmızı bir göze benziyordu. Ned Beaumont doğrulup sordu: “Bir şey çalar mısınız?”

“Evet, isterseniz, ama daha sonra. Zaten pek iyi çakmam ya. Fırsat geçmişken sizinle konuşmak istiyorum.” Ellerini kucağında kavuşturdu. Dimdik tuttuğu kollan omuzlarını yukarıya, boynunun hizasına yükseltiyordu.

Ned Beaumont kibarca başını salladı, ama bir şey demedi. Şömineden uzaklaşıp kızın yakınında, kollukları lir biçiminde olan bir sedire oturdu. Dikkatliydi, ama tavrında bir meraklılık sezilmiyordu.

Kız piyanonun taburesini döndürüp yüzünü Ned Beaumont’a çevirdi, sordu: “Opal nasıl?”

Sesi kısık ve sıcaktı.

Ned Beaumont’un sesi yapmacıksızdı: “Bildiğim kadarıyla çok iyi, ama geçen haftadan beri görüşmedik.” Purosunu on santim kadar ağzına yaklaştırdı, sonra indirdi ve aklına yeni gelmiş gibi sordu: “Niçin?”

Kahverengi gözlerini kocaman açtı kız. “Bildiğim kadarıyla sinir krizi geçirmiş, yatıyordu, değil mi?”

“Ha, o mu?” dedi Ned Beaumont umursamaz bir tavırla, gülümseyerek. “Paul anlatmadı mı size?”

“Evet, sinir krizi geçirip yatağa düştüğünü söyledi.” Aklı karışmış gibi baktı ona. “O söyledi bana.”

Ned Beaumont'un gülümseyişi yumuşadı. "Paul için güç bir konu olsa gerek," dedi yavaşça, purosuna bakarak. Sonra başını kaldırıp kıza baktı ve omuzlarını azıcık kımıldattı. "O yönden bir rahatsızlığı yok aslında. Babasının kardeşinizi öldürdüğü gibi saçma bir düşüncesi var yalnızca. Daha da saçması, sağda solda anlatıyordu bunu. Paul da kızının ortalıkta dolaşıp kendisini cinayetle suçlamasına izin veremezdi; bu yüzden, bu düşünce kafasından silinene dek evde kalmasını sağlamak zorundaydı."

"Yani şey mi demek istiyorsunuz…" —bir an durakladı, gözleri parlıyordu— "Yani tutsak mı?"

"Abartıyorsunuz, canım," dedi Ned Beaumont umursamazca. "Daha çocuk o. Çocukların odalarından çıkmalarını yasaklamak olağan bir ceza değil midir?"

Janet Henry aceleyle karşılık verdi: "Tabii, tabii. Yalnız…" Kucağında duran ellerine, sonra da adamın yüzüne baktı. "Ama niçin öyle düşünüyor?"

Ned Beaumont'un sesi de gülümseyişi gibi, ilgisizdi: "Kim öyle düşünmüyor ki?"

Kız ellerini yanlarına, piyano taburesinin kenarlarına dayayıp öne doğru eğildi. Solgun yüzü kararlıydı. "Ben de size bunu sormak istiyorum, Bay Beaumont. Böyle mi düşünüyorlar gerçekten?"

Ned Beaumont başıyla onayladı. Yüzü kımıltısızdı.

Kızın, taburevi kavrayan parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. Kavruk bir sesle sordu: "Niçin?"

Ned Beaumont oturduğu sedirden kalkıp şömineye gitti, purosunun izmaritini ateşe attı.

Yerine döndüğünde uzun bacaklarını üst üste atıp rahatça arkasına yaslandı. “Karşıdakiler, insanların böyle düşünmelerinin siyasal yönden iyi olacağı kanısında,” dedi. Ne yüzünde, ne sesinde, ne de tavrında bu konuya karşı kişisel bir ilgi duyduğunu gösterecek bir iz vardı.

Kız alnını kırıştırdı. “Ama, Bay Beaumont, ortada bir kanıt, ya da kanıt yerine geçebilecek bir şey yoksa, insanlar niçin böyle düşünsünler?”

Merakla, biraz da keyifle baktı kıza. “Var tabii,” dedi. “Bildiğinizi sanıyordum.” Bıyığının bir yanını tırnağıyla düzeltti. “Ortalıkta dolaşan o imzasız mektuplardan almadınız mı?”

Kız birden ayağa fırladı. Heyecan sarmıştı yüzünü. “Evet, bugün aldım!” diye bağırdı. “Size göstermek istiyorum.”

Adam usulca gülüp elini kaldırdı. “Zahmet etmeyin. Hepsi birbirine benziyor, ben de bir sürü gördüm o mektuplardan. “

Kız yavaşça, istemeyerek oturdu gene.

Ned Beaumont, “Eh işte,” dedi, “o mektuplar, elini eteğini çektirene dek Observer’ın yazdıkları, rakiplerin yaydığı dedikodular,” — incecik omuzlarını silkti— “ellerindeki bir iki gerçekle Paul’a karşı bayağı güzel bir komplo kurdular.”

Kız alt dudağını dişlerinin arasından kurtarıp sordu: “Gerçekten de tehlikede mi?”

Ned Beaumont başıyla onayladı, sakin, ama kesin bir biçimde konuştu: “Seçimlerde yenilip kent ve eyalet yönetimi üzerindeki etkisini yitirirse, elektrikli sandalyedir sonu.”

Kız titredi, titrek bir sesle sordu: “Ama kazanırsa bir tehlike yok, değil mi?”

Ned Beaumont başıyla onayladı gene: “Tabii.”

Soluğu boğazına takıldı kızın. Dudakları titriyor, sözcükler sarsılarak çıkıyordu ağzından:

“Kazanacak mı?”

“Sanırım.”

“Ve ona karşı ne kadar kanıt olursa olsun, fark etmeyecek, hiç…” sesi çatladı “hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacak, değil mi?”

“Yargılanmayacak,” dedi Ned Beaumont. Birdenbire oturduğu yerde dikildi. Gözlerini yumdu, açtı ve kızın gerili, solgun yüzüne baktı. Keyifli bir parıltı geldi gözlerine, yüzüne mutluluk yayıldı. Güldü —yüksek sesle değil, ama tam bir keyifle— ve ayağa kalkarak, “Yılanın ta kendisi!” dedi.

Janet Henry kımıldamadan duruyor, soluğunu tutmuş, anlamayan kahverengi gözler ve bembeyaz, bomboş bir yüzle adama bakıyordu.

Ned Beaumont odanın içinde rastgele dolaşmaya başladı; mutlu mutlu konuşuyordu, kızla değil, ama arada sırada omuzunun üstünden bakıp gülümsüyordu ona. “Oyun buydu tabii,” dedi. “Kız dayanabilecekti Paul’a, kibar davranacaktı ona, babasına gerekli

siyasal desteği sağlamak için, ama her şeyin de bir sınırı vardı. Zaten Paul da onu öylesine seviyordu ki, fazlasına gerek bile yoktu. Ama Paul'un kardeşini öldürdüğüne karar verip, araya girmezse cezasız kurtulacağını sezince… Tam bir harika. Paul'un kızıyla sevgilisi bir olmuşlar, onu elektrikli sandalyeye göndermeye çalışıyorlar. Gerçekten de kadın yönünden çok kısmetli bir adam." Bir elinde yeşil benekli bir puro vardı şimdi. Janet Henry'nin önünde durdu, purosunun ucunu kesti ve suçlarcasına değil de, onunla bir sır paylaşıyormuş gibi konuştu: "O imzasız mektupları sen gönderdin. Tabii sen gönderdin. Kardeşinle Opal'ın buluştukları odadaki makineyle yazılmışlardı. Bir anahtar kardeşinde vardı, bir anahtar da Opal'da. Opal'ın yazmadığı anlaşılıyor, çünkü mektuplar onu da etkiledi. Sen yazdın. Polis kardeşinin eşyalarını teslim edince anahtarı aldın, odaya gizlice gidip yazdın mektupları. Çok güzel."

Dolaşmaya başladı gene. "Anlaşılan, babanın iri yapılı birkaç hastabakıcı bulması ve sinir krizini atlatana dek seni de odana kapaması gerekecek," dedi. "Politikacılarımızın kızları arasında bayağı yaygın bir hastalık olmaya başladı bu, ama seçimlerden emin olmamız gerek, gerekirse her eve bir hasta..." Omuzunun üstünden bakıp dostça gülümsedi kıza.

Kız elini boynuna götürdü. Başkaca kımıldamadı. Konuşmadı.

Adam konuştu. "Neyse ki senatör karşı çıkmayacak buna. Yeniden seçilmekten başka hiçbir şey ilgilendirmiyor onu… Ne sen, ne de ölen oğlu… Paul'un yardımı olmadan da bunu başaramayacağını biliyor." Güldü. "Bu yılan rolünü ondan benimsedin zaten, değil mi?

Babanın Paul'dan, suçlu olduğunu sansa bile, ayrılmayacağını biliyordun. Hiç değilse seçimler kazanılana dek. Bizim için, bunun bilinmesinde yarar var."

Purosunu yakmak için sustuğunda, kız konuştu. Elini boynundan çekmişti. Elleri kucağındaydı. Dimdik, ama kasılmadan oturuyordu. Sesi sakin ve rahattı. "Yalan söylemeyi beceremem," dedi. "Paul'un Taylor'u öldürdüğünü biliyorum. Mektupları ben yazdım."

Ned Beaumont yanan puroyu ağzından aldı, bir kolluklu sedire dönüp kızın karşısına oturdu. Yüzü ciddiydi, ama düşmanca değildi. "Paul'dan nefret ediyorsun, değil mi?" dedi.

"Onun Taylor'u öldürmediğini sana kanıtlasam bile ondan nefret edeceksin, değil mi?"

"Evet," dedi kız, kahverengi gözlerini adamın daha koyu gözlerine dikerek. "Galiba öyle."

"Sorun bu işte," dedi adam. "Kardeşini öldürdüğünü sandığın için nefret etmiyorsun ondan.

Ondan nefret ettiğin için kardeşini öldürdüğünü sanıyorsun."

Kız başını usulca salladı. "Hayır," dedi.

Alaycı alaycı güldü Ned Beaumont. Sonra sordu: "Babanla tartıştın mı bu konuyu?"

Kız dudağını ısırdı ve yüzü biraz kızardı.

Ned Beaumont gene gülümsedi. "Ve o da sana bunun saçma olduğunu söyledi," dedi.

Kızın yanaklarındaki pembelik çoğaldı. Bir şey söyleyecek oldu, vazgeçti.

Ned Beaumont, “Paul kardeşini öldürdüyse, baban bunu biliyordur,” dedi.

Kucağında duran ellerine bakıp donuk, mutsuz bir sesle konuştu kız: “Babamın bilmesi gerek, ama inanmak istemiyor.”

Ned Beaumont, “Bilmesi gerekir,” dedi. Gözleri kısıldı. “Paul ona o gece Taylor ve Opal’la ilgili bir şeyler söyledi mi?”

Kız başını hayretle kaldırdı. “O gece olanlardan haberiniz yok mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Taylor ve Opal’la hiç ilgisi yoktu,” dedi. Sözcükleri ağzından çıkarmanın heyecanıyla birbirine karıştırıyordu. “O gece…” Yüzünü kapıya çevirip küçük bir tıkırtıyla ağzını kapadı.

Kapının ardından tok kahkahalar ve yaklaşan ayak sesleri işitiliyordu. Yeniden, aceleyle Ned Beaumont’a döndü ve yalvarırcasına ellerini kaldırdı. “Anlatmam gerek,” diye fısıldadı, içten ve endişeli bir sesle. “Yarın görüşebilir miyiz?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Benim evimde?” diye sordu adam.

Kız başını hızla evet anlamına salladı. Senatör Henry'yle Paul Madvig odaya girmeden, Ned Beaumont'un adresini fısıldayacak, kızın da, "Saat ondan sonra, olur mu?" diyecek vakitleri oldu.

İKİ

Paul Madvig'le Ned Beaumont, Henry'lere saat on otuzda iyi geceler dilediler, kahverengi bir arabaya bindiler ve Madvig arabayı Charles Sokağından aşağı sürmeye başladı. Üç yüz metre kadar gittikten sonra Madvig mutlulukla iç çekti, "Vallahi, Beaumont," dedi, "Janet'le senin böyle iyi anlaşmanız beni nasıl sevindiriyor, bilemezsin."

Ned Beaumont, sarışın adama yan gözle bakarak, "Ben kiminle olsa anlaşırım," dedi.

Madvig güldü. "Yaa," dedi. "Zor anlaşırsın."

Ned Beaumont'un dudaklarına ince, gizemli bir gülümseyiş geldi. "Yarın seninle görüşmek istediğim bir konu var," dedi. "Şöyle, ikindi üzeri diyelim, nerelerde olacaksın?"

Madvig arabayı Çin Sokağına çevirdi. "Dairede," dedi."Yarın aybaşı. Niçin şimdi söylemiyorsun? Daha erken."

"Söyleyeceklerimin hepsini bilmiyorum şu anda. Opal nasıl?"

"İyi," dedi Madvig asık bir suratla, sonra bağırdı: "Yahu, keşke kızabilsem çocukcağıza.

İşimi çok kolaylaştırırdı." Bir trafik lambasını geçtiler. Birdenbire, "Gebe değil," dedi.

Ned Beaumont bir şey demedi. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

Tahta Kulübe kulübüne yaklaşırken, Madvig arabayı yavaşlattı. Yüzü kızarmıştı. Kısık bir sesle sordu: "Ne dersin, Ned? Onun" — gürültüyle öksürdü— "metresi oldu mu dersin? Yoksa çocukça bir ilişki miydi?"

Ned Beaumont, "Bilmiyorum," dedi. "İlgilenmiyorum. Ona sormasan da iyi edersin, Paul."

Madvig arabayı durdurup bir an gözlerini dümdüz ileriye dikip oturdu. Sonra yeniden öksürdü ve alçak, kısık bir sesle konuştu: "Kötü bir adam değilsin sen', Ned."

"He ya," diye onayladı Ned Beaumont arabadan inerlerken.

Kulübe girip ikinci katta, Valinin merdiven başında asılı resminin altında, birbirlerinden ayrıldılar.

Ned Beaumont, beş adamın açık poker oynadıkları, üç kişinin de onları seyrettiği arkadaki küçük bir odaya girdi. Oyuncular ona masada bir yer açtılar. Saat üçte dağıldıklarında dört yüz dolar kadar kazanmıştı.

ÜÇ

Janet Henry, Ned Beaumont'un dairesine geldiğinde neredeyse öğlen olmuştu. Ned Beaumont bir saati aşkın bir süredir ya tırnaklarını kemirerek ya da puro tüttürerek odayı arşınlıyordu. Kapı çalındığında acele etmeden gidip açtı; azıcık ve hoşça şaşırdığını gösteren bir sesle, "Günaydın," dedi.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye söze başladı kız, "Ama…"

"Geç kalmadınız," dedi Ned Beaumont. "Saat ondan sonra demiştik."

Kızı oturma odasına aldı.

"Hoşuma gitti burası," dedi kız; ağır ağır dönerek eski biçimde döşenmiş odayı, yüksek tavanını, geniş pencerelerini, şöminenin üstündeki koskoca aynayı, eşyaların kırmızı, tüylü kadifesini inceledi. "Çok güzel." Kahverengi gözlerini aralık duran bir kapıya çevirdi. "Yatak odanız mı?"

"Evet. Görmek ister misiniz?"

"Çok isterim."

Kıza yatak odasını, sonra da mutfakla banyoyu gezdirdi.

"Kusursuz," dedi kız oturma odasına dönerlerken. "Bizimki gibi çağdaşlaşmış bir kentte hâlâ böyle yerler bulunabileceğini bilmiyordum."

Ned Beaumont kızın beğenisine teşekkür etmek için hafifçe eğildi. "Benim de hoşuma gidiyor; görebildiğiniz gibi de, burada konuştuklarımızı dinleyen kimse yok, dolaplardan birine gizlenen yoksa tabii, onu da hiç sanmıyorum."

Kız sırtını dikleştirip adamın gözlerinin içine baktı. “Onu düşünmemiştim. Aynı düşüncede olmayabiliriz, düşman bile olabiliriz, ya da olduk bile belk, ama sizin efendi bir adam olduğunuzu biliyorum, yoksa burada olmazdım. “

Neşeli bir sesle sordu Ned Beaumont: “Yani lacivert takımla bej pabuç giyilmeyeceğini öğrendim mi demek istiyorsunuz? Böyle şeyler mi efendi yapıyor beni?”

“Öyle şeylerden söz etmiyorum.”

Gülümsedi Ned Beaumont. “Öyleyse yanılıyorsunuz. Ben kumarbazın biriyim ve bir politikacının da yardakçısıyım üstelik.”

“Yanılmıyorum.” Yalvarırcasına baktı. “Ne olursunuz, yüzde yüz gerekli olana dek kavga etmeyelim.”

“Özür dilerim.” Ned Beaumont’un gülümseyişinde pişmanlık vardı şimdi. “Oturmaz mısınız?”

Kız oturdu. Ned Beaumont da kızın karşısında duran geniş, kırmızı bir koltuğa yerleşti.

“Kardeşinizin öldürüldüğü gece evinizde olanları anlatacaktınız bana,” dedi.

Kızın ağzından çıkan “Evet,” güçlükle işitildi. Yüzü kızardı ve gözlerini yere dikti.

Gözlerini yeniden kaldırdığında utangaç bir bakış vardı yüzünde. Çekingenlikten titreyen bir sesle konuştu: “Bilmenizi istiyordum. Paul’un dostsunuz, bu yüzden de belki düşmanım sayılırsınız, ama söyleyeceklerimi —gerçekleri— duyduktan sonra olmayacaksınız…

düşmanım olmayacaksınız yani. Bilmiyorum. Belki... Ama bilmeniz gerek. Kararınızı sonradan kendiniz verirsiniz. Çünkü o size olanları anlatmadı." Yüzündeki utangaçlık yok olmuştu, öyle bir içtenlikle bakıyordu Ned Beaumont'a. "Anlatmadı, değil mi?"

"O gece evinizde neler olduğunu bilmiyorum," dedi Ned Beaumont. "Bana anlatmadı."

Kız birden öne doğru eğilip sordu: "Bir şey gizlemek istediğini, gizleyecek bir şeyi olduğunu göstermez mi bu?"

Ned Beaumont omuz silkti. "Öyle olsa ne olacak?" Sesi heyecansız, ilgisizdi.

Kız alnını kırıştırdı. "Ama anlamanız gerek... Neyse, şimdilik bırakalım bunu. Olanları anlatayım, kendiniz karar verin." Gene öne eğilmiş, sıcak, kahverengi gözlerini adamın yüzüne dikmişti. "O akşam yemeğe geldi; onu yemeğe ilk çağırışımızdı."

"Biliyorum," dedi Ned Beaumont. "Kardeşiniz de orada yoktu."

"Taylor yemek masasında yoktu," diye düzeltti kız, "ama yukarıda, odasındaydı. Sofrada yalnız babam, Paul ve ben vardık. Taylor yemeğe dışarı gidecekti. Paul… Paul'la birlikte yemek istemiyordu, çünkü Opal yüzünden atışmışlardı."

Ned Beaumont soğukça, ama dikkatle dinleyerek, başıyla onayladı.

"Yemekten sonra Paul'la ben kısa bir süre o… dün akşam konuştuğumuz o odada bir an yalnız kaldık ve birden kollarını dolayıp öptü beni."

Ned Beaumont güldü; gürültülü bir kahkaha değildi bu, ama neşesinden kendini tutamadığı belliydi.

Janet Henry hayretle baktı ona.

Gülüşünü değiştirdi, gülümseyerek, “Bağışlayın,” dedi. “Devam edin. Niçin güldüğümü sonra anlatırım.” Ama kız konuşmasını sürdürecekken araya girdi. “Durun. Sizi öperken bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Daha doğrusu, söylemiş olabilir, ama ben bir şey anlayamadım.” Yüzündeki şaşkınlık artıyordu. “Niçin sordunuz?”

Ned Beaumont gene güldü. “Kadın etiyle ilgili bir şeyler söylemesi gerekirdi. Aslında, benim suçum olsa gerek. Seçimlerde babanızı desteklememesini, babanızın onun desteğini elde etmek için sizi yem olarak kullandığını, öylesine satın alınmaya razıysa da istediğini seçimlerden önce elde etmezse hava alacağını söylemiştim.”

Kız gözlerini kocaman açtı; gözlerindeki şaşkınlık azalmıştı.

“Aynı gün öğleden sonraydı bu, ama sözlerime inandıramayacağımı biliyordum,” dedi Ned Beaumont. Alnını kırıştırdı. “Ne yaptınız ona? Sizinle evlenmek istiyordu, size karşı büyük saygı falan duyuyordu, böyle üzerinize saldırması için iyice tersine gitmiş olmanız gerekir.”

“Hiçbir şey yapmadım,” diye yavaşça karşılık verdi kız. “Kolay bir gece olmamıştı oysa.

Hiçbirimiz huzurlu değildik. Sanıyordum ki… yani onu eğlendirmek zorunda kalmaktan hoşlanmadığımı belli etmemeye

çalıştım. O da huzursuzdu, biliyorum; galiba… o utancı… yani belki de sizin haklı olduğunuzu düşünmek onu…” Sözlerini, ellerini dışarıya doğru hafifçe sallayarak tamamladı.

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Çok öfkelendim tabii. Bırakıp gittim.”

“Ona bir şey demediniz mi?” Ned Beaumont’un gözleri tam olarak gizleyemediği bir keyifle parlıyordu.

“Hayır, o da işitebileceğim hiçbir şey söylemedi. Yukarı çıkarken, merdivenlerden inmekte olan babamı gördüm. Ona olanları anlatırken —Paul’a kızdığım kadar babama da kızmıştım, çünkü Paul’un orada olması babamın yüzündendi— Paul’un ön kapıdan çıktığını duydum. Sonra Taylor odasından indi.” Yüzü solup gerildi, içindeki duygular sesini toklaştırdı. “Babamla konuştuklarımı işitmişti, ne olduğunu sordu bana, ama öyle öfkeliydim ki, bir şey demeden onu babamla orada bırakıp odama çıktım. Onları da bir daha görmedim, ta ki babam odaya gelip Taylor’un… Taylor’un öldürüldüğünü söyleyene dek.” Sustu, bembeyaz bir yüzle, parmaklarını birbirine dolayarak, anlattıklarına vereceği karşılığı bekleyerek Ned Beaumont’a baktı.

Adamın karşılığı soğukkanlı bir soruydu: “Eee, ne olmuş?”

“Ne mi olmuş?” diye yineledi kız hayretle. “Anlamıyor musunuz? Taylor’un Paul’un peşinden evden fırladığını, ona yetiştiğini ve onun tarafından öldürüldüğünü düşünmekten başka ne gelirdi elimden? Çok öfkeliydi ve…” Yüzü aydınlandı. “Biliyorsunuz,

şapkası bulunamamıştı. Çok aceleyle çıkmıştı, fazla öfkeliydi… şapkasını alacak zamanı yoktu. O…”

Ned Beaumont başını ağır ağır yandan yana sallayarak sözünü kesti kızın. Sesi çok güvenliydi. “Hayır,” dedi. “Olmaz öyle. Paul’un Taylor’u öldürmesine gerek yoktu ve zaten öldürmezdi. Taylor’un hakkından tek eliyle gelebilirdi Paul; üstelik dövüşürken de çok soğukkanlıdır. Bunu kesinlikle biliyorum. Paul’un dövüştüğünü gördüm ve onunla yan yana dövüştüm. Olmaz öyle.” Gözkapaklarını katılaşmış gözlerinin üzerine indirdi. “Ama ya öldürdüyse? Yani kazara demek istiyorum… hoş, onu da pek sanmıyorum ya... Ama kendini savunmadan başka bir amacı da olamaz böyle bir şeyin.”

Aşağılayıcı bir biçimde başını salladı kız. “Kendini savunmak için öldürmek zorunda kaldıysa niçin gizlesin?”

Ned Beaumont bu mantıktan pek etkilenmişe benzemiyordu. “Sizinle evlenmek istiyor,” dedi. “Kendini savunurken öldürmüş olsa bile, kardeşinizi öldürdüğünü kabullenmek hiçbir işine…” Güldü. “Sizden beter olacağım neredeyse. Paul öldürmedi onu, Bayan Henry.”

Kızın gözleri hâlâ kaskatıydı. Ned Beaumont’a baktı, ama hiçbir şey demedi.

Ned Beaumont düşünceli bir tavır aldı. Sordu: “Siz yalnızca…” parmaklarını kımıldattı, “sizin ikiyle iki dört eder dediğiniz, kardeşinizin o gece Paul’un peşinden sokağa fırlaması, değil mi?”

“Yeter o kadarı da,” dedi kız. “Öyle yaptı. Başka türlü olamaz. Yoksa… yoksa Çin Sokağında başı açık ne işi vardı o gece?”

“Babanız çıktığını görmedi mi?”

“Hayır. O da bilmiyordu, haberi duyana dek…”

Kızın sözünü kesti: “Sizinle aynı düşüncede mi o da?”

“Öyle olması gerek,” diye bağırdı kız. “Kaçınılmaz bir şey. Ne derse desin, inanması gerek buna. Sizin de inanmanız gerek.” Gözlerine yaşlar dolmuştu şimdi. “Buna inanmadığınızı söyleyemezsiniz bana, Bay Beaumont. Önceden ne bildiğinizi bilmiyorum. Taylor’un ölüsünü buldunuz. Başka ne buldunuz, bilmiyorum, ama gerçeği bilmeniz gerek şimdi.”

Ned Beaumont’un elleri titremeye başladı. Koltuğuna biraz daha gömülerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Ağzının kenarlarındaki öfkeli çizgilerin dışında, yüzü sakindi.

“Ölüsünü buldum,” dedi. “Orada başka kimse yoktu. Başka bir şey bulmadım.”

“Şimdi buldunuz işte,” dedi kız.

Koyu bıyığının altında dudakları titredi Ned Beaumont’un. Öfkeyle parladı gözleri. Kısık, sert, bilinçli bir acıyla dolu bir sesle konuştu: “Bildiğim bir şey var: Kardeşinizi kim öldürdüyse, dünyaya büyük bir iyilik yaptı.”

Kız, oturduğu koltukta irkilerek elini boynuna götürdü, ama yüzündeki dehşet ânında yok oldu ve Ned Beaumont’a acıma dolu

bir anlayışla baktı. Usulca, “Biliyorum,” dedi. “Paul’un arkadaşısınız. Kolay değil sizin için.”

Ned Beaumont başını biraz öne eğip mırıldandı: “Söylenecek söz değildi aslında. Saçma bir sözdü.” Acı acı gülümsedi. “Bakın, efendi adam değilim dediğimde haklıymışım.”

Gülümsemeyi bıraktı, gözlerindeki utanç yok oldu, bakışları parlaklaşıp kesinleşti. Usulca konuştu: “Paul’un dostu olmam konusunda haklısınız. Kimi öldürürse öldürsün, dostumdur benim.”

Gözlerini uzunca bir süre adama diktikten sonra alçak, vurgusuz bir sesle konuştu kız:

“Bütün bunlar demek boşuna? Sanıyordum ki size gerçeği gösterebilirsem…” Elleri, omuzları ve başıyla umutsuz bir hareket yaptı.

Ned Beaumont başını ağır ağır yandan yana salladı.

Kız iç çekip ayağa kalktı ve elini uzattı. “Üzgünüm, düş kırıklığına da uğradım, ama düşman olmamız gerekmez, değil mi?”

Ned Beaumont kalkıp kıza döndü, ama elini tutmadı. “Pau’u aldatan ve Paul’u aldatmaya çalışan yanınız düşmanımdır.”

Kız elini indirmeden sordu: “Ya öbür yanım? Bu işlerle ilgisi olmayan yanım?”

Ned Beaumont kızın elini tutup öptü.

DÖRT

Janet Henry ayrıldıktan sonra Ned Beaumont telefona gitti, bir numara çevirip konuştu:

“Alo, ben Ned Beaumont. Bay Madvig geldi mi?.. Gelince onu aradığımı ve görüşmek istediğimi söyler misiniz?.. Evet, teşekkür ederim.”

Kol saatine baktı. Saat biri biraz geçiyordu. Bir puro yakıp pencerenin önüne oturdu, purosunu içerek sokağın karşısındaki gri kiliseyi seyretti. Üflediği dumanlar camdan dönüp başının üzerinde gri bulutlar oluşturuyordu.

Dişleri puronun ucunu eziyordu. Telefonu çalana dek, on dakika kadar oturdu orada.

Telefona gitti. “Alo... Evet, Harry... Tabii. Neredesin?.. Geliyorum oralara. Beni orada bekle... Yarım saat... Tamam.”

Purosunu şömineye attı, şapkasıyla paltosunu aldı, dışarı çıktı. Uzunca bir süre yürüyüp bir lokantaya girdi, bir lokma bir şey yedi, bir fincan kahve içti, sekiz yüz metre daha yürüyüp Majestik adında küçük bir otele girdi, onu Ned diye çağıran ve üçüncü yarış üzerine neler düşündüğünü soran kısa boylu bir delikanlının yönettiği asansörle dördüncü kata çıktı.

Ned Beaumont düşünüp, ‘“Lord Byron alır herhalde üçüncüyü,” dedi.

Asansörcü, “inşallah yanılıyorsundur,” dedi. “Ben ‘Pipe-organ’a yatırdım.”

Ned Beaumont omuz silkti. “Belki, ama handikapı çok fazla.” 417 numaralı odaya gidip kapıyı vurdu.

Üstünde bir gömlekle Harry Sloss açtı kapıyı. Otuz beş yaşlarında, solgun, ablak yüzlü, saçları dökük bir adamdı. “Tam zamanında geldin,” dedi. “Girsene.”

Sloss kapıyı örttükten sonra Ned Beaumont sordu: “Sorun nedir?”

Tıknaz adam yatağa gidip oturdu. Ned Beaumont’a bakarak endişeli bir tavırla yüzünü ekşitti. “Durumu pek iyi görmüyorum, Ned.”

“Neyi pek iyi görmüyorsun?”

“Ben Ferriss’in bu sorunu Vilayet’e götürmesini.”

Ned Beaumont sinirli bir biçimde, “Peki,” dedi. “Ağzından çıkar şu baklayı da neden söz ettiğini anlayayım.”

Sloss solgun, geniş alnını kaldırdı. “Bir dakika, Ned, anlatayım. Sen dinle, yeter.” Elini cebine sokup sigara aradı, ezik, buruşuk bir paket çıkardı. “Henry veledinin nallandığı akşamı hatırlıyor musun?”

Ned Beaumont kayıtsızca, “Eee?” dedi.

“Sen oraya, yani kulübe vardığında, Ben Ferriss’le ben yeni gelmiştik, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Dinle öyleyse: Paul’la çocuğun orada, ağaçların altında tartıştıklarını gördük.”

Ned Beaumont bıyığının yarısını bir kez tırnağıyla okşadı ve ağır ağır, aklı bir şeye takılmışçasına konuştu: “Ama sizi kulübün önünde arabadan inerken gördüm —ölüyü yeni bulmuştum o sırada — siz de öbür yandan geliyordunuz.” Parmağını oynattı. “Paul sizden önce girmişti kulübe.”

Sloss başını hızla, evet anlamına salladı. “Hepsi doğru,” dedi. “Ama önceden Çin Sokağında, Pinky Klein’ın yerine gitmiştik, yerinde bulamayınca dönüp kulübe geldik.”

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Peki, ne gördünüz?”

“Paul’la oğlanı ağaçların altında durup tartışırken gördük.”

“Arabayla geçerken mi gördünüz bunları?”

Sloss başını hızla salladı gene.

“Karanlık bir yerdi,” diye hatırlattı Ned Beaumont. “Yavaşlamadan ya da durmadan yüzlerini nasıl görebildiniz, anlamıyorum.”

“Yavaşlamadık da, durmadık da, ama Paul’u nerede olsa tanırım.”

“Belki, ama yanındakinin Henry olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Oydu. Eminim. Tanıyacak kadar görebildik.”

“Tartıştıklarını da mı gördünüz? Hem tartışmak ne demek? Kavga mı ediyorlardı?”

“Hayır, ama tartışıyormuş gibi duruyorlardı. Bilirsin, bazan insanların duruşundan belli olur tartıştıkları.”

Ned Beaumont keyifsizce gülümsedi. “Evet, biri ötekinin suratına ayağıyla basıyorsa...”

Gülümseyişi yok oldu. “Ben Ferris’in de Vilayete götürdüğü olay bu mu?”

“Evet. Kendi isteğiyle mi gitti, yoksa Farr bir yerden öğrenip mi çağırttı, bilmiyorum. Ama Farr’a anlattı, döndü.”

“Sen nereden duydun, Harry?”

“Farr beni arıyor,” dedi Sloss. “Öyle öğrendim. Ben, ona birlikte olduğumuzu söylemiş, Farr da bir ara uğrayıp onunla konuşmamı istemiş, ama bulaşmak istemiyorum bu işe.”

“İstemeyeceğini umarım, Harry,” dedi Ned Beaumont. “Farr seni yakalarsa ne diyeceksin?”

“Yakalamasına elimden geldiğince fırsat vermeyeceğim. Zaten seninle de bu konuyu görüşmek istiyordum.” Hafifçe öksürüp dudaklarını ıslattı. “Bu iş yatışana dek, bir iki haftalığına kentten uzaklaşayım diyordum; biraz da para isteyecek bir iş bu.”

Ned Beaumont başını sallayıp gülümsedi. “Yapılması gereken o değil,” dedi tıknaz adama.

“Paul’a yardımcı olmak istiyorsan, Farr’a gidip ağaçların altındaki o adamları tanıyamadığını, bulunduğun arabadaki kimsenin tanımasının da olanaksızlığını anlatırsın.”

“Peki, öyle yaparım,” dedi hemen Sloss, “Ama dinle, Ned, benim de bu işten bir şeyler kazanmam gerek. Rizikoya giriyorum, üstelik de… anlarsın ya.”

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Seçimden sonra sana rahat bir iş ayarlarız, şöyle günde bir iki saat falan uğraşacağın bir şey.”

“Ama o…” Sloss ayağa kalktı. Yeşil benekli solgun gözleri endişeliydi. “Bak, Ned, çok züğürtüm. Onun yerine şimdiden biraz mangır versen? Çok daha işime yarar.”

“Belki. Paul’a bir sorayım.”

“Ne olur, Ned. Bir telefon edip haber edersen...”

“Tabii. Hadi eyvallah.”

BEŞ

Ned Beaumont, Majestik Otelinden çıkıp Vilayete, Başsavcının bürosuna gitti ve Bay Farr’la görüşmek istediğini söyledi.

Konuştuğu ablak yüzlü delikanlı dış bürodan çıkıp bir an sonra özür diler bir tavırla geri geldi. “Kusura bakmayın, Bay Beaumont, ama Bay Farr dışarı çıkmış.”

“Ne zaman dönecek?”

“Bilmiyorum. Sekreteri haber bırakmadığını söyledi.”

“Peki öyleyse. Gidip bürosunda bekleyeyim biraz.”

Ablak yüzlü oğlan yolunu kesti. “Ama olmaz ki…”

Ned Beaumont en sevimli gülümseyişini sundu oğlana ve sordu: “Bu işten hoşlanmıyor musun yoksa, evlat?”

Delikanlı durakladı, biraz yerinde kımıldadı, sonra Ned Beaumont'un önünden çekildi. Ned Beaumont küçük aralıktan yürüyüp Farr'ın odasının kapısını açtı.

Farr oturduğu yerden başını kaldırıp ayağa fırladı. "Sen miydin o gelen?" diye bağırdı.

"Allah kahretsin o oğlanı. Hiçbir işi beceremiyor. Bay Bauman diye biri arıyor, dedi."

"Önemi yok," dedi Ned Beaumont. "Geldim ya."

Başsavcının elini sıkmasına ve bir koltuğa yöneltmesine izin verdi. Oturduklarında, tembelce sordu: "Ne var, ne yok?"

"Hiiç." Farr, başparmaklarını yeleğinin ceplerine sokarak koltuğunu ileri geri salladı. "Hep aynı işler, ben de koşuşmaktan bıktım."

"Seçim işleri nasıl gidiyor?"

"Daha iyi olabilirdi." —Başsavcının kavgacı, kıpkırmızı yüzüne bir gölge düştü— "Ama herhalde başaracağız."

Ned Beaumont'un sesindeki tembellik gitmemişti. "Ne oldu ki?"

"Şu bu. Hep bir şeyler oluyor. Ama siyaset böyledir, ne yaparsın?"

"Benim, ya da Paul'un, yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Ned Beaumont, sonra da Farr kısa, kızıl saçlarla kaplı kafasını salladıktan sonra ekledi: "Paul'un Henry cinayetiyle ilgili olduğu söylentileri mi en önemli sorunun?"

Farr, yüzüne gelen korkulu parıltıyı gözlerini kırparak yok etti. "Eh," dedi temkinli bir biçimde, "Bu cinayeti çoktan çözmüş olmamız gerektiği kanısı yaygın. Sorunlardan biri bu, belki de en önemlisi."

"Son görüştüğümüzden beri bir yenilik var mı? Yeni bir şeyler buldun mu?"

Farr başını salladı. Gözleri endişeliydi.

Ned Beaumont soğuk soğuk gülümsedi. "Bazı konuları hâlâ ağırdan alıyor musun?"

Başsavcı koltuğunda huzursuzca kaykıldı. "Evet, tabii, Ned."

Ned Beaumont bu sözü beğenmiş gibi başını salladı. Alaycı bir parıltı vardı gözlerinde.

Kışkırtıcı bir sesle sordu: "Ben Ferris hikâyesi de ağırdan aldığın konulardan biri mır Farr'ın küt ağzı açılıp kapandı. Dudaklarını birbirine sürdü. Önceleri şaşkınlıkla büyüyen gözleri duygusuzlaşıverdi. "Ferris'in anlattıklarından bir şey çıkar mı çıkmaz mı bilmiyorum, Ned," dedi. "Sanmıyorum. Sana sözünü edecek kadar bile önem vermedim anlattıklarına."

Ned Beaumont alaycı bir biçimde güldü.

Farr, "Bilirsin," dedi, "Senden ya da Paul'dan önemli bir şeyi gizlemem söz konusu değil.

Bilirsiniz beni."

“Sinirlerin bozulmadan önce de tanırdık seni,” dedi Ned Beaumont. “Ama olsun. Ferris’le birlikte o gün ara, bada olan adamı istiyorsan, Majestik Otelinde, 417 numaralı odada bulabilirsin.”

Farr masasındaki yeşil kalem takımına, yana yatık iki dolmakalemin arkasında elinde bir uçak tutan çıplak kişiye bakıyordu. Yüzü şişmişti. Hiçbir şey demedi.

Ned Beaumont ince dudaklarla gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. “Paul hep yardım etmek ister çocuklara,” dedi. “Tutuklanıp Henry cinayeti için yargıç önüne çıksa bir işe yarar mı dersin?”

Farr gözlerini yeşil kalem takımından ayırmadı. İnatçı bir sesle konuştu: “Paul’a ne yapması gerektiğini söylemek bana düşmez.”

“Çok iyi bir düşünce!” diye bağırdı Ned Beaumont. Masanın yanından, yüzü başsavcının kulağına iyice yanaşana dek eğilip bir giz veriyormuşçasına alçak sesle konuştu: “O düşüncenin yanına bir tane daha gelmesi gerekiyor: Paul’un sana yapmanı söylemediği şeyleri yapmak da sana düşmez.”

Sırıtarak dışarı çıktı, ama çıktıktan sonra sırıtmayı bıraktı.

8.

YOL AYRIMI

BİR

Ned Beaumont, üzerinde Doğu Eyalet Yapı ve Taahhüt Şirketi yazılı kapıyı açtı, içerideki masaların başına oturmuş iki genç bayanı selamladı, yarım düzine kadar adamın oturduğu daha geniş bir odaya geçip onlarla kısaca konuştu, sonra üzerinde Özel yazılı bir kapıyı açtı.

Eski bir çalışma masasının başında, yanında saygıyla duran ufak tefek bir adamın getirmiş olduğu kâğıtları karıştırmakta olan Paul Madvig'in oturduğu dört köşe odaya girdi.

Madvig başını kaldırıp, "Merhaba Ned," dedi. Kâğıtları yana itip ufak tefek adama, "Bu bokları sonra getir," dedi.

Ufak tefek adam kâğıtları toparlayıp "Başüstüne, efendim," sonra da, "Nasılsınız, Bay Beaumont?" dedi ve odadan çıktı.

Madvig, "Zor bir gece geçirmişe benzersin, Ned," dedi. "Neler yaptın? Otursana."

Ned Beaumont paltosunu çıkarmıştı. Bir iskemlenin üzerine bıraktı, üstüne şapkasını koyup bir puro çıkardı. "Yoo, iyiyim. Ne var ne yok?" Eski masanın bir köşesine oturdu.

"Gidip şu M'Laughlin'le bir konuşsan," dedi sarışın adam. "Onunla olsa olsa sen baş edersin."

"Olur. Nesi var?"

Madvig yüzünü ekşitti. “Kimbilir? Ayarladım sanıyordum, ama biraz sinsilik ediyor galiba.”

Ned Beaumont’un koyu gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. Sarışın adama bakarak,

“Demek o da, ha?” dedi.

Madvig bir an düşündükten sonra usulca sordu: “Ne demek istiyorsun, Ned?”

Ned Beaumont, başka bir soruyla karşılık verdi: “Bütün işler istediğin gibi yürüyor mu?”

Madvig iri omuzlarını sabırsızca oynattı, ama bakışlarındaki parlaklık değişmedi: “O kadar da kötü değil,” dedi. “Gerekirse M’Laughlin’in oyları olmadan da idare ederiz.”

“Belki.” Ned Beaumont’un dudakları incelmişti. “Ama habire oy yitirirsek böyle kazanamayız seçimi.” Puroyu ağzının kenarına yerleştirip konuşmasını sürdürdü: “Biliyorsun, durumumuz iki hafta önceki kadar iyi değil.”

Madvig masasına oturan adama bakıp anlayışla gülümsedi. “Yahu, amma da adamsın be, Ned. Durum sana iyi görünmez mi hiç?” Karşılık beklemeden sakince sürdürdü konuşmasını:

“Belli bir dönemde batıyormuş gibi görünmeyen tek bir seçim kampanyası bilmiyorum. Ama hep de düzelir işler.”

Ned Beaumont purosunu yakıyordu. Dumanını savurup konuştu: “Her zaman düzelecekleri anlamına gelmez bu.” Purosunu Madvig’in göğsüne doğru uzattı. “Taylor Henry’nin öldürülmesi

olayı ivedilikle açıklığa kavuşmazsa, kampanya konusunda endişe duymana hiç gerek kalmayacak. Kim kazanırsa kazansın, battın demektir."

Madvig'in mavi gözleri donuklaştı. Yüzünde başka hiçbir değişiklik yoktu. Sesi de değişmedi. "Ne demek istiyorsun, Ned?"

"Kentte herkes onu senin öldürdüğünü sanıyor."

"Öyle mi?" Madvig elini çenesine götürüp düşünceli düşünceli ovuşturdu. "Endişelenme o konuda," dedi. "Benimle ilgili çıkan ilk söylenti değil bu."

Ned Beaumont hafifçe gülümseyip yapmacık bir hayranlıkla sordu: "Önceden başına gelmeyen hiçbir şey yok mu senin? Elektrikli şok tedavisi yapıldı mı hiç sana?"

Sarışın adam güldü. "Hiç de niyetim yok," dedi.

"Pek uzağında sayılmazsın şu anda, Paul," dedi Ned Beaumont usulca.

Madvig gene güldü. "Hay Allah!" dedi.

Ned Beaumont omuz silkti. "İşin çok değil, değil mi?" diye sordu. "Bu saçmalıklarla vaktini almıyorum ya?"

"Dinliyorum seni," dedi Madvig. "Seni dinlemekle zarar etmedim hiç, şimdiye dek."

"Sağolunuz, efendim. M'Laughlin niçin yan çizmeye çalışıyor dersin?"

Madvig başını salladı.

“Ayvayı yediğini düşünüyor,” dedi Ned Beaumont. “Herkes polisin Taylor Henry’yi öldüreni bulmaya çalışmadığını, bunun nedeninin de onu senin öldürdüğün olduğu sanılıyor.

M’Laughlin de bunun seçimlerde yenilmen için yeterli neden olduğunu sanıyor.”

“Öyle mi? Bu kenti benim yerime Shad’in yönetmesinin daha iyi olacağını mı düşünüyorlar?

Bir cinayet işlediğimin düşünülmesi Shad’in alnını daha ak mı yapar sanıyorlar? “

Ned Beaumont sarışın adama bakıp yüzünü ekşitti. “Sen ya kendini aldatmaya çalışıyorsun, ya da beni. Shad’in alnının akıyla bunun ne ilgisi var? O adaylarını açıkça desteklemiyor ki.

Ama sen açıktasın ve bu cinayeti örtbas etmekle suçlanan kişiler de senin adayların.”

Madvig elini gene çenesine götürüp dirseğini masaya dayadı. Yakışıklı, sağlıklı yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Başkalarının ne düşündüğünden çok söz ettik, Ned,” dedi. “Şimdi de senin düşündüklerinden söz edelim. Sen de benim ayvayı yediğimi mi düşünüyorsun?”

“Herhalde yedin,” dedi Ned Beaumont alçak, güvenli bir sesle. “Kaçını kımıldatmazsan da yiyeceğin kesin.” Gülümsedi. “Ama adayların gene de kazanırlar herhalde.”

“Bunu,” dedi Madvig soğuk bir sesle, “açıklaman gerekir.”

Ned Beaumont eğilip masanın yanında duran tunçtan tükürük hokkasına purosunun külünü özenle silkti. Sonra da duygusuz bir sesle konuştu: “Madik atacaklar sana.”

“Öyle mi?”

“Niçin olmasın? Serseri takımının çoğunu Shad elinden aldı, buna izin verdin. Seçimi kazanmak için saygıdeğer insanlara, üst tabakalara güveniyorsun. Onlar da çekiniyorlar. Senin adayların da büyük bir numara çekip seni adam öldürmek suçundan tutuklayacaklar ve saygıdeğer vatandaşlar, yasalara karşı çıktığı zaman patronlarını bile tutuklamaktan çekinmeyen soylu yetkililere hayran kalarak, bir an önce sandık başına gidip bu kahramanları dört yıllığına daha seçmek için birbirlerini yiyecekler. Çocukları suçlamana da hiç gerek yok.

Böyle yaparlarsa köşeyi döneceklerini, yapmazlarsa da işsiz kalacaklarını biliyorlar.”

Madvig elini çenesinden çekip sordu: “Bana bağlılıklarına pek güvenmiyorsun galiba, öyle mi, Ned?”

Ned Beaumont gülümsedi. “Sen ne kadar güveniyorsan, ben de o kadar güveniyorum,” dedi.

Gülümseyişi yok oldu. “Bunlar varsayım değil, Paul. Farr’ı görmeye gittim bugün öğleden sonra. Kapıyı kırıp girmem gerekti yanına. Cinayeti kurcalamadığını söylemeye çalıştı bana.

Bulduklarını benden gizlemeye çalıştı. Sonra da sustu.” Aşağılayıcı bir biçimde büzdü ağzını.

“Farr: Sustalı maymun gibi oynattığım adam.”

“Ama bir tek Farr,” diye söze başladı Madvig.

Ned Beaumont sözünü kesti. “Yalnız Farr’sa, durum kötü. Rutledge, Brody, hatta Rainey bile tekbaşına seni kazıklamaya çalışabilirler, ama Farr yapıyorsa, öbürlerinin de onu desteklediğinden emin olabilirsin.” Sarışın adamın kımıltısız yüzüne bakarak alnını kırıştırdı.

“Bana inanmaktan ne zaman istersen vazgeçebilirsin, Paul.”

Madvig, çenesine götürdüğü eliyle umursamaz bir hareket yaptı. “Vazgeçince haber veririm sana,” dedi. “Nasıl oldu da Farr’a uğradın?”

“Harry Sloss aradı beni bugün. Anladığım kadarıyla Ben Ferris’le birlikte seni Çin Sokağında Taylor Henry’yle tartışırken görmüşler, ya da gördüklerini söylüyorlar.” Ned Beaumont sarışın adama hiçbir şey belli etmeyen gözlerle bakıyordu ve sesi de kayıtsızdı.

“Ferris bunu Farr’a anlatmış. Harry de Farr’a gitmemek için para istedi. Bak işte, kulübünün iki üyesine daha malûm olmuş. Farr’ın sinirlerinin bozulduğunun çoktandır farkındaydım, bir göz atayım diye gittim yanına.”

Madvig başıyla onayladı. “Bana madik attığından eminsin, öyle mi?”

“Evet.”

Madvig koltuğundan kalkıp pencereye yürüdü. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak üç dakika kadar sokağı seyretti; o

sırada da Ned Beaumont oturmuş, purosunu içerek sarışın adamın enli sırtına bakıyordu. Sonra Madvig dönmeden sordu: “Harry’ye ne dedin?”

“Oyaladım.”

Madvig pencereden uzaklaşıp masasına döndü, ama oturmadı. Yüzü biraz daha kızarmıştı, ama başka bir değişiklik yoktu görünüşünde. Sesi sakindi: “Ne yapmamız gerek dersin?”

“Sloss’a mı? Hiç. Öbür it Farr’a gitmiş bile. Sloss ne yapsa pek fark etmez artık.”

“Onu demek istememiştim. Genel olarak bu durumla ilgili olarak ne yapalım?”

Ned Beaumont purosunu tükürük hokkasına attı. “Söyledim. Taylor Henry’nin öldürülmesi olayı ivedilikle açıklık kazanmazsa, ayvayı yedin. Bu kadar. Uğraşılacak tek konu bu şimdilik.”

Madvig gözlerini Ned Beaumont’dan kaçırdı. Duvarın geniş, boş bir yerine baktı. Dolgun dudaklarını büzdü. Şakaklarında bir ıslaklık belirdi. Göğsünün derinliklerinden geldi sesi:

“Olmaz. Başka bir çözüm bulmak gerek.”

Ned Beaumont soludukça burun delikleri titriyordu, gözleri kapkara olmuştu. “Yapacak başka bir şey yok, Paul,” dedi. “Başka ne yapsak, Shad’in ya da Farr’la adamlarının ekmeğine yağ süreriz, onlar da senin canına okurlar.”

Madvig boğuk bir sesle konuştu: “Bir çıkış yolu olmalı, Ned. Bir düşün.”

Ned Beaumont masadan uzaklaşıp sarışın adamın önünde, çok yakında durdu. “Yok. Tek yol bu. İstesen de, istemesen de, bu yola sapacaksın, yoksa ben seni zorla saptıracağım.”

Madvig başını salladı. “Hayır. Bırak.”

Ned Beaumont, “Senin için yapamayacağım tek şeydir bu, Paul,” dedi.

Sonra Madvig, Ned Beaumont’un gözlerine baktı ve boğuk bir fısıltıyla konuştu: “Onu ben öldürdüm, Ned.”

Ned Beaumont derin bir soluk alıp uzun uzun iç çekti.

Madvig ellerini Ned Beaumont’un omuzlarına koydu ve sözcükler boğuk boğuk, birbirine karışarak çıkmaya başladı ağzından. “Bir kazaydı, Ned. Ben çıktıktan sonra bir baston kapmış, koşarak peşimden geldi. Oradayken biraz küçük bir anlaşmazlık olmuştu, o da bana yetişince bastonla vurmaya kalktı. Nasıl oldu, bilemiyorum, ama bastonu elinden alırken kafasına çarptı, çok sert çarpmış olamazdı ama arkaüstü düştü ve başını hızla kaldırımın kenarına vurdu.”

Ned Beaumont başıyla onayladı. Yüzü birdenbire duygusuzlaşıvermişti, yalnız büyük bir dikkatle Madvig’in dediklerini dinliyordu. Yüzünün duruşuna uyan keskin bir sesle sordu:

“Bastona ne oldu?”

“Paltoma sarıp götürdüm, sonra da yaktım. Öldüğünü fark ettikten sonra, kulübe giderken, bir de baktım baston elimde, ben de

paltomun içine gizledim, sonra da yaktım."

"Nasıl bir bastondu?"

"Kaba, kahverengi, ağır bir baston."

"Ya şapkası?"

"Bilmiyorum, Ned. Herhalde başından uçtu, sonra da birisi aldı."

"Şapkası vardı, değil mi?"

"Evet, tabii."

Ned Beaumont bıyığının bir yanını tırnağıyla okşadı. "Sloss'la Ferris'in arabasının yanınızdan geçtiğini fark ettin mi?"

Madvig başını salladı. "Hayır, ama geçmiş olabilirler."

Ned Beaumont sarışın adama bakarak alnını kırıştırdı. "Bastonu alıp yakmakla ve bunu şimdiye dek gizli tutmakla, sonra da kaçmakla iyice batırdın işleri," diye mırıldandı. "Oysa kendini savunduğun apaçıktı."

"Biliyorum, ama öyle olmasını istemiyordum, Ned," dedi Madvig boğuk bir sesle. "Janet Henry'yi ömrümde hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum; ama bu bilinirse —kaza bile olsa— nasıl elde edebilirim onu?"

Ned Beaumont, Madvig'in yüzüne güldü. Kısık, acı bir gülüştü bu. "Şimdikinden daha şanslı olurdun," dedi.

Madvig gözlerini dikti, ama bir şey demedi.

Ned Beaumont, “Başından beri onu senin öldürdüğünü düşünüyor,” dedi. “Senden nefret ediyor. Seni elektrikli sandalyeye göndermek için uğraşıyor. Sağa sola imzasız mektuplar göndererek kuşkuların senin üzerinde toplanmasına ilk neden olan o. Opal’ı sana düşman eden de o. Evime gelip kendisi anlattı bunları bana, çünkü beni de sana düşman etmeye çalışıyor.”

Madvig, “Yeter,” dedi. Gözleri soğuk birer halka gibi, dimdik, irikıyım, sarışın bir adamdı.

“Nedir, Ned? Sen de mi onu istiyorsun, yoksa…” Aşağılayıcı bir hareketle sözünü yarım bıraktı. “Fark etmez.” Başparmağıyla kapıyı gösterdi. “Çık dışarı, aşağılık herif. Yollarımız burada ayrılıyor.”

Ned Beaumont, “Sözümü bitirince çıkarım,” dedi.

Madvig, “Ben sana çık dediğim zaman çıkarsın,” dedi. “Beni inandıracak hiçbir şey söyleyemezsin. İnandığım hiçbir şey söylemedin. Bundan sonra da söyleyemeyeceksin.”

Ned Beaumont, “Peki,” dedi. Şapkasıyla paltosunu alıp dışarı çıktı.

İKİ

Ned Beaumont evine gitti. Yüzü solgun ve asıktı. Yanındaki masaya bir bardakla bir şişe Bourbon viskisi alarak geniş kırmızı koltuklardan birine oturdu, ama içmedi. Kara ayakkabılarına kötü kötü bakarak tırnaklarını kemirdi. Telefonu çaldı. Gidip açmadı, ikindi ilerledikçe, odadaki gündüz ışığı dağılmaya başladı. Kalkıp telefona gittiğinde oda alacakaranlıktı.

Bir numara çevirdi. Sonra: “Alo, Bayan Henry’le görüşmek istiyorum, lütfen.” Sessizce ıslık çalarak geçirdiği kısa bir süreden sonra, “Alo,” dedi, “Bayan Henry?.. Evet... Az önce Paul’a her şeyi anlattım sizinle ilgili... Evet, haklıymışsınız. Yapacağını söylediğiniz şeyi yaptı...”

Güldü. “Biliyordunuz. Bana yalancı diyeceğini, beni dinlemek istemeyeceğini, beni kapı dışarı edeceğini söylemiştiniz, hepsini de yaptı... Yok, yok, önemli değil. Olacağı vardı...

Yok, gerçekten... Evet, oldukça kesin. Geri alınması olanaksız sözler harcandı... Evet, bütün gece evdeyim galiba... iyidir... Peki. Allahaısmarladık.”

Kendine bir bardak viski koyup içti. Sonra karanlık yatak odasına girdi, çalar saatini saat sekize kurdu ve soyunmadan sırtüstü yatağına uzandı. Bir süre tavanı seyretti. Sonra, saat çalana dek, düzensiz soluklar alıp vererek uyudu.

Uykulu uykulu yatağından kalkarak ışıkları yaktı, banyoya girip elini yüzünü yıkadı, temiz bir gömlek giydi, sonra da oturma odasındaki şöminede bir ateş yaktı. Janet Henry gelene dek gazete okudu.

Kız geldiğinde çok heyecanlıydı. Gelir gelmez, görüşmelerinden Paul’a söz edeceğini önceden bilmediğini, niyetinin böyle bir durum yaratmak olmadığını söyledi, ama gözlerindeki heyecan apaçıktı ve özür dilemek için ne zaman bir şey söylemeye kalksa, dudaklarını gülücüklerin sarmasına engel olamıyordu.

“Önemli değil,” dedi Ned Beaumont. “Nasıl sonuçlanacağını önceden bilseydim de böyle davranmak zorunda kalırdım. Aslında, kendim de, için için böyle olacağını biliyordum, galiba. Öyle bir şey, işte. Siz bana böyle olacağını söylemiş olsaydınız, aksini kanıtlamak için atılırdım hemen.”

Kız ellerini uzattı. “Çok sevindim,” dedi. “Duygularımı gizlemeye çalışmayacağım.”

“Kusura bakmayın,” dedi Ned Beaumont kızın ellerini tutarak, “Ama bu işin başıma gelmemesi için hiçbir çaba harcamazdım zaten.”

Kız, “Haklı olduğumu biliyorsunuz şimdi,” dedi. “Taylor’u o öldürdü.” Gözlerinde sorular vardı.

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Öldürdüğünü söyledi bana.”

“Bana yardım edecek misiniz şimdi?” Ellerini sıktı kız. Biraz yaklaştı.

Ned Beaumont, kıza bakıp alnını kırıştırarak bir an durakladı. “Kendini savunurken öldürmüş, ya da kazara olmuş,” dedi usulca. “Bu yüzden…”

“Cinayetti bu!” diye bağırdı kız. “Tabii kendini savunurken olduğunu söyleyecek!”

Sabırsızca başını salladı. “Kendini savunurken ya da kazara öldürmüş olsa bile, herkes gibi bunu gidip mahkemede kanıtlaması gerekmez mi?”

“Çok gecikti. Bu bir aylık bekleyiş onun zararına işledi.”

“Peki, suç kimde?” diye sordu kız. “Hem de, onu gerçekten kendini savunurken öldürmüş olsaydı, bu kadar uzun bekleyeceğine inanıyor musunuz?”

Ned Beaumont başını ağır ağır evet anlamına salladı. “Sizin yüzünüzdendi bu. Sizi seviyor: Kardeşinizi öldürdüğünü bilmenizi istemiyordu.”

“Ama biliyorum!” diye bağırdı kız öfkeyle. “Herkes de bilecek artık.”

Hafifçe omuz silkti adam. Yüzü asıktı.

“Bana yardım etmeyecek misiniz?” diye sordu kız.

“Hayır.”

“Niçin? Kavga ettiniz onunla.”

“Anlattıklarına inanıyorum. Mahkemede inandırıcı olabilmesi için de artık çok geç olduğunu biliyorum. Aramızda her şey bitti; ama bunu yapamam ona.” Dudaklarını ıslattı.

“Rahat bırakın onu. Ne sizin ne de benim yardımımım olmadan zaten başına gelecekler var.”

“Olmaz,” dedi kız. “Hak ettiği cezayı görmeden rahat bırakmayacağım onu.” Bir an soluğunu tuttu ve gözleri koyulaştı. “Size yalan söylediğinin kanıtını bulmayı göze alacak kadar inanıyor musunuz ona?”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Ned Beaumont, temkinli bir sesle.

“Yalan söylemiş olsun ya da olmasın, gerçeği bulmama yardım eder misiniz? Bir yerde kesin kanıtlar olması gerekir, bizim bulabileceğimiz kesin kanıtlar... Ona gerçekten inanıyorsanız, bu kanıtların bulunmasında bana yardım etmenizin hiçbir sakıncası olmaması gerekir.”

Ned Beaumont kızın yüzünü bir süre inceledikten sonra sordu: “Size yardım edersem ve kesin kanıtlar bulursak, neyi doğrularlarsa doğrulasınlar, kabul edecek misiniz?”

“Evet,” dedi kız hemen, “siz de ederseniz.”

“İşi bitirene dek —yani kesin kanıtlan elde edene dek— bulduklarımızı kimseye söylemeyeceğinize, her şey açıklığa kavuşana dek bulduklarımızı ona karşı kullanmayacağınıza söz veriyor musunuz?”

“Evet.”

“Öyleyse anlaştık,” dedi Ned Beaumont.

Kız mutlulukla hıçkırdı ve gözlerine yaşlar doldu.

“Oturun,” dedi Ned Beaumont. Yüzü ince ve katı, sel si sertçeydi. “Bazı tasarılar yapmamız gerek. Bugün öğleden sonra ya da akşamüzeri, yani Paul benimle atıştığından beri, görüştünüz mü?”

“Hayır.”

“Öyleyse aranızın nasıl olduğundan emin olamayız. Daha sonradan benim haklı olduğumu düşünmüş olabilir. Bu onunla benim aramdaki ilişkiler açısından önemli değil artık, her şey bitti. Ama elverdiğince çabuk öğrenmeliyiz bunu.” Kızın ayaklarına doğru

yüzünü ekşiterek baktı ve tırnağıyla bıyığını düzeltti. “Onun size gelmesini beklemeniz gerek. Onu arayamazsınız. Sizin konunuzda kararsızsa, tehlikeli olabilir bu. Siz ondan ne derece eminsiniz?”

Masanın yanındaki iskemlede oturuyordu kız. “Bir; kadın bir erkekten ne kadar emin olabilirse, o kadar.” Utanarak hafifçe güldü. “Biliyorum, kötü bir sözi ama eminim Bay Beaumont.”

Adam başıyla onayladı. “Öyleyse doğrudur, ama yarına dek kesinlikle öğrenirsiniz herhalde.

Ağzını aradığınız oldu mu hiç?”

“Hayır, tam denemez. Aslında beklediğim…”

“Her neyse, artık ağzını aramaya çalışmak yok. Bundan böyle, ondan ne kadar emin olursanız olun, dikkatli davranmanız gerekecek. Bilip de bana anlatmadığınız herhangi bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi kız, başını sallayarak. “Bu işi nasıl yürüteceğimi de pek iyi bilmiyordum. Bu yüzden istiyordum, sizin bana…”

Ned Beaumont sözünü kesti gene: “Bir özel hafiye tutmak aklınıza gelmedi mi?”

“Geldi, ama korktum; Paul’a gidip her şeyi anlatacak bir adama düşeceğimden korktum.

Kime gideceğimi, kime güvenebileceğimi bilemedim.”

“Kullanabileceğimiz birisi var.” Parmaklarıyla koyu saçlarını taradı. “Şimdi de, henüz bilmiyorsanız, öğrenmek istediğim bir şey var. Kardeşinizin şapkalarından eksik olan var mı? Paul, başında bir

şapka olduğunu söylüyor. Ben bulduğumda şapka yoktu. Bir bakın, kaç şapkası olduğunu öğrenebilir misiniz?" —yan yan gülümsedi— "benim ödünç aldığımı saymazsanız, tabii."

Kız, adamın gülümseyişine aldırmadı. Başını sallayıp biraz umutsuzca ellerini kaldırdı.

"Olanaksız," dedi. "Bütün eşyalarını geçenlerde elden çıkardık, zaten kaç şapkası olduğunu kimsenin kesinlikle bildiğini sanmıyorum."

Ned Beaumont omuz silkti. "Bunun pek bir işimize yarayacağını zaten sanmıyordum," dedi.

"Öbürü de bir baston. Evden kayıp bir baston —kardeşinizin ya da babanızın— var mı? Özellikle ağır, kaba bir baston..."

"Babamın olacak," dedi kız heyecanla, "Ve sanıyorum hâlâ orada."

"Bir bakın bakalım." Başparmağının tırnağını ısırdı. "Yarına dek bu kadar iş yeter size; belki bir de Paul'la aranızın nasıl olduğunu öğrenebilirseniz..."

"Nedir?" diye sordu kız. "Yani baston konusu, demek istiyorum." Heyecanla ayağa kalktı.

"Paul kardeşinizin ona o bastonla saldırdığını, elinden alırken de bastonun kafasına çarptığını anlattı. Bastonu sonradan da götürüp yakmış."

"Babamın bastonlarının hepsinin yerinde olduğundan eminim," diye bağırdı kız. Yüzü bembeyazdı, gözleri kocaman açılmıştı.

“Taylor’un bastonu yok muydu”

“Yalnız gümüş saplı, siyah bir bastonu vardı.” Elini Ned Beaumont’un bileğine koydu.

“Bastonların hepsi oradaysa, demek olacak ki…”

“Bir şey demek olabilir,” dedi Ned Beaumont, elini kızın elinin üstüne koyarak. “Ama aldatmaca yok.”

“Bana güvenebilirsiniz,” diye söz verdi kız. “Sizin yardımınızı ne kadar istediğimi, elde ettiğime de ne kadar sevindiğimi bir bilseydiniz, bana güvenebileceğinizi anlardınız.”

“Umarım öyledir.” Elini kızın elinden çekti.

ÜÇ

Evinde yalnız kalınca, Ned Beaumont, yüzü gergin, gözleri parlak, bir süre odada volta attı.

Ona yirmi kala kol saatine baktı. Sonra paltosunu giyip Majestik Oteline gitti, ama Harry Sloss’un çıktığını söylediler. Otelden ayrıldı, bir taksi çevirip bindi, “Batı Yolu Lokantası,” dedi.

Batı Yolu Lokantası dört köşe beyaz bir yapıydı —karanlıkta gri görünüyordu— ve belediye sınırlarının beş kilometre kadar dışında, yoldan biraz uzakta, ağaçların arasındaydı. Zemin katında ışıl ışıl lambalar yanıyordu ve yapının önünde yarım düzine kadar araba duruyordu.

Yapının solundaki uzun bir sundurmanın altında başka arabalar vardı.

Kapıcıyı dostça selamlayan Ned Beaumont üç kişilik bir orkestranın gürültüyle çaldığı ve sekiz-on kişinin dans ettiği geniş bir yemek odasına girdi. Masaların arasındaki yoldan geçti, dans pistinin çevresini dolaştı ve odanın bir köşesindeki barın önünde durdu. Barın müşterilere ayrılan bölümünde yalnızdı.

Sünger gibi burunlu şişman bir adam olan barmen, "İyi akşamlar, Ned," dedi. "Çoktandır görünmüyordun."

"N'aber, Jimmy? Uslu duruyordum. Bir manhattan versene."

Barmen, kokteyli hazırlamaya başladı. Orkestra çaldığı parçayı tamamladı. Tiz ve cırtlak bir kadın sesi işitildi: "Beaumont denen o orospu çocuğuyla aynı barda oturmam."

Ned Beaumont barın kenarına yaslanarak arkasına baktı. Barmen, kokteyli çalkalarken dondu kaldı.

Lee Wiltshire dans pistinin ortasında dikilmiş, Ned Beaumont'a bakıyordu. Ellerinden birini, lacivert takımı biraz dar gelen iriyarı bir gencin koluna dayamıştı. O da, biraz aptalca bakan gözlerini Ned Beaumont'a dikmişti. Kadın, "Beş para etmez orospu çocuğunun biridir," dedi, "sen de onu buradan dışarı atmazsan ben giderim."

Herkes susmuş, dikkatle dinliyordu.

Delikanlının yüzü kızardı. Yüzünü buruşturma denemesi sıkkın görünüşünü daha da artırdı.

Kız, "Sen yapmazsan, ben gidip tokatlayacağım onu," dedi.

Ned Beaumont gülümseyerek, “N’aber, Lee?” dedi. “Bernie’yi gördün mü, çıktığından beri?”

Lee sövüp ileriye doğru bir adım attı.

İriyarı genç, elini uzatıp kadını durdurdu. “Ben gereğini yaparım,” dedi, “orospu çocuğunun.” Ceketinin yakasını düzeltti, önünü çekiştirdi, dans pistinden ağır ağır uzaklaşarak Ned Beaumont’un önünde durdu. “Nedir bu?” dedi. “Nedir bu? Küçük hanımla böyle konuşulur mu?”

Ned Beaumont gözlerini ciddi bir bakışla delikanlıya dikerek elini, avucu yukarıya dönük, barın üzerine uzattı. “Şunun kafasına geçirecek bir şey versene bana, Jimmy,” dedi. “Canım yumruklaşmak istemiyor.”

Barmenin ellerinden biri barın altında yitmişti bile. Elini kaldırdığında tuttuğu sopayı Ned Beaumont’un avucuna koydu. Ned Beaumont elini kımıldatmadan, “Küçük hanıma daha neler dendi,” dedi. “Yanında son gördüğüm adam ona ‘salak karı’ diyordu.”

Delikanlı sırtını dikleştirdi; gözleri sağa sola kaçıyordu. “Seni unutmayacağım,” dedi, “Ve bir gün senle benden başka kimsenin olmadığı bir yerde buluşacağız.” Durduğu yere dönüp Lee Wiltshire’la konuştu: “Hadi, tüyelim bu batakhaneden.”

“Sen tüy,” dedi kadın öfkeyle. “Seninle gidersem ne olayım. Bıktım senden.”

Hemen hemen bütün dişleri altın olan tıknaz bir adam yanlarına yanaştı. “Gideceksin,” dedi, “İkiniz de gideceksiniz. Basın!”

Ned Beaumont gülerek konuştu: “Şu ’küçük hanım’ benimle, Corky.”

Corky, “Peki,” dedi ve delikanlıya döndü: “Bas git, it.”

Delikanlı dışarı çıktı.

Lee Wiltshire masasına dönmüştü. Yanaklarını yumruklarına dayamış, oturmuş masa örtüsünü seyrediyordu.

Ned Beaumont karşısına oturdu. Garsona, “Jimmy bana bir manhattan hazırlanmıştı,” dedi.

“Yiyecek bir şeyler de istiyorum. Yemek yedin mi, Lee?”

“Evet,” dedi kadın başını kaldırmadan. “Bir tane daha cin fizz istiyorum.”

Ned Beaumont, “Peki,” dedi. “Ben mantarlı bir biftek istiyorum, Tony de yanına konserveden çıkmamış ne sebze varsa koysun, rokfor salçalı, domatesli yeşil salata ve kahve de istiyorum.”

Garson gittikten sonra Lee acı acı konuştu: “Erkekler beş para etmez, hiçbiri işe yaramaz. Şu kof ayıya bak!”

“Belki erkeğin doğrusunu seçemiyorsun,” dedi Ned Beaumont.

“Tam da bu sözü edecek adamsın ya sen,” dedi kız, öfkeyle Ned Beaumont’a bakarak, “Hele bana oynadığın o pis oyundan sonra.”

“Sana hiç de pis oyun falan oynamadım,” dedi adam. “Bernie benden yürüttüklerini ödemek için senin cicini birini satmak zorunda kaldıysa suç benim değil.”

Orkestra çalmaya başladı.

“Hiçbir şey erkeklerin suçu değildir zaten,” dedi kız. “Gel dans edelim.”

“Eh, peki,” dedi Ned Beaumont çekinerek.

Masaya döndüklerinde Ned Beaumont’un kokteyliyle Lee Wiltshire’in fizz’i masada duruyordu.

“Bernie ne yapıyor bugünlerde?” diye sordu Ned Beaumont içkilerini içerlerken.

“Bilmiyorum. Hapisten çıktığından beri görmedim, görmek de istemiyorum. O da bir başka harikaydı! Amma da kısmetli bir yıl yaşıyorum! O, sonra Taylor, bir de bu orospu çocuğu!”

“Taylor Henry mi?” diye sordu Ned Beaumont.

“Evet, ama onunla pek ciddi bir ilişkim olmadı,” dedi kız aceleyle, “Çünkü o sıralarda Bernie’yle yaşıyordum.”

Ned Beaumont içkisini bitirip öyle konuştu: “Charter Sokağındaki odasına arada sırada uğrayan kızlardan biriydin, o kadar, öyle mi?”

“Evet,” dedi kız, temkinli bir biçimde Ned Beaumont’a bakarak.

Ned Beaumont, “Birer içki daha içsek iyi olacak,” dedi.

Garsonu çağırıp içkileri ısmarlarken, kız burnuna pudra sürüyordu.

DÖRT

Kapının zili uyandırdı Ned Beaumont'u. Hafifçe öksürerek uykulu uykulu yataktan kalktı, sabahlığını ve terliklerini giydi. Çalar saatine göre dokuzu biraz geçiyordu. Kapıya gitti.

Janet Henry özür dileyerek içeri girdi. "Çok erken olduğunu biliyorum, ama bir dakika daha sabredemezdim. Dün gece durmadan telefonla aradım sizi, bulamayınca da gözüme uyku girmedi. Babamın bütün bastonları yerinde. Bakın, demek yalan söylemiş."

"O ağır, kaba, kahverengi olanı da orada mı?"

"Evet. Binbaşı Sawbridge'in İskoçya'dan getirdiği baston o. Babam hiç kullanmaz, ama orada duruyor." Sevinçle gülümsedi Ned Beaumont'a.

Adam gözlerini uykulu uykulu kırpıştırıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Öyleyse doğru, yalan söylemiş," dedi.

"Dün akşam eve döndüğümde de oradaydı," dedi kız.

'Paul mu?"

"Evet. Ve evlenmemizi önerdi."

Ned Beaumont'un gözlerindeki uyku yok oldu. "Onunla olan kavgamdan söz etti mi?"

"Tek söz etmedi."

"Siz ne dediniz?"

“Taylor’un ölümünün üzerinden henüz nişanlanacak kadar zaman geçmediğini, ama ret de etmediğimi söyledim; ‘sözleştik’ dedikleri durumdayız galiba.”

Ned Beaumont kıza merakla baktı.

Kızın yüzündeki neşe yok oldu. Elini adamın koluna koydu. Sesi biraz çatladı. “Lütfen, tümden yüreksiz olduğumu düşünmeyin,” dedi, “Ama …ama öyle çok istiyorum ki o… o kararlaştırdığımızı yapmayı, başka her şey… nasıl diyeyim… çok önemsiz geliyor.”

Adam dudaklarını ıslatıp ağır, usul bir sesle, “Nefret ettiğiniz kadar sevseydiniz onu, kimbilir ne durumda olurdu,” dedi.

Kız ayağını yere vurup bağırdı: “Öyle demeyin! Bir daha hiç öyle konuşmayın!”

Ned Beaumont’un alnında sinirli küçük kırışıklıklar belirdi ve dudakları büzüldü.

“Lütfen,” dedi kız pişman bir sesle. “Dayanamıyorum.”

“Bağışlayın. Kahvaltı ettiniz mi?”

“Hayır. Haberi bir an önce vermek istedim.”

“Güzel. Birlikte ederiz. Ne istersiniz?” Telefona yürüdü.

Kahvaltıyı ısmarladıktan sonra banyoya gidip dişlerini fırçaladı, ellerini yüzünü yıkayıp saçlarını taradı. Oturma odasına döndüğünde kız şapkasıyla mantosunu çıkarmış, şöminenin başında sigara içiyordu. Bir şey söyleyecek oldu kız, ama telefon çalınca sustu.

Ned Beaumont telefona gitti. “Alo... Evet, Harry, uğradım ama yoktun... Sana… biliyorsun… o akşam Paul’la gördüğün adamdan söz etmek istiyordum. Başında şapka var mıydı?.. Vardı, öyle mi? Emin misin?.. Elinde bir de baston var mıydı?.. Tamam... Hayır, Harry, o konuda Paul’dan bir şey çıkaramadım. Kendin görüşsen daha iyi olur... Evet... Eyvallah.”

Telefonun başından kalktığında Janet Henry ona meraklı gözlerle bakıyordu.

“O gece kardeşini Paul’la konuşurken gördüğünü söyleyen iki kişiden biriydi bu,” dedi Ned Beaumont. “Şapkayı görmüş, ama baston görmemiş. Ama karanlıkmış, bu iki adam da arabayla geçiyorlarmış. Her şeyi apaçık gördüklerini söylemek güç.”

“Şapkayla niçin böyle ilgileniyorsunuz? Çok mu önemli?”

Ned Beaumont omuz silkti. “Bilmiyorum. Ben yalnızca amatör bir hafiyeyim, ama şöyle ya da böyle bir anlamı olabilir gibi geliyor bana.”

“Dünden beri yeni bir şey öğrenebildiniz mi?”

“Hayır. Gecenin bir bölümünü Taylor’un eski oynaşlarından birine içki ısmarlamakla geçirdim, ama yeni hiçbir şey çıkmadı.”

“Tanıdığım biri mi?” diye sordu kız.

Ned Beaumont başını salladı, sonra birden kıza bakarak, “Opal değildi,” dedi, “Demek istediğiniz oysa.”

“Ondan bazı… bazı bilgiler alamaz mıyız acaba?”

“Opal’den mi? Hayır. Babasının Taylor’u öldürdüğünü sanıyor, ama bunun kendi yüzünden olduğuna inanıyor. Belli bir bilgiyle, yani gerçek bilgilerle varmadı bu kanıya, yalnız sizin mektuplarınızdan, Observer’den, falan.”

Janet Henry başını evet anlamına salladı, ama pek inanmış görünmüyordu.

Kahvaltıları geldi.

Kahvaltı ederlerken telefon çaldı. Ned Beaumont telefona gidip, “Alo,” dedi. “Evet, Ana...

Ne?” Birkaç saniye süreyle alnını kırıştırarak dinledi, sonra, “Yapabileceğin pek bir şey yok,” dedi, “Bırak yapsınlar, bir zararı olacağını sanmıyorum... Hayır, nerde olduğunu bilmiyorum... Hayır, yapacağımı sanmıyorum... Endişelenme, Ana, bir şey olmaz... Tabii, tamam... Eyvallah.” Gülümseyerek masaya döndü. “Farr’ın aklına da sizin aklınıza gelen şey gelmiş,” dedi otururken. “Paul’un anasıydı arayan. Savcılıktan bir adam Opal’i sorguya çekmeye gelmiş.” Gözlerinde bir parıltı belirdi. “Pek işlerine yaramayacak, ama kıstırıyorlar Paul’u.”

“Sizi niçin aramış?” diye sordu kız.

“Paul dışarı çıkmış, nerde olduğunu da bilemiyormuş.”

“Sizin Paul’la kavga ettiğinizi bilmiyor mu?”

“Bilmiyor anlaşılan.” Çatalını bıraktı. “Bakın, bu işi sonuna dek sürdürmek istediğinizden emin misiniz?”

“Ömrümde hiçbir şeyi böylesine istemedim,” dedi kız.

Ned Beaumont acı acı güldü: “Paul da sizden söz ederken hemen hemen aynı sözleri kullanmıştı.”

Kız titredi, yüzü katılaştı ve soğuk soğuk baktı adama.

Ned Beaumont, “Sizi tanımıyorum,” dedi. “Size güvenemiyorum. Pek hoşuma gitmeyen bir düş gördüm.”

Kız gülümsedi. “Düşlere inanmıyorsunuz, herhalde, değil mi?”

Ned Beaumont gülümsedi. “Hiçbir şeye inanmıyorum, ama birçok şeyin etkisine önem verecek kadar da kumarbazım.”

Kızın gülümseyişindeki alaycılık azaldı. Sordu: “Bana olan güveninizi sarsan bu düş nedir?”

Ciddiymiş gibi görünmeye çalışarak parmağını kaldırdı. “Sonra da ben sizinle ilgili gördüğüm bir düşü anlatacağım.”

“Balık tutuyordum,” dedi Ned Beaumont, “Ve kocaman bir balık yakaladım, bir alabalık, ama çok büyük… Siz de balığa bakmak istediğinizi söylediniz, sonra balığı alıp ben engel olamadan gene suya attınız.”

Neşeli neşeli güldü kız. “Siz ne yaptınız?”

“Düş orada bitti.”

“Düşünüz yalanmış,” dedi kız. “Sizin alabalığınızı atmazdım suya. Şimdi benimkini anlatayım. Ben…” Gözleri irileşti. “Ne zaman gördünüz bu düşü? Bize yemeğe geldiğiniz akşam mı?”

“Hayır. Dün gece.”

“Çok yazık, ikimiz de düşlerimizi aynı gece, aynı saat, aynı dakikada görmüş olsaydık, çok daha etkileyici olurdu. Benimki bize geldiğiniz geceydi, ikimiz —düşte oluyor bu— bir ormanda yolumuzu yitirmiştik, bitkin ve açtık. Yürüdük, yürüdük, sonra küçük bir eve gelip kapısını çaldık, ama kimse karşılık vermedi. Kapıyı yokladık. Kilitliydi. Sonra pencerelerden birinden içeri bir göz attık ve koskoca bir masa gördük, akla gelebilecek bütün yemekler tepeleme yığılmış üzerine; ama içeri giremiyorduk, çünkü pencerelerin üzerinde kaim demirler vardı. Bir de kapıya dönüp gene vurduk, ama kimse açmıyordu. Sonra bazan insanların anahtarlarını paspasın altına bıraktığını düşünüp oraya baktık ve anahtarı bulduk.

Ama kapıyı açınca, yerlerde, pencereden göremediğimiz yüzlerce, yüzlerce yılan olduğunu gördük; kayarak, kıvrılarak bize doğru geliyorlardı.

“Kapıyı hızla örtüp kilitledik, kapının ardından gelen tıslamaları ödümüz patlayarak dinledik. Sonra siz, kapıyı açıp yılanlardan gizlenirsek, çıkıp gidebileceklerini söylediniz, biz de öyle yaptık. Benim dama çıkmama yardım ettiniz, düşün bu bölümünde dam alçaktı —önceden nasıl olduğunu hatırlamıyorum— ve arkamdan çıktınız, aşağı doğru eğilip kapıyı açtınız, bütün yılanlar da kıvrıla kıvrıla ormanın içinde yitene dek damda yatıp soluğumuzu tuttuk. Sonra damdan atlayıp içeri girdik, kapıyı kilitledik ve yedik, yedik, yedik, ben de sabah uyandığımda yatağımda oturmuş, ellerimi çırpıp gülüyordum.

“Bunu uydurdunuz galiba,” dedi Ned Beaumont, bir an sustuktan sonra.

“Niçin?”

“Çünkü karabasan gibi başlıyor, sonra başka bir şey oluyor; hem de benim yemekle ilgili düşlerim, yemeğe oturamadan biter hep.”

Janet Henry güldü. “Hepsini uydurmadım,” dedi, “Ama neresinin doğru olduğunu sormanıza gerek yok. Beni yalancılıkla suçladınız, ben de size hiçbir şey söylemem artık.”

“İyi, peki, peki.” Gene çatalını eline aldı, ama bir şey yemedi. Aklına yeni gelmiş gibi sordu: “Babanız bir şey biliyor mu? Elimizdeki bilgilerle ona gitsek, acaba bize yeni bir şeyler söyleyebilir mi?”

“Evet,” dedi kız heyecanla. “Söyleyebilir.”

Ned Beaumont düşünceli bir biçimde yüzünü ekşitti. “Tehlike, biz hazır olmadan patlayıp her şeyi açıklayıvermesi. Ateşli bir adam, değil mi?”

Kızın yanıtı biraz çekingendi: “Evet, ama…” Gözleri yalvarırcasına parıldadı, “biz hazır olanak dek beklemesinin niçin önemli olduğunu anlatırsak, eminim… Ama şimdi de hazırız, değil mi?”

Adam başını salladı. “Daha değil.”

Kız yüzünü astı.

“Belki yarın,” dedi Ned Beaumont.

“Gerçekten mi?”

“Söz vermiyorum,” diye uyardı, “Ama galiba hazır olacağız.”

Kız masanın üzerinden uzanıp adamın elini tuttu. “Ama hazır olduğumuz anda, gecenin ya da gündüzün hangi saati olursa olsun, bana haber vereceksiniz, değil mi?”

“Tabii, söz.” Yan gözle baktı kıza. “Ölüm anında ille de orada olmak istiyorsunuz, değil mi?”

Sözleri kızın yüzünü kızarttı, ama bakışlarını kaçırmadı. “Biliyorum, benim bir canavar olduğumu düşünüyorsunuz,” dedi. “Belki de öyleyim.”

Ned Beaumont tabağına bakıp mırıldandı: “İstediğiniz olunca, hoşunuza gider inşallah.”

9.

ÇİRKEFLER

BİR

Janet Henry gittikten sonra Ned Beaumont telefonun başına geçti, Jack Rumsen'i aradı, bulunca da, "Bana bir uğrar mısın, Jack?" dedi. "Tamam. Eyvallah."

Jack gelene dek giyinmişti. Karşılıklı koltuklara oturdular; her birinin elinde birer bardak sodalı bourbon viskisi vardı; Ned Beaumont puro, Jack da sigara içiyordu.

Ned Beaumont sordu: "Paul'la aramızın açıldığını duydun mu?"

Jack, kayıtsız bir sesle, "Evet," dedi.

"Ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Hiç. Son kez aranızın açıldığı söylendiğinde bunun Shad O'Rory'ye oynanmış bir oyun olduğunu hatırlıyorum."

Ned Beaumont bu karşılığı bekliyormuşçasına gülümsedi. "Herkes bu sefer de aynı şeyi mi düşünüyor?"

İyi giyimli delikanlı, "Çoğu öyle düşünüyor," dedi.

Ned Beaumont purosunun dumanını ağır ağır içine çekip sordu: "Ya sana bu kez ciddi olduğunu söyleseydim?"

Jack hiçbir şey demedi. Yüzü düşüncelerini belli etmiyordu.

Ned Beaumont, "Öyle," dedi. Bardağından bir yudum aldı. "Sana borcum nedir?"

"Madvig'in kızıyla ilgili iş için otuz papel. Gerisini verdin."

Ned Beaumont pantolonunun cebinden bir tomar para çıkardı, içinden üç tane on dolarlık ayırıp Jack'e uzattı.

Jack, "Sağol," dedi.

Ned Beaumont, "Şimdi ödeştik," dedi. İçine duman çekti, solurken konuştu: "Yapılmasını istediğim bir iş daha var. Taylor Henry'nin öldürülmesi olayı yüzünden Paul'un peşindeyim.

Kendisinin öldürdüğünü söyledi bana, ama biraz daha kanıt olması gerekiyor elimde. Bu işin üzerinde benim için çalışır mısın?"

Jack, "Hayır," dedi.

"Niçin?"

Esmer delikanlı kalkıp boş bardağını masanın üzerine bıraktı. "Fred'le ben burada güzel bir özel hafiye işi kuruyoruz," dedi. "İki yıl daha geçsin, bayağı rahat edeceğiz. Seni severim, Beaumont, ama bu kenti yöneten adamla dalaşacak kadar değil."

Ned Beaumont sesini değiştirmeden, "Batıyor artık," dedi. "Herkes onu ekme hazırlığı içinde. Farr'la Rainey şimdiden…"

"Onlar ne isterlerse yapsınlar. Ben bu işe bulaşmak istemiyorum; başarılabileceğine de kendi gözlerimle gördükten sonra inanırım ancak. Belki biraz sarsabilirler onu, ama iyice haklamak bambaşka bir iş. Benden iyi tanırsın onu. Hepsinin toplamından daha yürekli olduğunu bilirsin."

"Öyledir. Zaten o yüzden kaybediyor. Ne yapalım, yardım etmezsen etmezsin."

Jack, “Etmem,” dedi ve şapkasını aldı. “Başka bir şey olsa, seve seve, ama…” eliyle kesin bir hareket yaptı.

Ned Beaumont ayağa kalktı. Konuştuğu zaman ne tavrında, ne de sesinde bir kırgınlık vardı: “Böyle diyeceğini bilmiştim zaten.” Bıyığının yarısını başparmağıyla düzeltip Jack’a düşünceli düşünceli baktı. “Belki bana şunu söyleyebilirsin: Shad’i nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Jack başını salladı. “Her ne kadar doğrudan doğruya suçlanmıyorlarsa da, yeri üçüncü kez basıldığından beri —iki polis ölmüştü hani— pek ortalarda görülmüyor.” Sigarasını ağzından aldı. “Whisky Vaskos’u tanır mısın?”

“Evet.”

“Aranız iyiyse, ondan öğrenebilirsin. Buralarda bir yerlerde o. Geceleri genellikle Smith Sokağında, Tim Walker’in yerinde bulabilirsin.”

“Sağol, Jack, bir denerim.”

“Bir şey değil,” dedi Jack. Durakladı. “Madvig’le bozuştuğunuza gerçekten üzüldüm.

Keşke…” Sözünü bitirmeden kapıya yöneldi. “Ne yaptığını biliyorsundur, nasıl olsa.”

İKİ

Ned Beaumont başsavcının bürosuna gitti. Bu kez Farr'ın yanına alınması uzamadı.

Farr oturduğu yerden kalkmadı, el sıkışmaya davranmadı. "Nasılsın, Beaumont?" dedi.

"Otur." Sesinde soğuk bir kibarlık vardı. Kavgacı yüzü her zamanki kadar kırmızı değildi.

Gözleri düz ve sert bakıyordu.

Ned Beaumont oturdu, rahatça bacak bacak üstüne atıp konuştu: "Dün buradan ayrıldıktan sonra Paul'u görmeye gittiğimde neler olduğunu anlatmak istiyordum sana."

Farr soğuk ve kibar bir sesle, "Evet?" dedi.

"Seni nasıl bulduğumu söyledim: Panik içinde." Ned Beaumont, en kibar gülümseyişiyle, eğlenceli, ama önemsiz bir olayı anlatır gibiydi. "Taylor Henry cinayetini onun üzerine yükleyecek yüreği kendinde aradığını sandığımı söyledim. Önce inandı bana, ama kendisini kurtarmanın tek yolunun gerçek katili bulmak olduğunu söylediğimde karşı çıktı. Gerçek katilin kendisi olduğunu, ama onu kazara, ya da kendini savunurken öldürdüğünü söyledi."

Farr'ın yüzü daha da solgunlaşmış, ağzının kenarları katılaşmıştı, ama bir şey demedi.

Ned Beaumont kaşlarını kaldırdı. "Canını sıkmıyorum ya."

"Hadi, devam et," dedi savcı soğuk bir sesle.

Ned Beaumont iskemlesini geriye doğru yasladı. Gülümseyişi alaycıydı. “Dalga geçiyorum sanıyorsun, değil mi? Sana bir numara çektiğimizi sanıyorsun.” Başını sallayıp mırıldandı:

“Çok temkinli bir adamsın sen, Farr.”

Farr, “Bana vereceğin bilgileri dinlemeye hazırım,” dedi, “Ama çok işim var, onun için rica edeceğim…”

Ned Beaumont güldü, sonra, “Peki,” dedi. “Belki bu anlattıklarımı zapta geçirmek falan istersin diye düşünmüştüm.”

“Pekâlâ.” Farr masasının üstündeki sedef düğmelerden birine bastı.

Yeşiller giymiş kır saçlı bir kadın içeri girdi.

“Bay Beaumont bir konuda ifade vermek istiyor,” dedi Farr kadına.

Kadın, “Peki efendim,” diyerek Farr’ın masasının karşısına oturdu, defterini masaya koyup gümüş kalemini hazır etti ve boş, kahverengi gözlerini Ned Beaumont’a çevirdi.

Ned Beaumont konuşmaya başladı: “Dün öğleden sonra Paul Madvig, Nebel Hanındaki işyerinde, Taylor Henry’nin öldürüldüğü akşam Senatör Henry’nin evine yemeğe gittiğini, orada kendisiyle Taylor Henry arasında bir tartışma çıktığını, evden ayrıldıktan sonra Taylor Henry’nin peşinden gelip ona kaba, kalın, kahverengi bir bastonla vurmak istediğini, bastonu Taylor Henry’nin elinden almaya çalışırken kazara alnına vurup yere devrilmesine neden olduğunu bastonu da sonradan götürüp yaktığını söyledi. Taylor Henry’nin ölümündeki payını gizlemiş olmasının tek nedeninin

bunu Janet Henry’nin bilmesini istememesi olduğunu söyledi. Bu kadar.”

Farr, stenocuya, “Bunu hemen temize çekin,” dedi.

Kadın odadan çıktı.

Ned Beaumont, “Seni heyecanlandıracak haberler getirdiğimi sanmıştım,” dedi. İç çekti.

“Bunları duyunca saçını başını yolacağını sanmıştım.”

Başsavcı gözlerini ayırmadan baktı Ned Beaumont’a.

Ned Beaumont hiç aldırmaksızın konuşmasını sürdürdü: “Hiç değilse Paul’u yaka paça buraya getirip bu,” —elini kaldırdı— ‘“önemli gelişme’yle diyelim… yüzleştirmek isteyeceğini düşünmüştüm.”

Başsavcı kendini tutarak konuştu: “İzin ver lütfen de kendi işimi bildiğim gibi yapayım.”

Ned Beaumont gene güldü, kır saçlı stenocu ifadesinin temize çekilmişiyle gelene dek konuşmadı. Sonra sordu: “Doğruluğuna yemin mi edeceğim?”

“Hayır,” dedi Farr, “imzalaman yeter.”

Ned Beaumont kâğıdı imzaladı. “Hiçe sandığım kadar eğlenceli olmadı bu iş,” diye yakındı, neşeyle.

Farr’ın çenesi gerginleşti. “Hayır,” dedi, neşesiz bir doyumla. “Herhalde olmamıştır.”

“Çok temkinli bir adamsın sen, Farr,” dedi gene Ned Beaumont. “Karşıdan karşıya geçerken arabalara dikkat et.” Selam verdi. “Görüşürüz.”

Dışarı çıktığında yüzünü öfkeyle buruşturdu.

ÜÇ

O gece Ned Beaumont, Smith Sokağındaki karanlık, üç katlı bir evin kapısını çaldı. Kısa boylu, ufak kafalı, geniş omuzlu bir adam kapıyı on beş santim kadar aralayıp, “Tamam,” dedi, sonra kapıyı ardına kadar açtı.

Ned Beaumont, “N’aber,” diyerek içeri girdi, karanlık bir koridor boyunca yedi sekiz metre kadar yürüdü, sağındaki iki kapalı kapıyı geçip soldaki kapıyı açtı, tahta basamaklardan inerek bir radyonun usulca çaldığı ve bir barın bulunduğu bodruma indi.

Barın arkasında, üzerinde ‘00’ yazılı buzlu camdan bir kapı vardı. Bu kapı açıldı ve dışarı bir adam çıktı; geniş omuzlarının duruşunda, kalın kollarının uzunluğunda, yüzünün düzlüğünde, çarpık bacaklarının çizdiği eğride maymunsu bir hava olan bir adam: Jeff Gardner.

Ned Beaumont’u görünce, küçük kızıl gözleri parıldadı. “Vay anam vay, kim gelmiş: Gel-beni-döv Beaumont!” diye bağırdı, harika dişlerini gösteren bir gülümseyişle.

Oradaki herkes başını çevirip onlara bakarken, Ned Beaumont, “N’aber, Jeff?” dedi.

Jeff salınarak Ned Beaumont'un yanına geldi, sol kolunu omuzuna atarak sağ eliyle Ned Beaumont'un sağ elini tuttu ve neşeyle kalabalığa döndü: "Çok adam marizledim, ama bundan kıyağını marizlediğimi bilmiyorum!" Ned Beaumont'u sürüyerek bara götürdü. "Hep birlikte birer içki içeceğiz, sonra size bu işi nasıl yaptığımı göstereceğim. Hem de öyle bir göstereceğim ki!" Sırıtarak Ned Beaumont'un yüzüne baktı. "Ne dersin bu işe, aslanım?"

Ned Beaumont kendininkine çok yakın, ama biraz aşağıda duran çirkin surata hiç istifini bozmadan baktı. "Skoç!" dedi.

"Size göre bir odam var yukarıda," dedi, "içinde düşemeyeceğin kadar küçük bir oda. Duvarlardan yaylandıracağım seni. Böylece yerden kalkmanı beklemekle zaman kaybetmeyiz."

Ned Beaumont, "Bir içki de ben ısmarlayayım," dedi.

"Kötü fikir değil," diye onayladı Jeff.

Gene içtiler.

Ned Beaumont içkilerin parasını verdikten sonra Jeff onu merdivenlere doğru yöneltti.

"Kusura bakmayın, baylar," dedi barda oturanlara, "ama bizim gidip bir prova yapmamız gerekiyor." Ned Beaumont'un omuzunu okşadı. "Sevgilim benim."

İki kat merdivenden çıkıp bir sedir, iki masa ve yarım düzine kadar iskemlenin tıkıştırılmış olduğu ufak bir odaya girdiler. Masalardan birinin üstünde birkaç boş bardakla sandviç artıklarıyla dolu tabaklar vardı.

Jeff gözlerini kısıp odaya bir göz attı, “Nereye gitti o paçoz?” diye sordu. Ned Beaumont’un bileğini bıraktı, kolunu omuzundan çekip sordu: “Burada karı falan görmüyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

Jeff, başını abarta abarta salladı. “Gitmiş,” dedi. Geriye doğru bir adım sendeleyip kapının yanındaki zilin düğmesine kirli parmağını bastı. Sonra da elini sallayarak gülünç bir biçimde eğilip “Çök bakalım,” dedi.

Ned Beaumont masaların daha az dağınık olanının başına oturdu.

“Hangi iskemleyi beğendiysen ona otur,” dedi Jeff. “Onu beğenmediysen başkasına otur. Bu gece benim konuğumsun, hoşuna gitmiyorsa da canın cehenneme.”

“Çok iyi bir iskemle,” dedi Ned Beaumont.

“Bombok bir iskemle,” dedi Jeff. “Bu izbede işe yarar tek bir iskemle yok. Bak.”

İskemlelerden birini kaldırıp ön bacaklarından birini kopardı. “Sen buna mı iyi iskemle diyorsun? Bana bak, Beaumont, sen iskemleden hiçbir bok anlamıyorsun.” İskemleyi bırakıp kırık bacağı sedirin üstüne fırlattı. “Beni aldatamazsın. Niyetinin ne olduğunu biliyorum.

Sarhoş olduğumu sanıyorsun, değil mi?”

Ned Beaumont gülümsedi. “Yoo, sarhoş değilsin.”

"Bok değilim. Senden daha sarhoşum. Bu batakhanedeki herkesten daha sarhoşum. Zurna gibiyim, sen de beni ayık sanma, ama…" Kalın, pis parmaklarından birini kaldırdı.

Kapıdan bir garson girip, "Buyurun, beyler," dedi.

Jeff garsona döndü. "Nerdesin be? Uyuyor musun? Bir saat oldu çağıralı."

Garson bir şey diyecek oldu.

Jeff bırakmadı: "Dünyadaki en iyi arkadaşımı getiriyorum buraya bir içki içelim diye, sonra ne oluyor? Bir saat oturup boktan bir garsonun gelmesini bekliyoruz. Tevekkeli değil, çocuk bozuluyor bana."

Garson istifini bozmadan, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Buradaki kızın ne cehenneme gittiğini bilmek istiyorum."

"O mu? Gitti."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

Jeff yüzünü buruşturdu. "Öğren bakalım nereye gittiğini ve çabuk öğren. Nereye gittiğini bilmiyorum, ne demek? Ne biçim yerse burası, hiç kimse…" Kırmızı gözlerine kurnazca bir parıltı geldi. "Bak, sen ne yap, biliyor musun? Kadınlar helasına bir git bak bakalım, orada mı?"

"Orada değil," dedi garson. "Dışarı çıktı."

“Pis kaltak!” dedi Jeff ve Ned Beaumont’a döndü. “Ne dersin böyle bir kaltağa? Seni buralara kadar getiriyorum tanışasın diye, çünkü ondan hoşlanacağını biliyorum, onun da senden hoşlanacağını biliyorum, o da ne yapıyor, arkadaşlarımla tanışmak istemiyor, tüyüp gidiyor.”

Ned Beaumont bir puro yakıyordu. Hiçbir şey demedi.

Jeff kafasını kaşıyıp garsona hırladı: “İçecek bir şeyler getir öyleyse.” Ned Beaumont’un karşısına oturup kötü bir sesle, “Çavdar viskisi,” dedi.

Ned Beaumont, “Skoç,” dedi.

Garson gitti.

Jeff gözlerini Ned Beaumont’a dikti. “Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum sanma,” dedi öfkeyle.

“Hiçbir niyetim yok,” dedi Ned Beaumont umursamazca. “Shad’ı görmek istiyorum da, belki burada Whisky Vaskos’a rastlarım, o da beni ona götürür demiştim.”

“Ben Shad’ın nerede olduğunu bilmiyorum mu sanıyorsun?”

“Bilmen gerekir.”

“Öyleyse niçin bana sormuyorsun?”

“Peki, sorayım. Nerede?”

Jeff avucuyla masaya korkunç bir şaplak atıp bağırdı: “Yalancı. Shad’ın nerede olduğu umurunda bile değil. Benim peşimdesin

sen.”

Ned Beaumont gülümseyip başını salladı.

“Doğru,” dedi maymuna benzeyen adam. “Bal gibi biliyorsun ki…”

Tombul pembe dudaklı, yuvarlak yüzlü, gençle orta yaş arası bir adam belirdi kapıda. “Kes artık, Jeff,” dedi. “Herkesten çok gürültü çıkarıyorsun.”

Jeff iskemlesinde kaykılarak adama baktı. “Bu pezevengin yüzünden,” dedi kapıdaki adama, başparmağıyla Ned Beaumont’u göstererek. “Niyetinin ne olduğunu bilmediğimi sanıyor.

Biliyorum niyetini. Çirkefin biri o. Gerçekten. Ben de onu eşek sudan gelene kadar döveceğim. Gerçekten.”

Garson içkilerini getirdi.

Kapıdaki adam uzlaştırıcı bir tavırla, “Peki, ama çok gürültü çıkarmadan yap yapacağını,” dedi, Ned Beaumont’a göz kırpıp dışarı çıktı.

Jeff, üzgün üzgün, “Tim de çirkefleşiyor,” dedi. Yere tükürdü.

Ned Beaumont bardağını kaldırdı. “Şerefe,” dedi.

Jeff, “Senin şerefine içilmez,” dedi. “Çirkefsin sen.” Ned Beaumont’a kötü kötü baktı.

“Sen de delisin.”

“Yalan. Ben sarhoşum. Ama niyetini bilmeyecek kadar sarhoş değilim.” Bardağını boşalttı, elinin tersiyle ağzını sildi. “Üstelik de

çirkefsin.”

Ned Beaumont dostça gülümseyerek, “Peki,” dedi, “Senin dediğin gibi olsun.”

Jeff maymunsu suratını uzattı. “Sen kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?”

Ned Beaumont bir şey demedi.

“Buraya gelip beni sarhoş edip sonra da gammazlamayı çok akıllıca bir iş sanıyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Ned Beaumont, istifini bozmadan. “Francis West’i öldürmek suçundan aranıyorsun, değil mi?”

Jeff, “Francis West’in canı cehenneme,” dedi.

Ned Beaumont omuz silkti. “Tanımazdım zaten onu.”

Jeff, “Çirkefsin sen,” dedi.

Ned Beaumont, “Bir içki ısmarlayayım,” dedi.

Maymuna benzeyen adam başıyla ciddi bir biçimde onayladı, zilin düğmesine uzanmak için iskemlesini geriye doğru yasladı. Parmağını düğmeye basarken, “Ama gene de çirkefsin,” dedi. İskemle, ağırlığının altında dönerek sallanmaya başladı. Ayaklarını yere basıp iskemleyi devrilmeden dört ayağının üstüne getirdi gene. “Dinine yandığımın!” diye hırladı iskemlesini masaya çekerek. Dirseklerini masaya koyup çenesini yumruğuna dayadı. “Bana ne beni gammazlayandan? Kızartma makinesinde oturtmayacaklar nasıl olsa, değil mi?”

“Niçin oturtmasınlar?”

“Niçin mi? Allah Allah! Seçim sonrasına dek nasıl olsa mahkemeye çıkmam, o zamana kadar da Shad işbaşına geçmiş olur.”

“Belki.”

“Bok belki!”

Garson geldi ve içkilerini ısmarladılar.

“Belki de Shad bir madik atar sana,” dedi umursamazca Ned Beaumont, yalnız kaldıklarında. “Böyle şeyler hep oluyor.”

“Tam olacak iş,” diye güldü Jeff. “Onun hakkında bildiklerime bakarsan...”

Ned Beaumont purosunun dumanını üfledi. “Ne biliyorsun ki?”

Maymuna benzeyen adam gürültülü, aşağılayıcı bir kahkaha attı ve avucuyla masayı dövdü.

“Allah Allah!” diye güldü. “Anlatacak kadar sarhoş olduğumu sanıyor.”

Kapıdan usul bir ses geldi, müzikli, hafif İrlanda şiveli, bariton bir ses: “Hadi, Jeff, anlatsana.” Kapıda Shad O’Rory duruyordu. Gri-mavi gözleri biraz hüzünle bakıyordu Jeffe.

Jeff gözlerini neşeyle kısarak kapıda duran adama baktı. “Nasılsın, Shad? Gel, otur, bir şeyler iç. Bay Beaumont’la tanış. Kendileri çirkeftirler.”

O’Rory usulca konuştu: “Sana ortalarda görünme demiştim.”

“Ama Shad, sıkıntıdan geberiyordum! Burası da sağlam yer, değil mi? Gizli bir meyhane burası.”

O’Rory, Jeffe bir an daha baktı, sonra gözlerini Ned Beaumont’a çevirdi. “İyi akşamlar, Beaumont.”

“N’aber, Shad?”

O’Rory, Jeffi küçük bir baş hareketiyle göstererek usulca sordu: “Bir şeyler çıkarabildin mi bari?”

“Yeni bir şey yok,” dedi Ned Beaumont. “Şamatası çok, ama dediklerinden bir anlam çıkmıyor.”

Jeff, “İkiniz de çirkefsiniz, bana kalırsa,” dedi.

Garson içkilerini getirdi. O’Rory garsonun önünü kesti. “Boş ver. Yeteri kadar içmişler.”

Garson içkileri geri götürdü. Shad O’Rory odaya girip kapıyı örttü. Sırtını kapıya verdi. “Çok konuşuyorsun, Jeff,” dedi. “Uyarmıştım seni.”

Ned Beaumont belli ede ede Jeff’e göz kırptı.

Jeff ona öfkeyle, “Ne oluyorsun sen, be?” dedi.

Ned Beaumont güldü.

“Sana söylüyorum, Jeff,” dedi O’Rory.

“Farkındayım, yahu.”

O’Rory, “Sana artık hiçbir şey söylemeyeceğim noktaya yaklaşıyoruz,” dedi.

Jeff ayağa kalktı. “Çirkeflik etme, Shad,” dedi. “Ne yani?” Masanın çevresini dolaştı. “Senle ben uzun zamandır dostuz. Sen hep benim arkadaşım oldun, ben de hep senin arkadaşın olacağım.” Sendeleyerek, sarılmak üzere O’Rory’ye yaklaştı. “Tabii, dut gibiyim, ama…”

O’Rory beyaz elini maymuna benzeyen adamın göğsüne dayayıp geriye doğru itti. “Otur yerine.” Sesini yükseltmedi.

Jeffin sol yumruğu O’Rory’nin suratına doğru uçtu.

O’Rory’nin başı, yumruğun yanağının kıtı kıtına yanından geçmesine izin verecek kadar sağa kaydı. O’Rory’nin uzun, biçimli yüzü çok ciddiydi. Sağ elini beline götürdü.

Ned Beaumont iskemlesinden fırlayıp O’Rory’nin sağ koluna saldırdı, iki eliyle kavrayıp dizüstü yere çöktü.

Boşa giden sol yumruğunun hızıyla duvara çarpan Jeff, dönüp iki elini Shad O’Rory’nin gırtlağına götürdü. Maymunsu suratı sararmış, buruşmuş, iğrençleşmişti. Sarhoşluktan iz yoktu yüzünde.

“Makineyi alabildin mi?” dedi Jeff soluk soluğa.

“Evet.” Ned Beaumont ayağa kalktı, bir adım geri attı. O’Rory’ye doğru yönelttiği kara bir tabanca vardı elinde.

O’Rory’nin gözleri donuk ve fırlak, yüzü şişkin, kanlıydı. Gırtlağına sarılan adama karşı direnmiyordu.

Jeff başını çevirip omuzunun üstünde Ned Beaumont'a sırıttı. Gülümseyişi geniş, gerçek, aptal bir hayvanınki gibiydi. Jeffin küçük kırmızı gözleri neşeyle parlıyordu. Kısık, keyifli bir sesle konuştu: "Bak, şimdi ne yapmak zorunda kalacağız. Adamı temizlemek zorunda kalacağız."

Ned Beaumont, "Ben hiç karışmam bu işe," dedi. Sesi kayıtsızdı. Burun delikleri titriyordu.

"Öyle mi?" diye sırıttı Jeff gene. "Shad'ın yaptığımızı unutacak bir adam olduğunu sanıyorsun galiba." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Unutacak ama. Ben unutturacağım."

Ağzı kulaklarına vararak gözlerini Ned Beaumont'a çevirmiş, gırtlağını ellerinin arasında tuttuğu adama bakmaksızın, derin, ağır soluklar almaya başlamıştı. Ceketinin omuzlarında, sırtında, kollan boyunca şişkinlikler belirdi. Çirkin, esmer suratından ter fışkırmaya başladı.

Ned Beaumont'un rengi atmıştı. O da derin derin soluyordu, şakakları ıslanmıştı. Jeffin omuzunun üstünden O'Rory'nin yüzüne baktı.

O'Rory'nin yüzü ciğer rengindeydi. Gözleri oyuklarından uğramış, boşluğa bakıyorlardı.

Mavimtırak dudaklarının arasından dili mosmor çıktı. İnce gövdesi kıvranıyordu. Ellerinden biri kendiliğinden, güçsüzce, arkasındaki duvarı dövmeye başladı.

Jeff, Ned Beaumont'a sırıtarak, gırtlağını sıktığı adama bakmaksızın, bacaklarını biraz aralayıp sırtını eğdi. O'Rory'nin eli duvarı dövmez

oldu. Tok bir çatırtı işitildi, hemen arkasından bir çatırtı daha geldi. O’Rory artık kıvranmıyordu. Jeffin ellerinin arasından sarkıyordu gövdesi.

Jeff gırtlağından güldü. “Bu kadar,” dedi. Önündeki iskemleyi bir tekmeyle uzaklaştırarak O’Rory’nin ölüsünü sedirin üzerine attı. O’Rory’nin gövdesi yüzüstü, bir eliyle bir ayağı yere sarkarak düştü sedirin üstüne. Jeff ellerini kalçalarına silerek Ned Beaumont’a döndü. “İyi yürekli ayının biriyimdir ben,” dedi. “İsteyen istediği kadar iter kakar beni, kılım bile kıpırdamaz.”

Ned Beaumont, “Korkuyordun ondan,” dedi.

Jeff güldü. “Hem de ne biçim korkuyordum. Aklı başında herkes de korkardı. Sen korkmuyor muydun, yani?” Gene güldü, odaya bir göz attı. “Kimseler düşmeden tüyelim.”

Elini uzattı. “Ver makineyi bana. Ben yok ederim.”

Ned Beaumont, “Hayır,” dedi. Elindeki tabancayı Jeffin karnına doğrulttu. “Kendini savunduğunu söyleriz. Ben arkandayım. İlk soruşturmada kurtarırsın paçayı.”

“Amma da akıl sendeki!” dedi Jeff. “Hele o West denen herifin öldürülmesiyle ilgili olarak arandığımı da düşünürsen!” Küçük kırmızı gözleri durmadan Ned Beaumont’un yüzünden elindeki tabancaya kayıyordu.

Ned Beaumont ince, solgun dudaklarıyla gülümsedi. “Ben de onu düşünüyordum,” dedi usulca.

“Eşeklik etme,” dedi Jeff, bir adım ileri atarak. “Sen…”

Ned Beaumont masalardan birini dolaşarak geriledi. “Seni vurmak beni hiç rahatsız etmez, Jeff,” dedi. “Unutma, sana bir de borcum var.”

Jeff olduğu yerde kalıp kafasının arkasını kaşıdı. “Ne biçim çirkefsin be sen?” diye sordu şaşkın bir sesle.

“Dostunum.” Ned Beaumont birden tabancayı ileriye doğru uzattı. “Otur.”

Jeff bir an kötü kötü bakarak durakladı, sonra oturdu.

Ned Beaumont sol elini uzatarak zile bastı.

Jeff ayağa kalktı.

Ned Beaumont Otur,” dedi.

Jeff oturdu.

Ned Beaumont, “Ellerini masanın üstünde tut,” dedi.

Jeff üzgün üzgün başını salladı. “Amma da salak pezevenk çıktın sen de,” dedi. “Beni buradan çıkarmana izin vereceklerini sanmıyorsun, değil mi?”

Ned Beaumont gene masayı dolaşıp Jeffe ve kapıya bakan bir iskemleye oturdu.

Jeff konuştu: “Yapacağın en iyi şey bana o piştovu verip bu sululuğu yaptığını unutmam için dua etmek. Deli misin, Ned, burası benim yerlerimden biri. Burada hiçbir halt edemezsin.”

Ned Beaumont, “Elini salça şişesinden uzak tut,” dedi.

Garson kapıyı açıp hayret ve dehşetle baktı onlara.

“Tim’e söyle, buraya çıksın,” dedi Ned Beaumont, sonra da konuşmak üzere olan maymunsu adama döndü: “Kes sesini.”

Garson kapıyı örtüp hızla uzaklaştı.

Jeff konuştu: “Salaklık etme, Ned’ciğim. Bir şey çıkmaz bu işten, olsa olsa sen geberirsin.

Beni teslim etmek ne işine yarayacak? Hiç.” Dudaklarını ıslattı diliyle. “Sana kabaca davrandığım o günler için biraz bozuksun, biliyorum, ama —ne yapalım— suç bende değildi ki.

Shad’in dediklerini yapıyordum, onu da senin hesabına harcadım, ödeştik, değil mi?”

Ned Beaumont, “Elini o salça şişesinden uzak tutmazsan avucunda bir delik açarım,” dedi.

Jeff, “Çirkef,” dedi.

Tombul dudaklı, yuvarlak gözlü, gençle orta yaş arasındaki adam kapıyı açtı, hızla içeri girip kapıyı çekti.

Ned Beaumont, “Jeff, O’Rory’yi öldürdü,” dedi. “Polise telefon et. Onlar gelmeden burayı boşaltacak vaktin olur. Bir de doktor çağır istersen; belki ölmemiştir.”

Jeff alaycı bir biçimde güldü. “O ölü değilse ben de papayım.” Gülmesini bırakıp tombul ağızlı adama kayıtsızca ve dostça, “Bu adamın,” dedi, “böyle yapmasına izin vereceğini sanmasına ne

dersin? İstediğini başarma şansının ne kadar olduğunu anlat ona, Tim.”

Tim sedirin üzerinde yatan ölüye, Jeffe, sonra da Ned Beaumont’a baktı. Yuvarlak gözleri düşünceliydi. Ned Beaumont’a ağır ağır, “İş yönünden çok kötü bu,” dedi. “Sokağa çıkarıp bıraksak, orada bulsalar?”

Ned Beaumont başını salladı. “Aynasızlar gelmeden toparla ortalığı, başına bir şey gelmez. Elimden geleni yaparım senin için.”

Tim bir an için durakladığında Jeff araya girdi: “Dinle, Tim, beni tanırsın. Bilirsin…”

Tim, hiç de dostça olmayan bir sesle, “Kes allahaşkına,” dedi.

Ned Beaumont gülümsedi. “Shad öldü, Jeff. Artık kimse seni tanımıyor.”

“Öyle mi?” Maymuna benzeyen adam iskemlesinde daha rahat oturdu ve yüzü aydınlandı.

“Teslim edin beni öyleyse. Ne biçim orospu çocuğu olduğunuzu anladım ya, artık sizden bir şey istemektense kodese girerim daha iyi.”

Tim, Jeffin dediklerine kulak asmadan sordu: “Böyle yapmamız şart mı?”

Ned Beaumont başıyla evet dedi.

“Ne yapalım?” dedi Tim, elini kapının tokmağına götürdü.

“Jeffin üstünde silah var mı, bir bakar mısın?” diye sordu Ned Beaumont.

Tim başını salladı. “Olay burada oldu, ama benim hiçbir ilgim yok, hiçbir ilgim de olmayacak,” dedi ve dışarı çıktı.

Jeff, iskemlesinde rahatça kaykıldı, ellerini tembel tembel masanın kenarına dayayıp polis gelene dek Ned Beaumont’la konuştu. Neşeli bir biçimde, Ned Beaumont’u çeşitli aşağılayıcı, açık saçık, ya da yalnızca sövgü dolu sıfatlarla tanımladı ve onu birçok kötü alışkanlığı olmakla suçladı.

Kibar bir ilgiyle dinledi Ned Beaumont.

İçeri giren ilk memur, komiser üniformalı, iri kemikli, zayıf, ak saçlı bir adamdı.

Arkasından yarım düzine kadar daha polis geldi.

Ned Beaumont, “N’aber, Brett,” dedi. “Üstünde silah var galiba.”

“Nedir bu olanlar?” diye sordu Brett, sedirdeki ölüye bakarak. Polislerden ikisi yanından geçip Jeffi tuttular.

Ned Beaumont, Brett’e olanları anlattı. Anlattıkları doğruydu, ama O’Rory’nin silahı alındıktan sonra değil de, kavga sırasında öldürüldüğü izlenimini verdi.

Ned Beaumont konuşurken bir doktor geldi, Shad O’Rory’nin sedirde yatan ölüsünü çevirip kısaca baktı ve ayağa kalktı. Komiser doktora baktı. Doktor, “Gitmiş,” dedi ve dar, kalabalık odadan çıktı.

Jeff kendisini tutan iki polise keyifle sövüyordu. Her sövdüğünde polislerden biri yumruğuyla yüzüne vuruyordu. Jeff gülüp sövmesini sürdürüyordu. Takma dişleri ağzından fırlamıştı. Ağzı kanıyordu.

Ned Beaumont ölü adamın tabancasını Brett'e verip ayağa kalktı. "Karakola şimdi mi geleyim istersin? Yoksa yarın gelsem olur mu?"

"Şimdi gelsen daha iyi olur," dedi Brett.

DÖRT

Ned Beaumont Emniyet Müdürlüğünden ayrıldığında saat geceyarısını çoktan geçmişti.

Kendisiyle birlikte çıkan iki gazeteciye iyi geceler dileyip bir taksiye bindi. Sürücüye verdiği adres, Paul Madvig'inkiydi.

Madvig'in evinin zemin katı aydınlıktı ve Ned Beaumont ön merdivenleri tırmanırken Bayan Madvig kapıyı açtı. Karalar giymiş, omuzuna bir şal almıştı.

Ned Beaumont, "N'aber, Ana," dedi. "Ne yapıyorsun bu saatte?"

Kadın, "Paul geldi sandım," dedi, ama Ned Beaumont'u gördüğüne sevinmemiş değildi.

"Evde değil mi? Ben de onunla konuşmak istiyordum." Birden daha dikkatli baktı kadına.

"Ne oldu?"

Yaşlı kadın kapıyı açarak geri çekildi. “Gel içeri, Ned.”

Ned Beaumont içeri girdi.

Kadın kapıyı örtüp konuştu: “Opal kendini öldürmeye kalktı.”

Ned Beaumont gözlerini öne eğip mırıldandı: “Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Hastabakıcı engel olamadan bileklerinden birini kesmiş bile. Pek kan kaybetmedi, bir daha denemezse pek bir şeyi kalmaz.” Sesinde de, duruşunda olduğu gibi, hiçbir yorgunluk sezilmiyordu.

Ned Beaumont’un sesi titrekti. “Paul nerede?”

“Bilmiyorum. Bulamadık. Bu saate dek gelmiş olmalıydı eve. Nerede olduğunu bilmiyorum.” Elini Ned Beaumont’un koluna koydu ve sesi azıcık titredi. “Sen… Yoksa Paul’la sen?” Susup kolunu sıktı.

Ned Beaumont başını salladı. “Her şey bitti.”

“Ned, yavrum, durumu düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok mu? Sen ve o…” Gene bitiremedi sözünü.

Ned Beaumont başını kaldırıp kadına baktı. Gözleri yaşarmıştı. Usulca, “Hayır, Ana,” dedi.

“İyice bitti her şey. Anlattı mı sana?”

“Yalnız başsavcıdan adam geldiğinde sana telefon ettiğimi söyleyince, bir daha hiç böyle bir şey yapmamamı, senin… sizin artık dost olmadığını söyledi.”

Ned Beaumont öksürdü. “Dinle, Ana, ona kendisini görmeye geldiğimi söyle. De ki eve gidip onu bekleyeceğim, bütün gece bekleyeceğim.” Gene öksürüp yarım yamalak bir sesle,

“Öyle de,” dedi.

Bayan Madvig kemikli ellerini Ned Beaumont’un omuzlarına koydu. “İyi bir çocuksun sen, Ned. Paul’la kavga etmenizi istemiyorum. Aranızda ne oldu bilmiyorum, ama sen onun dünyadaki en iyi dostusun. Ne oldu? Yoksa o Janet?..”

“Paul’a sor,” dedi Ned Beaumont kısık, acı bir sesle. Sabırsızca başını salladı. “Ben kaçacağım, Ana. Sana ya da Opal’a bir yardımım dokunmazsa tabii. Var mı yapabileceğim bir şey?”

“Hayır, ama belki gidip Opal’i bir görürsen... Daha uyumadı, akıllıca bir iki söz etmekte de yarar olabilir. Seni dinlerdi eskiden.”

Ned Beaumont başını salladı. “Hayır,” dedi, “beni görmek istemez,” —yutkundu— “artık.”

10.

PARÇALANMIŞ ANAHTAR

BİR

Ned Beaumont evine gitti. Kahve, puro içti, bir gazete, bir dergi, bir kitabın da yansını okudu. Arada sırada okumasını kesip huzursuzca geziniyordu odasında. Kapının zili çalmadı.

Telefonun zili çalmadı.

Sabahın sekizinde yıkandı, tıraş oldu, temiz giysiler giydi. Sonra da ısmarladığı kahvaltıyı yedi.

Saat dokuzda telefona gitti, Janet Henry'nin numarasını çevirdi, kızı istedi ve "Günaydın," dedi. "Evet, iyiyim, sağolun... Eh, çıngarı çıkarabiliriz artık, hazırız... Evet... Babanız oradaysa, isterseniz önce ona bir sözünü edelim... Güzel, ama ben gelmeden tek söz söylemeyin ona bu konuda... Elimden geldiği kadar çabuk geleceğim. Şimdi çıkıyorum...

Tamam. Birkaç dakikaya kadar görüşürüz."

Boşluğa bakarak telefonun başından kalktı, ellerini gürültüyle birbirine çarpıp avuçlarını ovuşturdu. Bıyığının altında asık bir çizgiydi ağzı, gözleriyse ışıl ışıl, kahverengi birer nokta.

Dolaba gidip çabucak paltosuyla şapkasını giydi. Dişlerinin arasından 'Little Lost Lady' şarkısını ıslıklayarak odasından çıkıp uzun adımlar atarak sokakta yürümeye başladı.

"Bayan Henry beni bekliyor," dedi, Henrylerin kapısını açan hizmetçiye.

Hizmetçi, “Buyurun, efendim,” dedi ve Ned Beaumont’u senatörle kızının birlikte kahvaltı ettikleri, güneş dolu, duvar kâğıtları pırıl pırıl bir odaya götürdü.

Janet Henry hemen ayağa fırladı, iki elini uzatıp yanına koştu ve heyecanla, “Günaydın!” dedi.

Senatör daha yavaşça kalktı, kızına kibar bir şaşkınlıkla baktı, sonra elini Ned Beaumont’a uzatıp, “Günaydın, Bay Beaumont,” dedi. “Hoş geldiniz. Buyurmaz mısınız?”

“Hayır, sağolun, kahvaltı ettim.”

Janet Henry titriyordu. Heyecandan rengi atmış, gözleri parlaklaşmış, yüzüne uyuşturucu almış birisinin duruşunu vermişti. “Sana söyleyeceğimiz bir şey var, baba,” dedi gergin, titrek bir sesle. “Söyleyeceklerimiz…” Birden Ned Beaumont’a döndü. “Anlat ona! Anlat ona!”

Ned Beaumont kaşlarını çatarak yan gözle kıza baktı, sonra gözlerini senatöre çevirdi.

Senatör masanın başında, iskemlesinin yanında ayakta duruyordu. Ned Beaumont konuştu:

“Elimizde çok önemli kanıtlar var —bunların arasında bir de itiraf var— ve Paul Madvig’in oğlunuzu öldürdüğünü ortaya koyuyor bu kanıtlar.”

Senatörün gözleri kısıldı ve elini önündeki masaya dayadı. “Nedir bu önemli kanıtlar?” diye sordu.

“Efendim, en önemlisi kendi itirafı tabii. O gece oğlunuzun peşinden koştuğunu, kaba, kahverengi bir bastonla ona vurmaya çalıştığını, bastonu oğlunuzun elinden alırken de ona kazara vurduğunu söylüyor. Dediğine göre, bastonu götürüp yakmış, oysa kızınız” — Janet Henry’ye doğru hafifçe eğildi— “hâlâ burada olduğunu söylüyor.”

“Burada,” dedi kız. “Binbaşı Sawbridge’in sana armağan ettiği baston.”

Senatörün yüzü mermer gibi bembeyaz ve katıydı. “Devam ediniz,” dedi.

Ned Beaumont elini hafifçe salladı. “Efendim, bastonun oğlunuzda olmaması, ölümün kaza sonucu ya da kendini savunurken meydana geldiği savını çürütüyor.” Hafifçe omuz silkti.

“Bunu dün Farr’a anlattım. Rizikoya girmekten çekiniyor. Nasıl bir adam olduğunu bilirsiniz, ama Paul’u bugün gözaltına almadan nasıl yapar, bilemiyorum.”

Janet Henry alnını kırıştırarak, sanki aklına takılan bir şey varmış gibi, Ned Beaumont’a baktı; konuşacak oldu, ama vazgeçip dudaklarını büzdü.

Senatör Henry sol elinde tuttuğu peçeteyi ağzına götürdü, sonra masanın üzerinde bırakıp sordu: “Bundan başka kanıt var mı?”

Ned Beaumont’un yanıtı umursamaz bir soru oldu: “Yetmez mi?”

“Ama başka kanıtlar da var, değil mi?” diye sordu Janet.

“Bunları destekleyecek şeyler,” dedi kayıtsızca Ned Beaumont. Senatöre döndü: “Başka ayrıntılar da verebilirim, ama olayın aslı bu. Yeter, değil mi?”

“Evet, yeter,” dedi Senatör. Elini alnına götürdü. “İnanamıyorum, ama doğru olmalı. Beni bir an bağışlarsanız,” —kızına döndü— “sen de, hayatım; biraz yalnız kalmak, düşünmek isterdim, kendimi alıştırmak… Hayır, hayır, burada kalın. Odama gitmek istiyorum.” İnce bir hareketle eğildi. “Lütfen kalınız, Bay Beaumont. Uzun sürmeyecek, yalnızca bir an kendimi, kendimi, bu omuz omuza çalıştığım adamın oğlumun katili olduğu gerçeğine alıştırana dek...”

Yeniden eğilerek selam verip dışarı çıktı.

Ned Beaumont elini Janet Henry’nin bileğine koyup alçak, gergin bir sesle sordu: “Baksana, sapıtmaz, değil mi?”

Kız şaşkınlıkla baktı.

“Fırlayıp Paul’un peşine düşmez ya?” diye açıkladı Ned Beaumont. “Böyle bir şey yapmasın. O zaman neler olacağı belli olmaz.”

“Bilmiyorum,” dedi kız.

Sabırsızca yüzünü ekşitti Ned Beaumont. “İzin veremeyiz böyle bir şey yapmasına. Ön kapıya yakın bir yere gidemez miyiz, çıkmaya kalkarsa engel olalım!”

“Evet.” Kız korkmuştu.

Ned Beaumont’u evin ön yanındaki ağır perdeleri çekili, loş, küçük bir odaya götürdü.

Odanın kapısı sokak kapısının çok yakınındaydı. Loş odada, on beş santim kadar aralık bıraktıkları kapının yakınında durdular. Janet Henry, Ned Beaumont'a bir şeyler fısıldamaya kalktı, ama adam kızı susturdu.

Odaya girdiklerinden kısa bir süre sonra koridoru kaplayan halının üzerinde usul usul ayak sesleri işitildi ve paltosuyla şapkasını giymiş olan Senatör Henry'nin hızla ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüler.

Ned Beaumont odadan çıkıp, "Bekleyin, Senatör Henry," dedi.

Senatör döndü. Yüzü katı ve soğuk, gözleri kibirliydi. "Beni bağışlayacaksınız," dedi.

"Dışarı çıkmam gerek."

"İyi bir şey değil yaptığınız," dedi Ned Beaumont. Senatöre yaklaştı. "Daha çok sorun çıkarır, o kadar."

Janet Henry babasının yanına gitti. "Gitme, baba," diye yalvardı. "Bay Beaumont'un sözünü dinle."

"Bay Beaumont'un sözlerini dinledim," dedi Senatör. "Bana verecek başka bilgileri de varsa, gene dinlemeye hazırım. Ama yoksa, beni bağışlamanızı rica edeceğim." Ned Beaumont'a gülümsedi. "Bana anlattıklarınızın üzerine eyleme geçiyorum şimdi."

Ned Beaumont gözlerini dikerek baktı adama. "Onu gidip görmemeniz gerektiği kanısındayım."

Senatör kibirli bir tavırla baktı Ned Beaumont'a.

Janet, “Ama, baba,” diye söze başladı, sonra babasının gözlerindeki bakışı görünce sustu.

Ned Beaumont hafifçe öksürdü. Yanakları kızarmıştı. Hızla sol elini uzatıp Senatörün paltosunun sağ cebine dokundu.

Senatör Henry öfkeyle geri çekildi.

Ned Beaumont usulca başını salladı. “Hiç iyi bir şey değil bu,” dedi içten bir sesle. Janet Henry’ye baktı. “Cebinde tabanca var.”

“Baba!” diye bağırdı kız ve elini ağzına götürdü.

Ned Beaumont dudaklarını büzdü. “Eh,” dedi Senatöre, “cebinizde o tabancayla buradan çıkmanıza izin vermeyeceğimiz kesin.”

Janet Henry, “Bırakma onu, Ned,” dedi.

Senatör ikisine de aşağılayıcı bir biçimde baktı. “İkiniz de kendinizi unutuyorsunuz, sanıyorum,” dedi. “Janet, odana çıkacaksın lütfen.”

Kız istemeye istemeye geriye doğru iki adım attı, sonra durup bağırdı: “Hayır! İzin veremem bunu yapmana. Bırakma onu, Ned.”

Ned Beaumont dudaklarını yaladı. “Bırakmam,” dedi.

Senatör, Ned Beaumont’a soğuk soğuk bakarak elini kapı tokmağına götürdü.

Ned Beaumont eğilip elini Senatörün elinin üstüne koydu. “Bakın, efendim,” dedi saygıyla.

“Bunu yapmanıza izin veremem. Yalnızca karışmak değil bu yaptığım.” Elini Senatörün elinin üzerinden çekti, ceketinin iç cebini

karıştırıp yırtık, erimiş, dörde katlanmış, pis bir kâğıt parçası çıkardı. "Geçen ay Başsavcılığa özel müfettiş olarak atanışımı belgeleyen kâğıt bu." Senatöre uzattı kâğıdı. "Bildiğim kadarıyla henüz iptal edilmedi, dolayısıyla da," —omuz silkti— "kimseyi gidip vurmanıza izin veremem."

Senatör kâğıda bakmadı. Aşağılayıcı bir sesle konuştu: "Katil arkadaşınızın hayatını kurtarmaya çalışıyorsunuz."

"Bunun doğru olmadığımı biliyorsunuz."

Senatör sırtını dikleştirdi. "Yeter bu kadar," deyip kapının tokmağını çevirdi.

Ned Beaumont, "Cebinizde o tabancayla kaldırıma adımınızı atarsanız tutuklarım sizi," dedi.

Janet Henry bağırdı: "Baba!"

Senatörle Ned Beaumont birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, ikisi de gürültüyle soluyordu.

İlk konuşan Senatör oldu. Kızıyla konuştu: "Bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısın, hayatım? Bay Beaumont'a söylemek istediğim bazı şeyler var."

Kız, Ned Beaumont'a baktı. Ned Beaumont başıyla onayladı. "Peki," dedi kız babasına.

"Ama dışarı çıkmadan görmek istiyorum seni."

Senatör gülümseyerek, "Görürsün beni," dedi.

İki adam kızın uzaklaşışını, sola dönerken omuzunun üzerinden onlara bakıp açık kapıdan yitişini seyrettiler.

Senatör biraz pişman bir sesle, “Korkarım gereği kadar iyi bir etkiniz olmadı kızımın üstünde,” dedi. “Genellikle böyle —nasıl diyeyim?— dik kafalı değildir.”

Ned Beaumont özür dilercesine gülümsedi, ama bir şey demedi.

Senatör sordu: “Ne zamandan beri sürüyor bu?”

“Bu cinayeti kurcalamamızı mı demek istiyorsunuz? Ben yalnız bir-iki gündür uğraşıyorum.

Kızınız başından beri peşinde. Başından beri Paul’un suçlu olduğunu düşünüyor.”

“Ne?” Senatörün ağzı açık kaldı.

“Onun yaptığına inanıyordu hep. Bilmiyor muydunuz? Nefret ediyor ondan… hep de etti.”

“Nefret mi ediyor?” dedi Senatör. “Tanrım, olamaz!”

Ned Beaumont başıyla onaylayıp kapıya yaslanan adama meraklı meraklı gülümsedi:

“Bilmiyor muydunuz?”

Senatör birden soluğunu bıraktı. “Gelin buraya,” dedi ve az önce Janet Henry’yle gizlendiği odaya soktu Ned Beaumont’u. Ned Beaumont kapıyı iterken Senatör ışığı yaktı. Sonra, ikisi de ayakta, yüz yüze geldiler.

“Sizinle erkek erkeğe konuşmak istiyorum, Bay Beaumont,” diye söze başladı Senatör.

“Sizin şu” —gülümsedi— ”‘resmi’ işlerinizi unutalım, olmaz mı?”

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Olur. Farr da unutmuştur herhalde.”

“Evet. Bakın, Bay Beaumont, ben kana susamış bir adam değilim, ama oğlumun katilinin serbestçe sokaklarda dolaştığını düşünmeye dayanamıyorum, hele…”

“Söyledim size, gözaltına almak zorunda kalacaklar onu. Zorunlular buna. Kanıtlar çok, herkes de biliyor ne olduklarını.”

Senatör soğuk soğuk gülümsedi gene. “Herhalde, profesyonel bir politikacı olarak bana, Paul Madvig’in bu kentte yaptığı herhangi bir şeyden dolayı cezalandırabileceğini anlatmaya çalışmıyorsunuz,” dedi.

“Öyle. Paul’un işi bitik. Herkes karşı artık ona. Onları şimdilik engelleyen tek şey, Paul ‘höt’ dedi mi, sustalı maymun gibi oturmaya alışmış olmaları. Yüreklenmeye çalışıyorlar.”

Senatör Henry gülümseyip başını salladı. “Sizinle aynı düşüncede olmadığımı söylememe izin veriniz. Ve izin verirseniz hatırlatayım: Ben politikaya siz doğmadan çok önce atıldım.”

“Tabii.”

“Sizi temin ederim, ne kadar beklerlerse beklesinler, o yüreği bulamayacaklardır kendilerinde. Çünkü Paul patronlarıdır ve geçici başkaldırmalar olsa bile, patronları olarak kalacaktır.”

“Bu konuda anlaşamayacağız galiba,” dedi Ned Beaumont. “Paul’un işi bitik.” Alnını kırıştırdı. “Şu tabanca işine gelince… İyi bir şey değil bu. Onu bana verseniz daha iyi olacak.”

Senatör sağ elini paltosunun cebine soktu.

Ned Beaumont Senatöre yaklaşıp sol elini bileğine koydu. “Verin onu bana.”

Senatör öfkeyle baktı ona.

“Pekâlâ,” dedi Ned Beaumont, “Madem başka çıkar yol bırakmıyorsunuz” ve bir iskemlenin devrildiği kısa bir itişmeden sonra silahı, nikelajlı, eski bir toplu tabancayı Senatörün elinden aldı. Tabancayı arka cebine yerleştirirken Janet Henry, gözleri korku dolu ve yüzü bembeyaz içeri girdi.

“Ne oluyor?” diye bağırdı.

“Mantık dinlemiyor,” diye yakındı Ned Beaumont. “Tabancayı elinden zorla almam gerekti.”

Senatörün yüzü yer yer geriliyor, soluğu boğuk boğuk çıkıyordu. Ned Beaumont’a doğru bir adım attı. “Evimi terk edin,” dedi.

“Hayır,” dedi Ned Beaumont. Dudakları titriyordu. Gözleri öfkeyle parlamaya başladı. Elini uzatıp kabaca Janet Henry’nin koluna dokundu. “Otur da anlatacaklarımı dinle. Bilmek istiyordun, şimdi bileceksin işte.” Senatöre döndü: “Çok anlatacaklarım var, onun için siz de otursanız daha iyi olabilir.”

Ne Janet Henry, ne de babası oturdular. Kız, Ned Beaumont’a irileşmiş, korku ve heyecan dolu, babasıysa katı, ama temkinli

gözlerle bakıyorlardı, ikisinin de yüzü bembeyazdı.

Ned Beaumont, Senatöre, “Oğlunuzu siz öldürdünüz,” dedi.

Senatörün yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Kımıldamadı.

Uzun bir süre, Janet Henry de babası gibi kımıldamadan durdu. Sonra yüzü dehşetle doldu ve yavaşça yere oturdu. Düşmedi. Yavaşça dizleri kırıldı ve oturur durumda yere çöktü, sağ elini yere destek edip dehşet içindeki yüzünü babasına ve Ned Beaumont’a doğru çevirdi.

Hiçbiri Janet’e bakmadı.

Ned Beaumont Senatöre, “Şimdi de oğlunuzu öldürdüğünüzü açıklamasın diye Paul’u öldürmek istiyorsunuz. Bize takındığınız tavrı başkalarına da yutturabilirseniz, Paul’u rahatça öldürebileceğinizi biliyorsunuz, öcünü alan eski toprak, falan numaralarıyla.” Sustu.

Senatör bir şey demedi.

Ned Beaumont konuşmasını sürdürdü: “Paul’un, tutuklanırsa konuşacağını biliyorsunuz, çünkü Janet’in kardeşini öldürdüğünü düşünmesine engel olmak için elinden geleni yapacaktır Paul.” Acı acı güldü. “Ne kötü bir şaka bu da onun için!” Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Şöyle bir şeyler oldu: Taylor, Paul’un Janet’i öptüğünü işitince peşinden fırladı, giderken de bastonu aldı ve başına şapkasını giydi, ama o çok önemli değil. Yeniden seçilme şansınızın güme gideceğini düşününce…”

Senatör kısık, öfkeli bir sesle sözünü kesti: “Saçmalık bunlar! İstemiyorum kızımın önünde böyle şeylerin…”

Ned Beaumont acımasızca güldü. “Tabii saçmalık,” dedi. “Onu öldürdüğünüz bastonu geri getirmeniz, başınız açık evden fırladığınız için oğlunuzun şapkasını giyip eve dönmeniz de saçmalık, ama sizi astıracak saçmalıklar.”

Senatör alçak, alaycı bir sesle sordu: “Ya Paul’un itirafı?”

Ned Beaumont sırıttı. “Yaa,” dedi. “Bakın, ne yapalım! Janet, sen Paul’a telefon et, hemen buraya gelmesini söyle. Sonra da babanın, tabancasını alıp peşinden gitmeye kalktığını anlatalım, bakalım ne diyecek.”

Janet kımıldadı, ama yerden kalkmadı.

Babası, “Saçma bir şey bu,” dedi. “Böyle bir şey yapmayacağız. “

Ned Beaumont, kısaca, “Telefon et, Janet,” dedi. . Kız, yüzü hâlâ bomboş, ayağa kalktı, babasının sert bir sesle, “Janet!” diye seslenmesine kulak asmadan kapıya yürüdü.

O zaman Senatör sesini değiştirdi, “Bekle, hayatım,” dedi kızına, Ned Beaumont’a da, “Sizinle gene yalnız konuşmak istiyorum,” dedi.

Ned Beaumont, “Peki,” diyerek kapıda duraklayan kıza döndü.

Ama bir şey diyemeden kız, inatçı bir sesle, “Ben de işitmek istiyorum,” dedi. “işitmek hakkım.”

Ned Beaumont başıyla onayladı, kızın babasına baktı gene. “Hakkı,” dedi.

“Janet, hayatım,” dedi Senatör, “senin için daha kolay olur diye…”

“Kolaylık istemiyorum,” dedi kız, küçücük, tekdüze bir sesle. “Bilmek istiyorum.”

Senatör yenik bir tavırla avuçlarını havaya açtı. “O halde hiçbir şey demeyeceğim.”

Ned Beaumont, “Paul’a telefon et, Janet,” dedi.

Kız kımıldayamadan Senatör konuştu: “Hayır. Bu durum benim için gereğinden de güç oluyor, ama…” Bir mendil çıkarıp ellerini sildi. “Her şeyi olduğu gibi anlatacağım, sonra da reddedemeyeceğinizi sandığım bir ricada bulunacağım sizden. Gene de…” Sözünü kesip kızına baktı. “Gel, hayatım, kapıyı ört, ille de dinlemen gerekiyorsa.”

Kız kapıyı çekip yanıbaşındaki iskemleye oturdu, öne doğru eğildi; gövdesi kaskatı, yüzü gergindi.

Senatör mendilini tutarak ellerini arkasına kavuşturdu, içlerinde hiçbir düşmanlık olmayan gözlerle Ned Beaumont’a bakarak konuştu: “O gece, Taylor’un ateşliliği yüzünden Paul’un dostluğunu yitirmek istemediğim için peşlerinden fırladım. Onlara Çin Sokağında yetiştim. Paul bastonu Taylor’un elinden almıştı. Ateşli ateşli tartışıyorlardı, daha doğrusu, Taylor tartışıyordu. Paul’a gitmesini, oğlumla kendim meşgul olacağımı söyledim, o da bastonu bana vererek uzaklaştı. Taylor benimle hiçbir evladın babasıyla konuşmaması gereken bir biçimde konuştu, Paul’un peşinden gitmek için de itti beni. Tam olarak nasıl oldu, bilemiyorum… nasıl

vurduğumu yani… ama oldu işte, Taylor da düşüp başını kaldırıma çarptı. O sırada Paul geri döndü —pek uzağa gitmemişti— ve Taylor'un ânında ölmüş olduğunu gördük. Paul, onu orada bırakıp ölümüyle ilişkimiz olduğundan söz etmememiz gerekir, diye diretti. Yaklaşan seçim kampanyasında bunun ne kadar kaçınılmaz, tatsız bir rezalet olacağından söz etti, ben de, ne bileyim, beni inandırmasına izin verdim. Taylor'un şapkasını alıp eve giderken giymem için bana o verdi, çünkü evden başım açık çıkmıştım. Polis soruşturmasının, bize fazla yaklaşırsa, durdurulacağına söz verdi. Sonradan —aslında bu hafta oldu bu— Taylor'u onun öldürdüğü söylentileri çıkınca, Paul'u görmeye gittim ve olanları itiraf etmemizi önerdim. Korkularıma güldü ve kendini koruyabilecek durumda olduğunu söyledi bana." Ellerini arkasından çekip mendille yüzünü sildi ve "İşte böyle oldu," dedi.

Kızı, boğuk bir sesle bağırdı: "Onu öylece bırakıverdiniz demek, sokağın orta yerinde!"

Senatör yüzünü ekşitti, ama bir şey elemedi.

Ned Beaumont bir an alnını kırıştırdıktan sonra konuştu: "Tam seçim konuşması, çok süslü, ama gerçek payı az." Yüzünü buruşturdu. "Bir de ricanız olacaktı."

Senatör yere baktı, sonra başını kaldırıp gözlerini Ned Beaumont'a çevirdi. "Ama onu yalnız size söyleyeceğim."

Ned Beaumont, "Hayır," dedi.

"Özür dilerim, hayatım," dedi Senatör kızına, sonra Ned Beaumont'a döndü: "Size gerçeği anlattım, ama içine düşmüş

olduğum durumun da farkındayım. Sizden ricam, tabancamı geri vermeniz ve beni beş dakika, hatta bir dakika, bu odada yalnız bırakmanız.”

Ned Beaumont, “Hayır,” dedi.

Senatör, sarkan mendiliyle elini göğsüne götürüp sendeledi.

Ned Beaumont, “Cezanızı çekeceksiniz,” dedi.

İKİ

Ned Beaumont, Farr, kır saçlı stenocusu, iki polis memuru ve Senatörle birlikte kapıya gitti.

“Gelmiyor musun?” diye sordu Farr.

“Hayır, ama sonra görüşürüz.”

Farr, Ned Beaumont’un elini sevgi ve heyecanla sıktı. “Sık sık görüşelim, yakında görüşelim, Ned,” dedi. “Bana numaralar çekiyorsun hep, ama sonuçlarını görünce kızamıyorum.”

Ned Beaumont Farr’a sırıttı, memurlarla esenleşti, stenocuyu eğilerek selamladı ve kapıyı örttü. Piyanonun bulunduğu, üst kattaki beyaz duvarlı odaya çıktı. İçeri girdiğinde Janet Henry sedirden kalktı.

“Gittiler,” dedi Ned Beaumont, yüksek, ama kayıtsız bir sesle.

“Onlar… on… onlar…”

“Oldukça ayrıntılı bir ifade verdi. Bize söylediğinden çok şey söyledi.”

“Gerçeği anlatır mısın bana?”

“Evet,” diye söz verdi Ned Beaumont.

“Ne…” Bir an sustu. “Ne yapacaklar ona, Ned?”

“Pek bir şey yapmazlar herhalde. Yaşının, önemli kişiliğinin falan bayağı etkisi olacak.

Büyük bir olasılıkla onu kazayla adam öldürmekten suçlu bulup cezasını erteleyecekler, ya da hiç ceza vermeyecekler.”

“Kaza olduğunu sanıyor musun?”

Ned Beaumont başını salladı. Gözleri buz gibiydi. Açıkça konuştu: “Oğlunun, yeniden seçilme fırsatını yok ettiğini düşünüp öfkelendiğini, onu o yüzden öldürdüğünü sanıyorum.”

Kız buna karşı çıkmadı. Parmaklarını birbirine doluyordu. Bundan sonraki sorusunu güçlükle sordu: “Paul’u… Paul’u… vuracak mıydı?”

“Vuracaktı. ‘Yasanın yapamadığını yapan namuslu eski toprak’ ayağına yatıp kurtaracaktı da kendini. Paul’un tutuklanırsa susmayacağını biliyordu. Paul her şeyi, babanı seçimde desteklemeyi bile, seni istediği için yapıyordu. Kardeşini öldürdüğünü kabullenerek seni elde edemezdi. Başkalarının ne düşündüğünü iplemiyordu; senin de böyle düşündüğünü bilmiyordu, ama bilseydi bir anda temize çıkarabilirdi kendini.”

Kız, mutsuz bir biçimde başını salladı. “Ondan nefret ediyordum,” dedi. “Ona haksızlık ettim, ama gene de nefret ediyorum.” Hıçkırdı. “Niçin böyle, Ned?”

Ned Beaumont elini sabırsızca salladı. “Bilmeceler sorma bana,” dedi.

“Sen de,” dedi kız, “beni aldattın, salak yerine koydun, başıma bütün bunları getirdin, ama senden nefret etmiyorum.”

“Hep bilmece bunlar,” dedi Ned Beaumont.

“Ne zamandır, Ned?” diye sordu kız. “Ne zamandır biliyordun… babamın durumunu?”

“Bilmem. Uzun zamandır kafamdaydı. Paul’un salaklığını açıklayabilecek tek çözüm oydu aslında. Paul, Taylor’u öldürmüş olsaydı, önceden söylerdi bana. Bunu benden gizlemesi için hiçbir neden yoktu. Ama babanın işlediği suçlan benden gizlemesi için bir neden vardı.

Babanı sevmediğimi biliyordu. Bunu gizlememiştim. Babana kazık atmayacağıma güvenemiyordu. Ama kendisini kazıklamayacağımı biliyordu. Bu yüzden de, cinayeti ne olursa olsun aydınlatacağımı söyleyince, o yalan itirafta bulundu.”

Kız sordu: “Babamı niçin sevmiyordun?”

“Çünkü,” dedi öfkeyle, “pezevenklerden hoşlanmam.”

Kızın yüzü kızardı, gözlerini önüne eğdi. Kuru, sıkkın bir sesle sordu: “Beni de sevmiyorsun, değil mi, çünkü ben…?”

Ned Beaumont bir şey demedi.

Kız dudağını ısırıp bağırdı: “Söyle!”

“Sen iyisin!” dedi. “Ama o davranış biçiminle Paul için iyi değildin. Sen de, baban da, zararlıydınız onun için: Ona bunu anlatmaya çalıştım. Ona, ikinizin de onu daha aşağı bir hayvan türü olarak gördüğünüzü, ona her türlü davranışta bulunulabileceğini düşündüğünüzü anlatmaya çalıştım. Ona, babanın ömrü boyunca kazanmaya alışmış bir adam olduğunu, başı sıkışınca da, ya sapıtacağını, ya da kurt kesileceğini anlattım. Ama sana tutkundu, dolayısıyla da…” Dişlerini kenetleyip piyanoya doğru yürüdü.

“Benden nefret ediyorsun,” dedi kız, alçak, katı bir sesle. “Benim bir orospu olduğumu düşünüyorsun.”

Ned Beaumont kıza bakmadan, sinirli sinirli, “Senden nefret etmiyorum,” dedi. “Her yaptığının karşılığını ödedin ve ödettin, hepimiz için de geçerli bu.”

Bir süre sustular, sonra kız konuştu: “Şimdi Paul’la gene arkadaş olacaksınız.”

Sanki kendini silkeleyecekmiş gibi bir hareketle piyanodan döndü Ned Beaumont, kolundaki saate baktı. “Allahaısmarladık demem gerekiyor.”

Şaşırmışçasına parladı kızın gözleri. “Gidiyor musun?”

Başıyla evet dedi. “Dört buçuk trenine yetişebilirim.”

“Temelli gitmiyorsun ya?”

“Bu duruşmalar için dönmekten kurtulabilirsem —ki o da pek güç olmasa gerek— temelli gidiyorum.”

Kız birden ellerini uzattı. “Beni de götür.”

Ned Beaumont gözlerini kırptı. “Gerçekten gelmek mi istiyorsun, yoksa bir histeri nöbeti mi bu?” diye sordu. Kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bir şey diyemeden Ned Beaumont konuştu:

“Fark etmez aslında. Gitmek istiyorsan götürürüm.” Alnını kırıştırdı. “Ama bütün bunları,” evi göstererek kolunu salladı, “Kim bakacak bunlara?”

Kız acı bir sesle konuştu: “Bana ne, alacaklılarımız düşünsün.”

“Düşünmen gereken bir şey daha var,” dedi Ned Beaumont. “Herkes, babanı başı belaya girer girmez terk ettiğini söyleyecek.”

“Doğru, terk ediyorum,” dedi kız, “insanların bunu söylemelerini istiyorum. Ne derlerse desinler, umurumda değil, yeter ki sen beni buradan götür.” Hıçkırdı. “Onu o karanlık sokakta tekbaşına bırakmasaydı, terk etmezdim babamı.”

Ned Beaumont sertçe, “Boş ver bunları şimdi,” dedi. “Geleceksen, hazırlan. İki çantaya sığdırabildiğin kadar eşya al. Geri kalanını sonra getirtiriz, o da belki.”

Kız tiz, acayip bir kahkaha atıp odadan dışarı kaçtı. Ned Beaumont bir puro yaktı, piyanonun başına oturup kız dönene dek usulca çaldı. Kız üstüne kara bir manto, başına kara bir şapka giymişti ve elinde iki yol çantası vardı.

ÜÇ

Bir taksiye binip Ned Beaumont'un evine gittiler. Yol boyunca pek konuşmadılar. Kız birdenbire, "O düşte," dedi, "sana söylememiştim, anahtar sırçaydı ve kapıyı açar açmaz elimizde kırılıyordu, çünkü kilit tutuktu ve zorlamamız gerekiyordu."

Ned Beaumont kıza yan gözle bakıp, "Eee?" dedi.

Kız titredi. "Yılanları içeriye kilitleyemiyorduk ve çıkıp her yanımızı sarıyorlardı; çığlıklar atarak uyandım."

"Düştü o," dedi Ned Beaumont. "Unut artık." Neşesizce gülümsedi. "Sen de alabalığımı suya attın… düşte."

Taksi evin önünde durdu. Odasına çıktılar. Kız çantalarını hazırlamasına yardımcı olmak istedi, ama Ned Beaumont, "Hayır," dedi. "Ben yaparım. Sen otur dinlen. Trenin kalkmasına daha bir saat var."

Kız kırmızı koltuklardan birine oturdu. "Nereye gidiyorsun… gidiyoruz yani?" diye sordu çekingen bir sesle.

"New York'a, önceden, hiç değilse…"

Çantalarından birini doldurduğunda kapı çalındı. "Yatak odasına gitsen iyi olur," dedi ve kızın çantalarını içeri taşıdı. Çıkarken ara kapıyı örttü.

Dış kapıya gidip açtı.

Paul Madvig, "Sana haklı olduğunu, bunu da ancak şimdi anladığımı söylemeye geldim," dedi.

“Dün gece gelmedim”

“Hayır, dün gece bilmiyordum. Sen gittikten hemen sonra eve dönmüştüm oysa.”

Ned Beaumont başını salladı. “Gir,” dedi kapıdan çekilerek.

Madvig oturma odasına girdi. Bavulları hemen gördü, ama önce odaya bir göz gezdirip öyle sordu. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet.”

Madvig, Janet Henry’nin boşaltmış olduğu koltuğa oturdu. Yüzü yaşını belli ediyordu, yorgundu.

“Opal nasıl?” diye sordu Ned Beaumont.

“İyi, zavallı yavrucak. Düzelecek artık.”

“Senin yüzünden oldu.”

“Biliyorum, Ned. Allah kahretsin, biliyorum!” Madvig bacaklarını uzatıp ayakkabılarına baktı. “Kendimle övündüğümü sanmıyorsundur, umarım.” Bir an sustu, sonra ekledi: “Galiba aslında Opal gitmeden önce seni görmek isterdi.”

“Ona benim yerime senin veda etmen gerekecek. Anana da. Dört otuz treniyle gidiyorum.”

Madvig, huzursuzluğun bulandırdığı mavi gözlerini kaldırdı. “Haklısın tabii, Ned,” dedi boğuk bir sesle. “Ama ne bileyim, Tanrı bilir ya, haklısın!” Ayakkabılarına baktı gene.

Ned Beaumont sordu: “Sana pek bağlı olmayan o aveneni ne yapacaksın? Döve döve yola mı getireceksin? Yoksa kendiliklerinden yola geldiler mi?”

“Farr’la o öbür deyyusları mı diyorsun?”

“Evet.”

“Onlara bir ders vereceğim.” Madvig kesin konuşuyordu, ama sesi heyecansızdı ve gözlerini ayakkabılarından kaldırmıyordu. “Dört yılımı alacak, ama o dört yıl boyunca iyi bir temizlik yapıp yerli yerinde bir örgüt kuracağım.”

Ned Beaumont kaşlarını kaldırdı. “Seçimlerde vuracaksın galiba onları.”

“Ne vurması, havaya uçuracağım! Shad öldü. Bırakacağım, önümüzdeki dört yıl onun adamları yönetsinler kenti. Benim canımı sıkacak kadar sağlam bir i§ kurabilecek adam yok aralarında. Kenti bir dahaki seçimlerde ele geçiririm gene, o zamana dek de ortalığı iyice temizlemiş olurum.”

“İstersen şimdi de kazanabilirsin,” dedi Ned Beaumont.

“Tabii, ama o orospu çocuklarıyla kazanmak istemiyorum.”

Ned Beaumont başıyla onayladı. “Sabır ve yürek ister, ama en iyisini yapıyorsun galiba.”

“Sabırla yürekten başka bir şeyim de yok zaten,” dedi Madvig umutsuzca. “Hiçbir zaman akıllı bir adam olamayacağım.” Gözlerini ayaklarından ayırıp şömineye dikti. “Gitmen şart mı, Ned?” diye sordu belli belirsiz bir sesle.

“Şart.”

Madvig gürültüyle öksürdü. “Salaklık etmek istemiyorum,” dedi, “ama gitsen de, kalsan da, bana bir kinin olmadığını düşünmek isterdim.”

“Sana hiçbir kinim yok, Paul.”

Madvig birden başını kaldırdı. “Elimi sıkar mısın?”

“Tabii.”

Madvig ayağa fırladı. Ned Beaumont’un eline sarılıp sıktı. “Gitme, Ned. Kal benimle. Tanrı bilir ya, bana çok yardımın dokunacak şimdi, öyle olmasa bile, eskiyi unutturmak için elimden geleni yapardım.”

Ned Beaumont başını salladı. “Bana unutturacak bir şeyin yok ki.”

“O zaman…”

Ned Beaumont başını salladı gene. “Olmaz. Gitmem gerek.”

Madvig, Ned Beaumont’un elini bırakıp yerine oturdu gene. Asık bir suratla, “Eh, hak ettim bunu,” dedi.

Ned Beaumont sabırsızca elini salladı. “Sorun o değil.” Susup dudağını ısırdı. Sonra birdenbire, “Janet burada,” dedi.

Madvig bakakaldı.

Janet Henry yatak odasının kapısını açıp oturma odasına girdi. Yüzü solgun ve gergindi, ama başını dimdik tutuyordu. Doğru Paul Madvig’e gitti ve “Size çok zararım dokundu, Paul,” dedi. “Ben…”

Madvig'in yüzü de kızınki kadar solmuştu. Kan yürüdü birden yüzüne. "Yapma, Janet," dedi. "Yapabileceğin hiçbir şey..." Sözlerinin geri kalanı anlaşılmaz bir mırıltıya dönüştü.

Kız ürkerek bir adım geri çekildi.

Ned Beaumont, "Janet benimle geliyor," dedi.

Madvig'in dudakları aralandı. Boş boş Ned Beaumont'a baktı, bakarken yüzündeki kan çekildi gene. Yüzünde hiç kan kalmayınca, yalnızca 'şans' sözcüğünün anlaşılabildiği bir şeyler mırıldandı, sendeleyerek dönüp kapıya gitti, açtı ve kapıyı arkasından örtmeden dışarı çıktı.

Janet Henry, Ned Beaumont'a baktı. O, gözlerini, ayırmamacasına, kapıya dikmişti.

SON